

Πανόραμα

Ετήσια Μαθητική Εφημερίδα Γυμνασίου – Λυκείου Πανόρμου, Μάης 2021, τεύχος 10

Ανώνυμο, έργο της Άντζελα Πόντα, μαθήτριας της Γ' Λυκείου

Περιλαμβάνει δραστηριότητες και γραπτές εργασίες των μαθητών/τριών του Γυμνασίου και Λυκείου Πανόρμου τη σχολική χρονιά 2019-2020

Με αφορμή το μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας Α' Γυμνασίου και την ενότητα «Κείμενικό είδος: επιχειρηματολογία» τα παιδιά επιχειρηματολόγησαν πάνω σε διάφορα θέματα που τους ενδιέφεραν. Ένα από αυτά ήταν και η ισότητα των δύο φύλων:

Τους δόθηκε η εργασία: « Στις σελίδες για διάλογο ανάμεσα στους νέους, που άνοιξε γνωστό περιοδικό, εμφανίστηκε μεταξύ άλλων και η παρακάτω άποψη: “Ο άντρας έχει από τη φύση του ηγετικές ικανότητες, τις οποίες δεν διαθέτει η γυναίκα, όπως φαίνεται από αναρίθμητα ιστορικά παραδείγματα. Δικαιολογημένα, επομένως, και στην εποχή μας οι άντρες πρέπει να κατέχουν ηγετικές θέσεις σε διάφορους τομείς, όπως πχ. στην πολιτική, την επιστήμη, την εργασία κ.τ.λ.”

Αποφασίζετε να ασκήσετε κριτική σ' αυτή την άποψη στέλνοντας ένα κείμενό σας 150 – 200 λέξεων στο συγκεκριμένο περιοδικό.

Οι μαθητές έγραψαν:

Από τα παλιά χρόνια ο άνδρας ήθελε να είναι ο αρχηγός στην οικογένεια. Η θέση του ήταν πάντα πιο πάνω από τη γυναίκα. Η γυναίκα ήταν μόνο για το σπίτι και το μέγαλωμα των παιδιών.

Με τα χρόνια η θέση της γυναίκας άλλαξε. Βγήκε από το σπίτι, έμαθε γράμματα και άρχισε να δουλεύει. Παρόλα αυτά, ο άνδρας είχε πάντα καλύτερες θέσεις και μισθό. Αυτό δεν το βρίσκω ούτε σωστό, ούτε δίκαιο για τις γυναίκες, οι οποίες είναι ικανές να δουλέψουν όπως οι άνδρες ή και καλύτερα σε κάποια πράγματα. Μια γυναίκα μπορεί, όπως κι ένας άνδρας, να ασχοληθεί με την πολιτική και με άλλα πολλά. Η γυναίκα μόνο δύναμη δεν έχει και δεν μπορεί να κάνει τις ίδιες βαριές δουλειές με έναν άνδρα. Σε όλα τα άλλα όμως είναι το ίδιο ικανές!

Γιώργος Αρχοντάκης, Α₂ Γυμνασίου

Τα παλιά τα χρόνια οι άνδρες, επειδή είχαν ηγετικές ικανότητες, είχαν και πιο πολλά δικαιώματα. Με το πέρασμα του χρόνου, όμως, και η γυναίκα απέκτησε περισσότερα δικαιώματα και τώρα είναι ίση με τον άνδρα.

Όμως, και παλιότερα οι γυναίκες είχαν δικαιώματα. Κάποιες ήταν βασίλισσες. Επίσης ήταν μεγάλες πολεμίστριες και είχαν μεγάλη δύναμη. Σε ορισμένες χώρες, ακόμα και σήμερα, οι γυναίκες είναι κατώτερες από τον άνδρα. Αυτό δεν είναι δίκαιο και πρέπει να αλλάξει.

Κωστής Ψαροκόλυβος, Α₂ Γυμνασίου

Δεν έχει αποδειχθεί από το DNA ότι ο άνδρας έχει από τη φύση του περισσότερες ηγετικές ικανότητες. Πολλά ιστορικά παραδείγματα μας δείχνουν ότι και οι γυναίκες μπορούν να έχουν τέτοιο ρόλο. Για παράδειγμα, οι Μινωίτες πίστευαν σε ένα σύμπλεγμα γυναικείων θεοτήτων και αυτές λάτρευαν. Άλλο ιστορικό παράδειγμα που έχουμε είναι η περίπτωση της Κλεοπάτρας, βασίλισσας της Αιγύπτου. Επίσης, όλοι γνωρίζουμε τις Αμαζόνες, γυναίκες πολεμίστριες της αρχαιότητας και άλλα πολλά παραδείγματα.

Στην εποχή μας, ως γνωστό, οι γυναίκες δεν κατέχουν σε αρκετό βαθμό ηγετικές θέσεις γιατί υποχρεώνονται να μένουν σπίτι για να μεγαλώνουν τα παιδιά τους και να ασχολούνται με τις δουλειές του σπιτιού.

Κώστας Παρασύρης, Α₂ Γυμνασίου

Κάνετε λάθος, αν πιστεύετε ότι ο άνδρας είναι περισσότερο ικανός για ηγέτης. Κανείς δεν είπε ποτέ, ούτε οι επιστήμονες, ότι ο άνδρας έχει από τη φύση του περισσότερες ηγετικές ικανότητες και ότι η γυναίκα δεν μπορεί να ηγηθεί σε διάφορους τομείς όπως ο άνδρας. Όπως υπάρχουν αναρίθμητα ιστορικά παραδείγματα όπου ο άνδρας ηγείται, έτσι υπάρχουν και άλλα πολλά όπου η γυναίκα είναι αρχηγός, όπως για παράδειγμα οι Αμαζόνες.

Επίσης, υπήρξαν πολλές γυναίκες που πέτυχαν φοβερά επιτεύγματα, για παράδειγμα η Μαρία Κιουρί που ανακάλυψε τη ραδιενέργεια. Άλλες πάλι ασχολήθηκαν με την πολιτική με μεγάλη επιτυχία και κατέλαβαν πολύ υψηλές ηγετικές θέσεις. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι η βασίλισσα της Αγγλίας Ελισάβετ. Δεν είναι, λοιπόν, μόνο οι άνδρες ικανοί σε αυτόν τον κόσμο, αλλά και οι γυναίκες.

Νίκος Πελεκός, Α₂ Γυμνασίου

Με αφορμή το μάθημα της Νεοελληνικής Γλώσσας, οι μαθητές κλήθηκαν να γράψουν την άποψή τους για τον ρατσισμό. (υπεύθυνη

καθηγήτρια: Τ. Καβέτσου)

Και τι που είναι διαφορετικός;

Πολλοί άνθρωποι έχουν πεθάνει για του χρώμα του δέρματος που έχουν.

Δεν είναι σωστό να κάνεις κακό σε έναν άνθρωπο. Δεν σου έχει κάνει απολύτως τίποτα. Στο μόνο που διαφέρετε είναι το χρώμα του δέρματος και σε τίποτα άλλο.

Εσύ με αυτό το άτομο κάνετε τις ίδιες σκέψεις, έχετε τους ίδιους φόβους και τα ίδια δικαιώματα. Αν του κάνεις κακό δεν θα «διορθώσεις» το «λάθος» που έκανε. Δεν θα αλλάξει κάτι. Του στερείς την ευκαιρία να ζήσει. Στην τηλεόραση, στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, βλέπουμε μόνο τα άσχημα που έχουν προκαλέσει τα άτομα που είναι «διαφορετικά» από εμάς.

Όλοι φοβόμαστε το διαφορετικό. Φοβόμαστε τους μαύρους και οι μαύροι εμάς. Γι αυτό δώστε τους την ευκαιρία να αποδείξουν ότι είναι ισάξιοι και ίσοι με όλους!

Κάλλια Τζιρίτα, Β₂ Γυμνασίου

Με αφορμή το μάθημα της Νεοελληνική Λογοτεχνίας και το μυθιστόρημα του Λουί Σεπούλδεβα, *Ο γάτος που έμαθε σε ένα γλάρο να πετάει*, τα παιδιά κλήθηκαν να γράψουν συνθήματα για την προστασία του περιβάλλοντος.

(υπεύθυνη καθηγήτρια: Α. Μυστακίδου)

«Πετρέλαιο μόνο στο αμάξι στη θάλασσα μόνο κολύμπι»

Φωτεινή Τσαγλιώτη Α₂ Γυμνασίου

«Αν πετάς αποσίγαρα χάνουμε ένα δάσος
γι' αυτό αν είσαι άνθρωπος μην έχεις τόσο θράσος»

“Αν κάνεις ανακύκλωση σώζεις έναν πλανήτη
μα όχι οποιονδήποτε μα το δικό σου σπίτι»

Νίκος Πελεκός Α₂ Γυμνασίου

«Δώσε στα σκουπίδια μια δεύτερη ευκαιρία»

Κώστας Παρασύρης Α₂ Γυμνασίου

Στα πλαίσια του μαθήματος Νεοελληνική Λογοτεχνία Γ' Γυμνασίου, ζητήθηκε από τα παιδιά να αναζητήσουν παραδοσιακά τραγούδια στο οικογενειακό περιβάλλον τους.

(υπεύθυνη καθηγήτρια: Α. Λυρώνη)

Νανούρισμα

Ύπνε που παίρνεις τα μωρά έλα πάρε κι ετούτο
μικρό μικρό στο έδωσα μεγάλο φέρε μου το.
Μεγάλο σαν ψηλό βουνό ίσιο σαν κυπαρίσσι
οι κλώνοι του να απλωθούν σε ανατολή και δύση.
Έλα ύπνε πάρε το και άμε το στα περβόλια
και γέμισε τα στήθια του τριαντάφυλλα και ρόδα.
Τα ρόδα δώστα στη μάνα σου τα άνθη στον μπαμπά σου
και άσπρα τριαντάφυλλα να δώσεις στη νονά σου.
Κοιμήσου αστρί, κοιμήσου αυγή, κοιμήσου νιο φεγγάρι,
κοιμήσου που να σε χαρεί ο νιός/νια που θα σε πάρει.
Κοιμήσου και παρήγγειλε παπούτσια στον τσαγκάρη
να σου τα κάνει κόκκινα σαν το μαργαριτάρι.
Κοιμήσου και παρήγγειλε ένα πάπλωμα στην πόλη
και στο τελειώνουν εξήντα δυο μαστόροι.
Κοιμήσου και παρήγγειλε στην πόλη τα προικιά σου

στη Βενετιά τα ρούχα σου και τα χρυσαφικά σου.

Έλα ύπνε και πάρε το και ήρεμα να ξυπνήσεις

και στη σανίδα το ψωμί μπουκιά να μην αφήσεις.

Βλέπε το Παναγία μου Χριστέ ξεμίστεβγέ το

Άγιε μου Κωνσταντίνε μου και περγεφύλαξέ το.

Η Παναγία, ο Χριστός, μωρό μου και ο Άγιος Γιάννης

να σου την δένουν την υγεία και όπου πονείς να γιάνεις.

(Το δημοτικό τραγούδι της γιαγιάς μου Δήμητρας Λιανέρη)

Δαμιανός Τσικαλάς, Γ Γυμνασίου

Με αφορμή το μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας, οι μαθητές κλήθηκαν να γράψουν ένα δικό τους διήγημα. (υπεύθυνη καθηγήτρια: Τ. Καβέτσου)

Παραμύθι

Σ' ένα μικρό χωριό της Κρήτης ζούσε ο Μανωλάκης. Ο Μανωλάκης πήγαινε στην 5^η Δημοτικού και του άρεσε πολύ να παίζει μπάσκετ όταν είχε ελεύθερο χρόνο.

Μια μέρα καθώς πήγαινε να πάρει τους φίλους του για να πάνε για μπάσκετ, άκουσε νιαουρίσματα που ερχόταν από κάτω από ένα αυτοκίνητο. Έσκυψε και είδε τέσσερα πολύ μικρά γατάκια, σχεδόν νεογέννητα. Προσπάθησε να τα βγάλει αλλά αυτά φοβόνταν και δεν έβγαιναν. Σκέφτηκε να φωνάξει τους φίλους του για να τον βοηθήσουν. Πήγαν λοιπόν όλοι μαζί, μπήκαν κάτω από το αυτοκίνητο και τα έβγαλαν.

Το πρόβλημα τώρα ήταν τι να τα κάνουν και ποιος θα τα φροντίσει. Δεν μιλούσε κανένας. Ξαφνικά πετάχτηκε ο Νίκος, ένας από τους φίλους του Μανωλάκη, και είπε ότι ίσως αυτός θα μπορούσε να τα φιλοξενήσει για λίγο σε μια αποθήκη που είχαν κάτω από το σπίτι τους, αν φυσικά ήθελαν και οι γονείς του.

Έτρεξαν όλοι μαζί και το είπαν στη μαμά του Νίκου. Με τα πολλά παρακάλια την έπεισαν αλλά τους είπε μόνο μέχρι να μεγαλώσουν λίγο και μετά να ψάξουν να βρουν κάποιους για να τα υιοθετήσουν. Τα παιδιά δέχτηκαν και χωρίστηκαν σε βάρδιες για να πηγαίνουν να τα ταΐζουν.

Το έκαναν, λοιπόν, για αρκετό καιρό μέχρι που έφτασε η ώρα που έπρεπε τα γατάκια να φύγουν πια από την αποθήκη. Τα παιδιά όλον αυτό το καιρό είχαν κάνει προσπάθειες και είχαν βρει σπίτια που ήθελαν τα γατάκια, αλλά μόνο τα τρία. Ήταν όμως τέσσερα...

Ένα πρωί λοιπόν πήραν τα τρία γατάκια εκείνοι που τα υιοθέτησαν και έμεινε μόνο του το τέταρτο, το οποίο ήταν και το πιο ζωηρό.

Το βράδυ που πήγε ο Μανωλάκης στην αποθήκη να το ταΐσει δεν το βρήκε πουθενά. Το φώναζε αλλά αυτό δεν εμφανιζόταν. Ξαφνικά άκουσε κάποιον να του μιλάει: «Ει, εσύ, εδώ είμαι». Γυρίζει και βλέπει το γατάκι, κατάλαβε ότι αυτό του μίλησε και μένει έκπληκτος. Δεν μπορούσε να το πιστέψει! Το γατάκι το παρακάλεσε να το πάρει αυτός στο σπίτι του. Ο Μανωλάκης του εξήγησε ότι αυτό δεν γίνεται γιατί η μητέρα του έχει αλλεργία στο τρίχωμα των ζώων. Αυτός ήταν και ο λόγος που δεν είχαν άλλα ζώα στο σπίτι τους. Αυτό θα δημιουργούσε πρόβλημα στην μητέρα του.

«Ίσως όμως θα μπορούσε να σε φιλοξενήσει η θεία μου» είπε ο Μανωλάκης, «κι εγώ να έρχομαι να σε φροντίζω». Έτσι κι έγινε. Ζήτησε όμως από το γατάκι να του υποσχεθεί ότι δεν θα μιλήσει ποτέ σε κανένα άλλο παρά μόνο σε αυτόν.

Στο καινούργιο σπίτι περνούσε πολύ ωραία αλλά ήταν πολύ ζωηρό και περιέργο. Εξερευνούσε τα πάντα και μερικές φορές έφευγε και χανόταν για ώρες... Ο Μανωλάκης του έλεγε να μην το κάνει αυτό γιατί ίσως χαθεί.

Η Νεφέλη, γιατί έτσι την ονόμασε η θεία του Μανωλάκη επειδή ήταν κορίτσι και της άρεσε το όνομα, πηγαίνοντας μια μέρα βόλτα, πήδηξε πάνω σε μια καρότσα. Ο οδηγός, όταν έφτασε στο σπίτι και κατέβηκε από το αυτοκίνητο, είδε τη Νεφέλη. Ευτυχώς την αναγνώρισε γιατί τύχαινε να είναι συγγενής του Μανωλάκη κι έτσι την επέστρεψε πίσω.

Η Νεφέλη φοβήθηκε πολύ κι έτσι κατάλαβε ότι δεν πρέπει να το κάνει αυτό και υποσχέθηκε στον Μανωλάκη ότι δεν θα ξανασυμβεί.

Έτσι, έζησε παρά πολλά χρόνια ευτυχισμένη στο σπίτι της θείας του Μανωλάκη και κανείς δεν έμαθε ποτέ ότι μπορούσε να μιλήσει.

Γιάννης Πανταγιάς, Β₁ Γυμνασίου

Στα πλαίσια του μαθήματος *Ελένη* του Ευριπίδη οι μαθητές κλήθηκαν να γράψουν μια σελίδα ημερολογίου της Ελένης αφορμώμενοι από τον πρόλογο του έργου.

(Υπεύθυνη καθηγήτρια: Α. Μυστακίδου)

Αίγυπτος 413 π. Χ.

Ημερολόγιό μου

Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε που ο Ερμής με έφερε στην Αίγυπτο. Είμαι πολύ δυστυχισμένη. Βρίσκομαι πλέον σε τραγική κατάσταση. Νιώθω απελπισμένη. Είμαι μόνη αφότου πέθανε ο Πρωτέας, όμως, μαζί του ακόμα είμαι και με προστατεύει από τον πεισματάρη γιο του που μου προκαλεί αφάνταστους μπελάδες. Καμιά ψυχή εδώ γύρω, σκοτάδι, κρύο το βράδυ, ζέστη τη μέρα. Δεν μου απέμεινε και πολύς χρόνος από τον γάμο που μου επιφυλάσσει η μαύρη μου η μοίρα. Ο Θεοκλύμενος δεν αλλάζει γνώμη για τον γάμο. Επιμένει.

Η ομορφιά μου φταίει!!! Η καταραμένη!!! Αν δεν ήταν αυτή, δεν θα είχα αποχωριστεί τον άνδρα μου, δεν θα τυραννιόμουν εδώ στην Αίγυπτο, δεν θα είχα αυτή την απαίσια φήμη στην πατρίδα μου. Το μόνο που μου δίνει ακόμα δύναμη να ζω είναι τα λόγια και η υπόσχεση του Ερμή ότι ο άνδρας μου θα έρθει να πάρει από δω. Αν δεν ήταν αυτό, θα είχα συναντήσει τώρα τον Πρωτέα και θα αναπαύοταν η ψυχή μου. Δεν μπορώ να λύσω το πρόβλημά μου μόνη μου. Μόνο ο Μενέλαός μου μπορεί. Πρέπει να κάνω υπομονή και να παραμείνω πιστή μέχρι το τέλος.

Αχ! Κύπριδα, όμορφη θεά! Γιατί να με τάξεις βραβείο στο γιο του Πριάμου! Για ένα χρυσό μήλο! Μα ευτυχώς η Ήρα, η παντοδύναμη, απέτρεψε τον γάμο μου με τον Πάρη κι έβαλε στη θέση μου ένα είδωλο, μια νεφέλη. Πεινώ και διψώ, το μόνο που έχω στο στομάχι μου είναι η θλίψη, η απογοήτευση και η μοναξιά.

Αχ Πρωτέα! Ακόμα και νεκρός μου δίνεις κουράγιο και είσαι στο πλάι μου. Πόσο λαχταρώ να βουτήξω στα καταγάλανα νερά του Νείλου, να δροσίσω το κορμί μου! Να τος! τον βλέπω! Πάλι προ τα δω έχει στρέψει το βλέμμα του! Δεν μ' αφήνει ήσυχη ούτε στιγμή. Ευκαιρία ψάχνει να με μαντρώσει στο παλάτι του ο ανήθικος. Φόβος με κυριεύει, τρέμω και μόνο στη σκέψη ότι σε λίγο καιρό θα του παραδοθώ.

Αχ πατρίδα! Πόσο μου έλειψες! Πόσο θέλω να δω ξανά τη Σπάρτη, να ταξιδέψω πάνω στο Αιγαίο! Δεν λέω, ωραία η ομορφιά, ωραίος και ο θαυμασμός, αλλά μέχρι ένα σημείο. Όταν ξεπεραστεί αυτό το σημείο, προτιμώ να γίνω ένα μαύρο κοράκι, να ανοίξω τις φτερούγες μου και να πετάξω μακριά. Η χαρά δεν λάμπει πια στα μάτια μου, δεν περπατώ πια ανέμελη και λεύτερη στους διαδρόμους του παλατιού, μονάχα κακές σκέψεις κάνω για το μέλλον. Δύσκολα θα περάσω σε τούτη τη δοξασμένη χώρα. Νιώθω κουρασμένη κι εδώ δίπλα στο μνήμα θα πλαγιάσω το ταλαιπωρημένο μου κορμί, να ανακτήσω λίγη δύναμη κι ελπίδα, όσο μπορώ ακόμα. Μια τελευταία σκέψη κάνω:

άραγε λέγεται όμορφο κάτι που σου φέρνει δυστυχία;

Νίκος Ρασούλης, Γ Γυμνασίου

Με αφορμή την άποψη της Ελένης για την εξωτερική ομορφιά στο ομώνυμο έργο του Ευριπίδη: *“αν όμορφο λογιέται ό, τι σου φέρνει δυστυχία”* να αναφερθείτε στη σχέση των νέων σήμερα με την εξωτερική εμφάνιση κι ομορφιά.

(υπεύθυνη καθηγήτρια: Α. Μυστακίδου)

Στην περίπτωση της *Ελένης* του Ευριπίδη, η ομορφιά της αποδείχθηκε καταστροφική. Αυτό διαφέρει από την άποψη ότι η ομορφιά φέρνει επιτυχία, ευτυχία και αποδοχή από τους άλλους. Στην περίπτωση της Ελένης έφερε το ακριβώς αντίθετο.

Πιστεύω ότι οι σημερινοί νέοι δίνουν μεγάλη σημασία στην ομορφιά και την εξωτερική εμφάνιση γενικά. Τα σημερινά πρότυπα που προβάλλονται ασταμάτητα μέσω των κοινωνικών δικτύων, της τηλεόρασης κτλ. έχουν ως κύριο χαρακτηριστικό και στόχο τους την ομορφιά χωρίς ψεγάδια. Οι τηλεοπτικοί αστέρες είναι πάντα τέλειοι και αυτό επηρεάζει τη σημερινή γενιά.

Έτσι, οι νέοι προσπαθούμε να τελειοποιήσουμε την εμφάνισή μας με βάση τα όσα βλέπουμε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Ακόμα και τις φωτογραφίες μας με το photoshop. Κι αυτό γιατί γινόμαστε έρμαια των διαφημίσεων και της εμπορευματοποίησης της ομορφιάς. Μακιγιάζ, μοντέρνο ντύσιμο και γυμνασμένο σώμα κάνουν τους νέους να νιώθουν ότι θα γίνουν πιο εύκολα αποδεκτοί από τους συνομήλικούς τους. Ξεχνάμε όμως ότι όλοι οι άνθρωποι είμαστε όμορφοι με τον δικό μας τρόπο ο καθένας και η ομορφιά αυτή υπάρχει μέσα μας, και όχι σε αυτό που δείχνουμε εξωτερικά.

Ολοκληρώνοντας το μάθημα *Ελένη* του Ευριπίδη, ζητήθηκε από τους μαθητές να γράψουν μια τελική εργασία βασιζόμενοι στην άποψη των Σοφιστών ότι *“η αλήθεια δεν είναι μόνο μία”* που διατρέχει όλο το κείμενο του Ευριπίδη σε συνδυασμό με τον εγκλεισμό μας κατά την πρώτη καραντίνα το Μάρτιο – Μάιο του 2020. (τα κείμενα γράφτηκαν στη διάρκεια της 1ης καραντίνας)

Θέμα Εργασίας: Ο κορωνοϊός είναι βέβαια επικίνδυνος και καταστρεπτικός για τον άνθρωπο.

Όμως υπάρχει και η άλλη άποψη που παρουσιάζεται στο κείμενο «Πράσινος ιός» και το βίντεο “Ascolta”. Το βίντεο μάς υπενθυμίζει πως ο μεγάλος ένοχος δεν είναι ο κορωνοϊός, αλλά οι αστόχαστες πράξεις των ανθρώπων που καταστρέφουν τα πάντα στο πέρασμά τους...

Γράψτε ένα κείμενο απαντώντας στο παρακάτω ερώτημα και παρουσιάστε τη δική σας άποψη.

- Τελικά η αλήθεια είναι ίδια για όλους μας;
- Για όλα τα πλάσματα του πλανήτη μας;

Σκεφτείτε έχοντας στο μυαλό σας:

- ✓ το σχήμα *“είναι και φαίνεσθαι”* στην *Ελένη* του Ευριπίδη
- ✓ το απόσπασμα από το σχολικό βιβλίο στη σελίδα 5 που αναφέρει τα παρακάτω:

"Οι Σοφιστές έθεταν ερωτήματα όπως:

- Υπάρχει μία και μόνη αλήθεια;
- Μπορεί να υπάρξει ένας ηθικός κώδικας αποδεκτός από όλους;"

Τα παιδιά έγραψαν:

Στο θεατρικό έργο του Ευριπίδη *Ελένη*, το σχήμα του «φαίνεσθαι» και του «είναι» παίζει μεγάλο και σημαντικό ρόλο στην εξέλιξη του έργου. Το «φαίνεσθαι» είναι το είδωλο της Ελένης που βρίσκεται στην Τροία και το «είναι» η πραγματική Ελένη που βρίσκεται προστατευμένη στην Αίγυπτο. Αυτό το σχήμα βασίζεται σε θεωρίες των Σοφιστών που γεννήθηκαν από τις σκέψεις τους και τα ερωτήματά τους εάν η αλήθεια είναι μία και μοναδική. Σύμφωνα με το έργο, το είδωλο φαίνεται να είναι η αληθινή Ελένη, όμως στην πραγματικότητα η αληθινή Ελένη βρίσκεται στην Αίγυπτο και όχι στην Τροία.

Το σχήμα του «φαίνεσθαι» και του «είναι» και το ερώτημα αν η αλήθεια είναι μία και μοναδική μας φέρνει στο σήμερα. Άραγε υπάρχει μία και μόνη αλήθεια για τον κορωνοϊό ή στην πραγματικότητα η αλήθεια για αυτόν τον ιό είναι διαφορετική για κάποιους άλλους;

Ο κορωνοϊός επιδρά αρνητικά στο ανθρώπινο είδος μιας και προκαλεί τον θάνατο, μας αναγκάζει να αλλάξουμε την καθημερινότητά μας και δημιουργεί μια κατάσταση πανικού. Όμως αυτό δεν ισχύει για τα υπόλοιπα ζώα πλάσματα και τον πλανήτη τον ίδιο. Για τα ζώα ο κορωνοϊός είναι μια ευκαιρία να ζήσουν ελεύθερα, χωρίς τις παρεμβάσεις του ανθρώπου, σε ένα ήσυχο και πιο υγιές περιβάλλον. Για τη Γη μπορεί να είναι μια ανάσα ζωής. Ο κορωνοϊός τη βοήθησε να ανακτήσει δυνάμεις. Οι θάλασσες είναι πιο καθαρές, ο ουρανός επίσης. Η φύση ανακάμπτει, τα καυσαέρια λιγοστεύουν. Η ρύπανση μειώθηκε σε σημαντικό βαθμό.

Εν τέλει, συμπεραίνουμε ότι μπορεί και να είμαστε λίγο...άχρηστοι για τον πλανήτη μας. Χωρίς εμάς δεν θα σταματήσει η ζωή. Γι αυτό πρέπει να το βάλουμε καλά στο μυαλό μας. Πρέπει να σταματήσουμε να προκαλούμε την καταστροφή όσων υπάρχουν γύρω μας και να προσπαθήσουμε να ζήσουμε με τους ρυθμούς της φύσης. Δεν υπάρχει μία και μόνη αλήθεια, ούτε μόνο ένας ηθικός κώδικας. Η κάθε πλευρά, ο καθένας από εμάς έχει τη δική του αλήθεια, το δικό του ηθικό κώδικα.

Νίκος Ρασούλης, Γ' Γυμνασίου

Καθένας βλέπει την αλήθεια με άλλα μάτια, τα δικά του. Η πραγματική Ελένη βρίσκεται στην Αίγυπτο, πιστή στο γάμο της και περιμένει τον Μενέλαο, ενώ όλοι, βλέποντας το είδωλό της στην Τροία και όχι την ίδια, τη θεωρούν ανήθικη επειδή προκάλεσε τον Τρωϊκό πόλεμο και τόσο πόνο.

Το παραπάνω βιντεάκι μας βάζει να σκεφτούμε την άλλη πλευρά των πραγμάτων, την καλή πλευρά του κορωνοϊού που είναι τόσο καταστροφικός για τον άνθρωπο. Λόγω του κορωνοϊού έχει μειωθεί η κίνηση στους δρόμους, οι πτήσεις των αεροπλάνων και γενικά η κυκλοφορία των ανθρώπων. Έτσι, κυρίως στις μεγαλουπόλεις, έχει καθαρίσει η ατμόσφαιρα. Χάρη σε αυτό, οι άνθρωποι ανακάλυψαν ότι μπορούν να ζήσουν και με πιο ήρεμους ρυθμούς. Αυτό αποδεικνύει ότι κάθε πράγμα έχει δύο όψεις κι ότι η αλήθεια δεν είναι μία

μοναδική.

Η αλήθεια και η ηθική, λένε οι Σοφιστές, είναι κάτι υποκειμενικό. Διαφέρει ανάλογα την εποχή, το τόπο, την κουλτούρα και γενικά τον τρόπο σκέψης των ανθρώπων.

Πηνελόπη Τζιρίτα, Γ' Γυμνασίου

Στον πλανήτη μας υπάρχουν πολλά πράγματα που δεν μπορούμε να τα δούμε και να τα κατανοήσουμε. Καταστρέφουμε τον κόσμο μας χωρίς να το καταλάβουμε. Όσο προσπαθούμε να φτάσουμε ψηλά με εύκολους τρόπους, τόσο πέφτουμε πιο χαμηλά.

Σήμερα, ο κορωνοϊός φαίνεται ότι είναι η μεγαλύτερη «απειλή» για τον πλανήτη μας. Όμως, δεν είναι ακριβώς έτσι. Η μεγαλύτερη απειλή για αυτόν τον κόσμο είμαστε εμείς που μολύνουμε το περιβάλλον, που καταστρέφουμε τη φύση φτιάχνοντας ανούσια πράγματα, που πειραματιζόμαστε χωρίς να νοιαζόμαστε για τις συνέπειες και που κρίνουμε τους ανθρώπους μόνο επειδή είναι διαφορετικοί από εμάς.

Πιστεύω κανείς δεν μπορεί να ξέρει τι είναι αλήθεια και τι ψέμα. Ο καθένας λέει ό, τι πιστεύει. Αλλά ποια είναι η πραγματικότητα;

Άννα Σωπασή, Γ' Γυμνασίου

Δημιουργίες των μαθητών της Α' Λυκείου στο μάθημα της Βιολογίας

(υπεύθυνος καθηγητής: Σ. Σημαιάκης)

Ο Αρντίτ Φατάι, μαθητής της Α' Λυκείου, κέρδισε το 2ο βραβείο στον λογοτεχνικό διαγωνισμό των εκδόσεων Πατάκη στην κατηγορία Φανταστικό Διήγημα. Αυτό είναι το διήγημά του. Μπράβο Αρντίτ!

(υπεύθυνη καθηγήτρια: Μ. Τζεδάκη)

Το χρονικό ενός μάγου

Το όνομά μου είναι Αλεξάντερ Τζόουνς και η ιστορία που θα σας διηγηθώ συνέβη όχι πριν από πολύ καιρό αλλά είναι ένα μεγάλο κομμάτι του εαυτού μου και με βοήθησε να γίνω αυτός που είμαι σήμερα. Κατ' αρχάς να σας πω λίγα πράγματα για μένα. Είμαι 19 χρονών και κατάγομαι από τις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, από το Ντιτρόιτ. Έχω μια μικρότερη αδερφή που τη λένε Έμμα, είναι 17 χρονών και έχει ως χόμπι να παίζει κιθάρα και να μου σπάει τα νεύρα. Ο πατέρας μας ήταν Αμερικανός, και αυτός από το Ντιτρόιτ ενώ η μητέρα μας ήταν από την Σκωτία. Και οι δύο πέθαναν πολεμώντας τον πιο σκοτεινό, βάρβαρο και μοχθηρό μάγο που αυτός ο κόσμος έχει γνωρίσει. Το όνομά του ήταν τόσο άθλιο όσο και ο χαρακτήρας του. Τον έλεγαν Σάλαζαρ. Κανείς δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν παρά μόνο το όνομά του και ότι του άρεσε να σκοτώνει. Σκότωνε όποιον στεκόταν εμπόδιο στο δρόμο του και όποιον τολμούσε να του αντισταθεί. Όποιον ήθελε ο Σάλαζαρ νεκρός δεν υπήρχε περίπτωση να ζήσει για πολύ ακόμα. Κάπως έτσι πέθαναν και οι γονείς μου. Όταν έμαθαν ότι ο Σάλαζαρ τους είχε βάλει στόχο, δεν φοβήθηκαν και πήγαν να τον πολεμήσουν. Πριν φύγουν μου είπαν πως αν δεν ξαναγυρίσουν να προσέχω την Έμμα και να πάμε να μείνουμε με τον παππού και την γιαγιά μας. Ήμουν μόλις έξι χρονών όταν έγινε αυτό. Εκείνη ήταν η χειρότερη μέρα της ζωής μου και ορκίστηκα ότι μια μέρα θα βρω τον Σάλαζαρ και θα τον κάνω να πληρώσει για όλα αυτά που έκανε. Τέλος πάντων για να μην τα πολυλογώ εγώ και η αδερφή μου μεγαλώσαμε με τους παππούδες μας και εκείνοι μας έμαθαν ότι ξέρουμε σήμερα. Α, σε περίπτωση που δεν το ανέφερα, εγώ και η Έμμα είμαστε μάγοι!

Δεν είναι καταπληκτικό; Το κληρονομήσαμε από τους γονείς μας και εκείνοι από τους δικούς τους. Στην αρχή τρόμαξα με την ιδέα ότι ήμουν μάγος και ότι ήμουν διαφορετικός από τους άλλους αλλά μετά διαπίστωσα ότι αν μάθω να χρησιμοποιώ την μαγεία μου σωστά θα μπορούσα να πάρω εκδίκηση για τους γονείς μου. Παρακάλεσα τη γιαγιά και τον παππού να μου μάθουν ό,τι μαγικά ήξεραν. Αυτοί συμφώνησαν μετά χαράς αλλά όταν ήρθε η πολυαναμενόμενη μέρα ο παππούς μου έπαθε καρδιακή προσβολή και πέθανε. Μετά από αυτό η γιαγιά μου δεν ήταν πια πρόθυμη να με μάθει και μου είπε πως έπρεπε να βρω κάποιον άλλο να το κάνει. Έτσι αποφάσισα μια μέρα να φύγω από το σπίτι με την αδερφή μου και να πάμε να ζήσουμε στη Νέα Υόρκη. Διάβασα σε ένα από τα παλιά γράμματα του μπαμπά ότι εκεί έμενε ένας φίλος του ο οποίος ήταν και αυτός μάγος και σκέφτηκα πως αν του έλεγα ποιοι ήμασταν θα ήταν πρόθυμος να μας διδάξει. Έτσι εγώ και η Έμμα αποχαιρετήσαμε τη γιαγιά μας και ξεκινήσαμε για μια νέα αρχή στη Νέα Υόρκη.

ΝΕΑ ΑΡΧΗ

Όταν φτάσαμε στη Νέα Υόρκη δυσκολευτήκαμε πολύ να βρούμε ένα μέρος για να μείνουμε. Αφού λοιπόν περπατήσαμε όλη τη μέρα στους δρόμους εκείνης της τεράστιας πόλης για να βρούμε ένα μέρος να μείνουμε, καταλήξαμε να μένουμε, σε μια πολυκατοικία, σε ένα παλιό διαμέρισμα που δεν ήταν τόσο ικανοποιητικό. Δεν είχαμε ρεύμα για τρεις μέρες επειδή υπήρχε πρόβλημα με τα καλώδια. Πράγμα που σήμαινε ότι δεν θα είχαμε ζεστό νερό να πλυθούμε και αυτό ήταν ένα πρόβλημα γιατί εγώ και η Έμμα βρομούσαμε. Ωστόσο δεν μας ένοιαζε τόσο αυτό γιατί μόλις μπήκαμε στο διαμέρισμα το πρώτο πράγμα που κάναμε ήταν να πετάξουμε τις βαλίτσες και τις τσάντες στο πάτωμα και να πάμε κατευθείαν για ύπνο. Άφησα την Έμμα να κοιμηθεί στο κρεβάτι και εγώ κοιμήθηκα στον καναπέ. Την επόμενη μέρα όταν ξύπνησα διαπίστωσα ότι το διαμέρισμα ήταν ακόμη χειρότερα απ' ό,τι νόμιζα. Οι τοίχοι είχαν ξεβάψει και ήταν γεμάτοι σκόνη, τρύπες και αράχνες. Οι σανίδες στο πάτωμα είχαν φύγει σε πολλά σημεία. Μάλιστα στο μπάνιο υπήρχε μια τεράστια τρύπα και δεν ήταν δυνατόν να μπει κανείς αν δεν έπεφτε μέσα της. Επίσης από το ψυγείο ερχόταν μια παράξενη μυρωδιά που έκανε το διαμέρισμα αποπνικτικό. Όταν όμως άνοιξα την πόρτα του ψυγείου να δω τι ήταν κόντεψα να λιποθυμήσω από το σοκ. Ήταν γεμάτο με ποντίκια που έτρωγαν ένα μουχλιασμένο τυρί που από κίτρινο είχε γίνει μπλε. Έκλεισα αμέσως την πόρτα του ψυγείου πριν προλάβει να βγει κανένα ποντίκι έξω. Ειλικρινά χαίρομαι πολύ που κράτησα την ψυχραιμία μου και δεν ούρλιαξα εκείνη τη στιγμή για δύο λόγους. Πρώτον, με το ουρλιαχτό θα σήκωνα όλη την πολυκατοικία στο πόδι και θα με είχαν καταγγείλει στην αστυνομία για διατάραξη κοινής ησυχίας και δεύτερον, θα είχα ξυπνήσει την αδερφή μου και εκείνη φοβάται πάρα πολύ τα ποντίκια. Γι' αυτό έπρεπε να ξεφορτωθώ αυτό το ψυγείο το συντομότερο. Αλλά αυτό θα ήταν κάπως δύσκολο γιατί το διαμέρισμά μας ήταν στον έκτο όροφο και ο διάδρομος έξω από το διαμέρισμα ήταν πολύ στενός. Για να μην τα πολυλογώ και πάλι κατάφερα, με πολλή δυσκολία, να βγάλω το ψυγείο έξω, στο πίσω μέρος της πολυκατοικίας και να το αφήσω δίπλα στον κάδο απορριμμάτων. Όταν ξαναπήγα πάνω η Έμμα μόλις είχε ξυπνήσει.

-Πού ήσουν; με ρώτησε

-Κάτω, πετούσα κάτι σκουπίδια, της απάντησα. Θες να πάμε για πρωινό;

-Πάμε. Δεν μπορώ να μείνω ούτε ένα λεπτό παραπάνω σε αυτό το σιχαμερό διαμέρισμα, είπε. Έτσι, με τα λίγα λεφτά που είχαμε, πήγαμε να φάμε πρωινό σε ένα μικρό εστιατόριο λίγα τετράγωνα πιο κάτω από την πολυκατοικία. Μόλις μπήκαμε μέσα, καθίσαμε σε ένα τραπέζι και μετά από λίγο μία νεαρή κοπέλα με κόκκινα μαλλιά ήρθε να μας πάρει παραγγελία.

-Καλωσορίσατε! είπε χαμογελαστή. Τι να σας φέρω;

-Εγώ θα ήθελα πάνκειϊκς με σιρόπι παρακαλώ, είπα.

-Ναι, και εγώ το ίδιο, είπε η Έμμα.

-Σας ευχαριστώ πολύ, επιστρέφω αμέσως, είπε, η χαμογελαστή σερβιτόρα και πήγε να ετοιμάσει τις παραγγελίες μας. Μετά από λίγα λεπτά σιωπής η Έμμα ρώτησε:

-Λοιπόν, για πες μου τι ξέρουμε για αυτόν τον φίλο του μπαμπά;

-Όχι και πολλά, της απάντησα. Μόνο ότι μένει λίγο πιο έξω από τη Ν. Υόρκη και ότι είναι παλιός φίλος του μπαμπά.

-Και πιστεύεις ότι θα μπορέσει να μας μάθει; είπε

-Ας ελπίσουμε, της είπα.

Αμέσως μετά από λίγο επέστρεψε η σερβιτόρα με τις παραγγελίες μας.

-Καλή σας όρεξη! είπε χωρίς ποτέ να χάνει το χαμόγελό της.

-Ευχαριστούμε, απαντήσαμε και οι δύο με μια φωνή.

Η κοπέλα απομακρύνθηκε και εγώ και η Έμμα αρχίσαμε να τρώμε το πρωινό μας. Μετά από λίγο η Έμμα αποφάσισε να ξανασπάσει τη σιωπή και είπε:

-Τι σκοπεύεις να κάνεις μετά;

-Λοιπόν, της απάντησα, το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνω είναι να βρω μια

δουλειά για να μπορέσουμε να ζήσουμε και ύστερα αφού τακτοποιηθούμε λίγο θα ψάξουμε να βρούμε αυτόν τον τύπο στον οποίο έγραφε ο μπαμπάς.

-Υπάρχει κάποια διεύθυνση πάνω στο γράμμα;

Άνοιξα το γράμμα για να δω μήπως υπάρχει κάποια διεύθυνση και τότε είδα κάτι περίεργο. Η διεύθυνση έγραφε ' Η χαμένη πόλη του ακέφαλου ιππότη ', Η.Π.Α. Το έδωσα στην Έμμα να το δει και ξαφνικά αναφώνησε:

-Ξέρω που είναι! είπε και την κοίταξα με περιέργεια.

-Είχα διαβάσει για αυτή την πόλη σε ένα από τα βιβλία μαγείας της γιαγιάς, συνέχισε. Λέγεται πως σε μια κοιλάδα, μια φορά και έναν καιρό, ζούσε ένας ιππότης ο οποίος σκότωνε και λήστευε όποιον περνούσε από εκεί. Αλλά μια ηλιόλουστη μέρα πέρασε μία όμορφη κοπέλα με ξανθά μαλλιά και γαλαζοπράσινα μάτια που κατευθυνόταν προς την πόλη. Ο ιππότης ένιωθε κάτι για αυτήν που δεν το είχε ξαναβιώσει ποτέ. Έρωτας με την πρώτη ματιά. Γι' αυτό αποφάσισε να την ακολουθήσει. Μόλις έφτασε ο ιππότης στην πόλη, συνέχισε να ακολουθεί την κοπέλα για να δει που μένει. Την επόμενη μέρα, ο ιππότης, αποφάσισε να πάει να την γνωρίσει. Έτσι κατευθύνθηκε προς την πλατεία εκείνης της μικρής πόλης με την ελπίδα ότι θα την έβρισκε εκεί. Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να την βρει. Όταν τελικά συναντήθηκαν και συζήτησαν για αρκετή ώρα, η κοπέλα κάλεσε τον ιππότη στο σπίτι της για δείπνο. Την επομένη κατά το απογευματάκι, ο ιππότης, που χοροπηδούσε από την χαρά του, αφού είχε λουστεί και είχε ντυθεί αξιοπρεπέστατα, κατευθύνθηκε προς το σπίτι της. Αφού έφτασε λοιπόν χτυπάει στην πόρτα και περιμένει. Απάντηση δεν έρχεται ποτέ. Ξαναχτυπάει δεύτερη φορά. Πάλι τίποτα. Αποφάσισε λοιπόν να μπει μόνος μέσα στο σπίτι. Δεν ήξερε όμως τι τον περίμενε πίσω από την πόρτα. Η κοπέλα είχε στήσει ενέδρα στον ιππότη. Είχε πει στην οικογένειά της ότι στην πόλη είχε έρθει κάποιος ξένος και σκότωνε αθώες κοπέλες. Μόλις άνοιξε την πόρτα ο ιππότης και μπήκε μέσα προς μεγάλη του έκπληξη είδε την κοπέλα να έχει ξαπλώσει στον καναπέ του σαλονιού και να του κάνει νοήματα να πάει κοντά της. Εκείνος χωρίς δισταγμό πήγε δίπλα της αλλά πριν προλάβει να την ακουμπήσει ένα τσεκούρι πετάχτηκε από το πουθενά και του πήρε το κεφάλι. Ο ιππότης έπεσε κάτω νεκρός. Ο μύθος λέει πως η οργή και η επιθυμία του για εκδίκηση ήταν τόσο ισχυρή που ούτε ο θάνατος δεν μπορούσε να τον κρατήσει. Γι' αυτό επέστρεψε σε αυτόν τον κόσμο ως δαίμονας και κρατώντας το κομμένο του κεφάλι κάτω από την μασχάλη του πήρε εκδίκηση σκοτώνοντας όχι μόνο την κοπέλα και την οικογένειά της αλλά όλη την πόλη. Η πόλη μετατράπηκε σιγά σιγά σε ερείπιο αφού κανένας δεν τολμούσε να ζήσει εκεί γι' αυτό η πόλη αυτή ονομάστηκε ' Η χαμένη πόλη του ακέφαλου ιππότη'.

Αφού επιτέλους τελείωσε την ιστορία της, και απορώ πώς τα θυμόταν όλα αυτά, την ρώτησα:

-Θες να μου πεις δηλαδή ότι ο παλιός φίλος του μπαμπά μένει σε μία πόλη-ερείπιο που είναι στοιχειωμένη από έναν τύπο χωρίς κεφάλι;

Η Έμμα κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

-Τέλεια, ανυπομονώ να πάω, είπα, και κρύος ιδρώτας έλουσε το πρόσωπό μου. Έφτασε το μεσημέρι. Ούτε που το είχα προσέξει πόσο γρήγορα είχε περάσει η ώρα. Πλήρωσα τον λογαριασμό και πήγαμε με την Έμμα ξανά πίσω στο διαμέρισμα. Μόλις μπήκαμε μέσα αποφασίσαμε με την Έμμα να μάθουμε μερικά μαγικά ξόρκια από τα βιβλία που είχαμε πάρει από τη γιαγιά. Υπήρχαν πολλά, ενδιαφέροντα και ωραία ξόρκια όπως το πώς να επικοινωνείς με τα ζώα ή να μετακινείς αντικείμενα με το μυαλό σου. Αλλά όλα αυτά ήταν πολύ προχωρημένα για μας και δεν ήμασταν ακόμα έτοιμοι. Ψάξαμε με την Έμμα να βρούμε ένα πιο εύκολο ξόρκι μέχρι που το βρήκαμε και μας ήταν πολύ χρήσιμο εκείνη τη στιγμή. Ήταν το Ξόρκι της Επισκευής και θα το χρησιμοποιούσαμε για να επισκευάσουμε το διαμέρισμά μας. Το βιβλίο έλεγε πως για να πετύχει αυτό το ξόρκι πρέπει ο χρήστης να συγκεντρωθεί και να προσπαθήσει να δημιουργήσει στο μυαλό του μία εικόνα του αντικειμένου που θα ήθελε να επισκευάσει και μετά να πει το ξόρκι "Ρινστάουρεϊτ". Η Έμμα ήθελε να το δοκιμάσει πρώτη. Έκλεισε τα μάτια για να συγκεντρωθεί στο αντικείμενο που ήθελε να επισκευάσει, το οποίο, στην προκειμένη περίπτωση, ήταν το πάτωμα. Μετά φώναξε δυνατά <<Ρινστάουρεϊτ!>>. Ξαφνικά, οι σανίδες του πατώματος άρχισαν να κινούνται! Σιγά σιγά κάλυψαν όλες τις τρύπες και τα σημεία που είχαν πάθει ζημιά και το πάτωμα είχε γίνει σαν καινούριο.

-Τα κατάφερα! αναφώνησε η Έμμα.

-Μπράβο! Σειρά μου τώρα.

Έκλεισα και εγώ τα μάτια μου για να συγκεντρωθώ και να προσπαθήσω να επισκευάσω τον τρύπιο και μουχλιασμένο τοίχο. Μετά είπα <<Ρινστάουρεϊτ>> και σιγά σιγά ο τοίχος άρχισε να επιδιορθώνεται αλλά όχι πλήρως! Στο τέλος είχαν μείνει ακόμα κάποιες τρύπες που δεν είχαν καλυφθεί.

-Μην ανησυχείς, θα τα καταφέρεις, είπε η Έμμα και ολοκλήρωσε ότι είχα αφήσει εγώ στη μέση. Απλώς θέλει λίγο εξάσκηση.

Κάτι με έπιασε εκείνη τη στιγμή. Δεν ξέρω αν ήταν επειδή ζήλευα την Έμμα ή από τον θυμό που είχα που δεν μπορούσα να κάνω ένα τέτοιο απλό ξόρκι. Στο κάτω κάτω αν δεν μπορούσα να το κάνω πώς θα προχωρούσα σε πιο προχωρημένα ξόρκια; Τέλος πάντων αποφάσισα να πάω να ψάξω για δουλειά μιας και κόντευε έξι το απόγευμα. Πριν φύγω, είπα στην Έμμα να τελειώσει με τις επισκευές στο διαμέρισμα, μιας και ήξερε να το κάνει τόσο καλά, και πως αν βαρεθεί να πάει να μείνει λίγο, αν θέλει, στο πάρκο που ήταν λίγο πιο κάτω. Έτσι κατευθύνθηκα προς το κέντρο της Ν. Υόρκης ψάχνοντας για δουλειά.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Αφού πέρασα όλο το απόγευμα ψάχνοντας για μια δουλειά που να βγάζει αρκετά χρήματα για μένα και την Έμμα, κατέληξα να δουλεύω σε ένα μικρό μπαράκι στην Τάιμς Σκουέρ. Ο ιδιοκτήτης μου εξήγησε όσα έπρεπε να ξέρω για τη δουλειά και συζητήσαμε για τον μισθό μου. Δεν ήταν πολλά τα λεφτά, αλλά ήταν αρκετά ώστε να μπορέσουμε να ζήσουμε. Αφού έφυγα από εκεί κατευθύνθηκα προς το διαμέρισμα. Καθώς περπατούσα, πέρασα από ένα μικρό πάρκο που βρισκόταν εκεί κοντά για να βρω την Έμμα. Πήγα κοντά της, αλλά όσο περισσότερο πλησίαζα τόσο πιο πολύ διαπίστωνα τα κατακόκκινα και γεμάτα δάκρυα μάτια της. Έτρεξα κοντά της και την ρώτησα τι είχε. Μόλις με είδε, σηκώθηκε, και έπεσε πάνω μου κλαίγοντας λέγοντάς μου τα εξής:

-Μας κλέψανε! Κλέψανε την κιθάρα της μαμάς!

Ξαφνικά πάγωσα. Δεν μπορούσα να το πιστέψω. Πήρα την Έμμα και τρέξαμε όσο πιο γρήγορα μπορούσαμε προς το διαμέρισμα. Όταν μπήκαμε μέσα αντικρίσαμε το μοιραίο. Όχι μόνο μας είχαν ληστέψει αλλά είχαν καταστρέψει σχεδόν όλο το διαμέρισμα. Είχαν κάνει τα πάντα άνω κάτω, είχαν σπάσει ότι γυάλινο υπήρχε, και, το σημαντικότερο, είχαν κλέψει και την κιθάρα της μαμάς. Δεν μπορούσα να το πιστέψω, δεν ήθελα να το πιστέψω. Η Έμμα συνέχισε να κλαίει, τώρα, πιο δυνατά από πριν. Προσπάθησα να την καθησυχάσω:

-Έλα, σταμάτα να κλαις, της είπα. Το ξέρω ότι αυτή η κιθάρα σήμαινε πολλά για σένα όπως και για μένα. Σου το υπόσχομαι, θα την βρούμε.

Έπεσε στην αγκαλιά μου κλαίγοντας. Τα μάτια μου βούρκωσαν. Αλλά δεν έπρεπε να κλάψω. Έπρεπε να μείνω δυνατός και για τους δύο. Για τη μαμά... Στο τέλος την Έμμα την πήρε ο ύπνος κλαίγοντας στην αγκαλιά μου. Τη σήκωσα σιγά σιγά για να μην την ξυπνήσω και την πήγα στο δωμάτιό της. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ εκείνο το βράδυ. Είχα πολλά στο μυαλό μου. Εξάλλου, πώς να κοιμηθώ μετά από όσα είχαν συμβεί; Η κιθάρα της μαμάς ήταν το μοναδικό πράγμα που μας είχε μείνει για να την θυμόμαστε και που μπορούσε να παρηγορήσει την Έμμα. Και τώρα πάει... Χάθηκε... Αυτή την κιθάρα την είχαμε από τότε που ήμουν μωρό. Η μαμά συνήθιζε να μου τραγουδάει απαλές μελωδίες για να με πάρει ο ύπνος. Μου λείπει η μαμά. Πάρα πολύ. Όχι ότι δεν μου λείπει και ο μπαμπάς. Αλλά με τη μαμά ήμασταν πάρα πολύ δεμένοι και ήταν πάντα δίπλα μου. Όμως συνεχίζει να είναι δίπλα μου καθημερινά. Με αυτό αναφέρομαι στην Έμμα. Της μοιάζει πάρα πολύ. Στην εμφάνιση και στον χαρακτήρα. Έχει πυκνά, καστανόξανθα μαλλιά, έντονα, πράσινα μάτια που σου θύμιζαν σμαράγδι και ένα πλατύ χαμόγελο που, κάθε φορά που το έβλεπες, σου θέρμαινε την ψυχή. Είναι πολύ ξεροκέφαλη και πεισματάρα, αλλά αυτό είναι που μου αρέσει σε αυτήν. Δεν τα παρατάει ποτέ. Προσπαθεί με κάθε τρόπο να πετύχει τον στόχο της. Με λίγα λόγια, η Έμμα ήταν το ομορφότερο δώρο που μου έχει δωθεί ποτέ και είχα υποσχεθεί στην μαμά ότι θα την προστατεύω και θα την προσέχω. Και αυτό σκοπεύω να κάνω. Τελικά, δεν μπορούσα να αντέξω άλλο. Η κούραση με νίκησε και έπεσα σε βαθύ ύπνο. Την επόμενη μέρα, ξύπνησα πολύ νωρίς το πρωί, αν και είχα κοιμηθεί αργά το προηγούμενο βράδυ. Η Έμμα δεν είχε ξυπνήσει ακόμα και αυτή ήταν η τέλεια ευκαιρία να της ετοιμάσω μια έκπληξη για να την παρηγορήσω λιγάκι. Ξεκίνησα λοιπόν και πήγα σε ένα κοσμηματοπωλείο. Πούλησα το ρολόι μου και έτσι είχα αρκετά λεφτά για να αγοράσω τρόφιμα από το σούπερ μάρκετ. Ξαναπήγα στο διαμέρισμα. Αφού μπήκα θυμήθηκα ότι το διαμέρισμα ήταν και πάλι χάλια εξαιτίας των ληστών. Δεν ήξερα τι να κάνω. Για μια στιγμή ήμουν έτοιμος να τα παρατήσω όλα, αλλά μετά θυμήθηκα. Το Ξόρκι της Επισκευής. Ήταν το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να με βοηθήσει εκείνη τη στιγμή. Το ήξερα ότι δεν μπορούσα να το πετύχω πλήρως, αλλά δεν είχα άλλη επιλογή. Έκλεισα σφιχτά τα μάτια μου και συγκεντρώθηκα όσο πιο πολύ μπορούσα. Μετά, σήκωσα το χέρι μου και φώναξα << Ρινστάουρεϊτ! >>. Όταν άνοιξα τα μάτια μου δεν μπορούσα να το πιστέψω. Όλο το διαμέρισμα είχε επισκευαστεί! Όλα είχαν γίνει σαν καινούρια. Αλλά δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Έβαλα στα γρήγορα ένα τηγάνι στην φωτιά και έφτιαξα μια μεγάλη ομελέτα, μπέικον, λουκάνικα, γέμισα ένα ποτήρι με χυμό πορτοκάλι και τα έβαλα όλα σε έναν δίσκο. Έπειτα πήρα ένα μικρό κουτί και έβαλα μέσα μια φωτογραφία με εμένα και την Έμμα όταν είμασταν μικροί, και με την μαμά και τον μπαμπά. Αποφάσισα να κάνω και κάτι τελευταίο. Αποφάσισα να δώσω στην Έμμα το μενταγιόν που μου είχε δώσει η μαμά όταν

ήμουν μικρός. Μου είχε πει πως το μενταγιόν εκείνο θα με προστάτευε όταν εκείνη δεν θα μπορούσε και θα με έκανε να την θυμάμαι κάθε φορά που θα ένιωθα μόνος μου. Ήταν το τυχερό μου φυλαχτό. Πέρασε λοιπόν η ώρα και άκουσα ένα χασμουρητό να βγαίνει από το δωμάτιο. Αμέσως πήρα τον δίσκο με το πρωινό και τον πήγα στην Έμμα. Μόλις με είδε να μπαίνω και να της βάζω το δίσκο μπροστά της με κοίταξε με απορία:

-Τι είναι όλα αυτά;

-Το πρωινό σου, της απάντησα.

-Όλα αυτά για μένα;

-Ναι, σκέφτηκα ότι θα σου άρεσε...

-Μα, που βρήκες τα λεφτά;

-Έχω τους τρόπους μου. Α, περίμενε λίγο έχω και κάτι άλλο!

Έτρεξα στο σαλόνι να πάρω το κουτί.

-Τι είναι αυτό; με ρώτησε

-Κάτι για σένα, της απάντησα, μη μπορώντας να συγκρατήσω το χαμόγελό μου. Άνοιξέ το.

Μόλις το άνοιξε με κοίταξε με απορία.

-Μια φωτογραφία, είπε. Αλλά γιατί;

-Ξέρω ότι όταν πέθαναν η μαμά και ο μπαμπάς ήσουν πολύ μικρή και θα δυσκολεύεσαι να τους θυμάσαι. Γι' αυτό αποφάσισα να σου δώσω κάτι για να μην ξεχάσεις ποτέ την μορφή τους, τα πρόσωπά τους.

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Δάκρυα χαράς. Κοίταξε για μια στιγμή την φωτογραφία, μετά μου χαμογέλασε και με τράβηξε για μια σφιχτή αγκαλιά.

-Σε ευχαριστώ πολύ, είπε. Αυτό σημαίνει πολλά για μένα. Αλλά δεν ήταν ανάγκη να το κάνεις.

-Ήταν ανάγκη να το κάνω, της είπα. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό...

Έπειτα έβγαλα το μενταγιόν από την τσέπη και της το έδωσα.

-Ουάου, είναι πολύ όμορφο, είπε. Αλλά γιατί να μου δώσεις και αυτό;

-Το μενταγιόν που κρατάς ανήκε στην μαμά, της είπα. Μου το έδωσε λίγο πριν πάει να πολεμήσει τον Σάλαζαρ και μου είπε ότι θα με προστατεύει πάντα. Αλλά όταν είδα πόσο στενοχωρημένη ήσουν που έχασες την κιθάρα σου, αποφάσισα ότι το χρειαζόσουν πιο πολύ από μένα.

Με κοίταξε έκπληκτη.

-Δεν... δεν έχω λόγια, είπε κλαίγοντας και με αγκάλιασε ξανά αυτή την φορά πιο σφιχτά. Σε ευχαριστώ πάρα πολύ! Για όλα... Είσαι ο καλύτερος αδερφός που θα μπορούσε να έχει κανείς.

Ύστερα σηκώθηκε και έδωσε το μενταγιόν γύρω από τον λαιμό της.

-Λοιπόν; Πώς σου φαίνεται;

Είχα μείνει άφωνος. Τώρα ήταν ίδια η μαμά. Το μενταγιόν είχε ένα πράσινο σμαράγδι πάνω και πήγαινε τέλεια με τα μάτια της.

-Πολύ ωραία, της απάντησα. Σου πάει πολύ!

Χαμογέλασε αλλά αμέσως μετά το χαμόγελό της έσβησε από τα χείλη της.

-Τι έπαθες; την ρώτησα. Έγινε κάτι;

-Όχι, απάντησε.

-Και τότε γιατί είσαι έτσι;

-Να σκεφτόμουν ότι... ίσως να είναι καλύτερα να μην το φοράω εγώ αυτό το μενταγιόν αλλά εσύ. Στο κάτω κάτω εσένα στο έδωσε η μαμά...

-Μην λες βλακείες, της είπα. Η μαμά θα ήταν πολύ χαρούμενη αν σε έβλεπε να το φοράς. Εμένα μου το έδωσε μόνο και μόνο επειδή ήσουν πολύ μικρή όταν πέθανε και πίστευε ότι θα το χάσεις. Γι' αυτό μου το έδωσε εμένα να σου το προσέχω μέχρι να μεγαλώσεις. Εξάλλου σου πάει τόσο πολύ...

-Καλά, εντάξει, είπε χαμογελώντας. Με έπεισες. Έλα τώρα να με βοηθήσεις να φάμε όλα αυτά που έχεις ετοιμάσει.

-Ποτέ δεν λες όχι στο φαγητό ε; της είπα γελώντας.

-Φυσικά και όχι. Δεν τρελάθηκα ακόμη.

Έτσι βαλθήκαμε να τρώμε μέχρι που σκάσαμε.

ΡΩΞΑΝΗ

Οι επόμενες εβδομάδες κύλησαν χωρίς πολλά προβλήματα και εκπλήξεις. Εγώ δούλευα κάθε βράδυ στο μπαρ και η Έμμα πήγαινε στο πάρκο. Μια φορά, όταν επέστρεφα από τη δουλειά πέρασα από το πάρκο να πάρω την Έμμα όπως έκανα κάθε βράδυ. Εκείνη την νύχτα όμως είδα κάτι που δεν ξέρω αν με ξάφνιασε ή αν με χαροποίησε. Είδα την Έμμα να κάθεται στις κούνιες και να συζητάει με μια άλλη κοπέλα. Τις πλησίασα λίγο για να δω με ποιον συζητούσε η Έμμα. Αυτή η κοπέλα φαινόταν λίγο μεγαλύτερη από την Έμμα, (την περνούσε ίσως ένα χρόνο) είχε γαλάζια μάτια και μαλλιά που το χρώμα τους ήταν ανάμεσα στο πορτοκαλί και στο καστανό. Μόλις με είδαν να πλησιάζω γύρισαν και μου χαμογέλασαν και οι δύο.

-Άλεξ, γύρισες επιτέλους, είπε, η Έμμα. Να σου συστήσω την καινούρια μου φίλη, τη Ρωξάνη.

-Χάρηκα, είπε με ένα διαπεραστικό βλέμμα που σε έκανε να ανατριχιάσεις. Εσύ πρέπει να είσαι ο αδερφός της Έμμα. Μου έχει πει τα πάντα για σένα.

-Α... ν...ναι ε; Καλά πράγματα ελπίζω.

-Τα καλύτερα, είπε γελώντας.

-Πάλι καλά! Έμμα, νομίζω ότι πρέπει να πάμε σπίτι τώρα, είναι αρκετά αργά.

-Φυσικά, είπε. Ρωξάνη, θα τα πούμε αύριο, καληνύχτα!

-Καληνύχτα, Έμμα! Καληνύχτα Άλεξ, χάρηκα για την γνωριμία!

-Ν..ν..ναι και εγώ. Κ..κα..καληνύχτα.

Απομακρυνθήκαμε από το παρκάκι και η Έμμα άρχισε να με κοιτάζει περίεργα.

-Μα καλά, τι σε έπιασε και ήσουν έτσι;

-Τίποτα δεν έπαθα, μια χαρά ήμουν!

-Αααα, κατάλαβα τι σε έπιασε, είπε με ένα πονηρό χαμόγελο

-Τι εννοείς με αυτό; της είπα

-Ότι ερωτεύτηκες την Ρωξάνη, αυτό εννοώ.

-Έλα τώρα, βλακείες!

-Ναι καλά...Λέγε ό,τι θες εσύ. Εγώ είμαι σίγουρη ότι την ερωτεύτηκες. Με το δικίο σου, βέβαια... Τέτοια κοπέλα δεν την βρίσκεις εύκολα. Είσαστε και στην ίδια ηλικία περίπου...

-Εντάξει, σταμάτα κουτσομπόλα! Άστα λόγια και προχώρα, της είπα.

-Καλά, εντάξει, είπε, και πήγαμε στο διαμέρισμα χωρίς να πούμε άλλη κουβέντα.

Η Έμμα πήγε να κοιμηθεί αλλά εμένα δεν με έπαιρνε ο ύπνος. Αναρωτιόμουν, μήπως είχε δικίο η Έμμα τελικά; Μήπως όντως είχα ερωτευτεί την Ρωξάνη; Πάντως ένα πράγμα ήταν σίγουρο: Δεν μπορούσα να την βγάλω από το μυαλό μου εκείνη τη νύχτα. Δεν μου έφευγε από το μυαλό το έντονο άρωμα της, το πρόσωπό της, το διαπεραστικό της βλέμμα που, όταν σε κοίταζε μια ανατριχίλα διαπερνούσε όλο σου το σώμα. Με όλα αυτά στο μυαλό μου πέρασα εκείνη την βραδιά ώσπου με πήρε ο ύπνος. Το επόμενο πρωί ξύπνησα αργά και κάπως αδιάθετος. Μάλλον επειδή είχα κοιμηθεί αργά το προηγούμενο βράδυ. Βούρτσισα τα δόντια μου και αποφάσισα να φάω πρωινό. Πήγα στο ψυγείο να πάρω αβγά να τηγανίσω και εκεί είδα ένα σημείωμα από την Έμμα που έγραφε: "ΕΧΩ ΠΑΕΙ ΝΑ ΦΑΩ ΠΡΩΙΝΟ ΜΕ ΤΗΝ ΡΩΞΑΝΗ. ΔΕΝ ΘΑ ΑΡΓΗΣΩ. ΑΝ ΘΕΣ ΕΛΑ ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΕΙΣ"

-Μα καλά πότε πρόλαβε να κανονίσει να πάει για πρωινό με την Ρωξάνη; Αναρωτιόμουν... Ίσα ίσα που την ξέρει. Καλά τέλος πάντων ας πάω και εγώ να δω τι τρέχει...

Ξεκίνησα λοιπόν να πάω σε εκείνο το μικρό εστιατόριο που είχα πάει με την Έμμα όταν ήρθαμε στην Ν. Υόρκη. Δεν πίστευα να είχαν πάει κάπου αλλού. Και όντως έτσι ήταν. Όταν έφτασα τις είδα να κάθονται σε ένα γωνιακό τραπέζι και να χαζογελάνε. Πήγα λοιπόν και έκατσα δίπλα στην Έμμα.

-Καλημέρα, είπα.

-Καλημέρα, απάντησαν και οι δύο με μια φωνή.

-Τι θα πάρεις; με ρώτησε η Έμμα.

-Γιατί, έχεις σκοπό να με κεράσεις;

-Καλά, αστειεύσου εσύ, μια φορά νοιάστηκα και εγώ για τον αδερφό μου και το κάνεις θέμα!

Πριν προλάβω να απαντήσω ήρθε μια σερβιτόρα να πάρει την παραγγελία μου.

-Τι θα πάρετε κύριε;

-Ένα καπουτσίνο γλυκό παρακαλώ, είπα.

-Σας ευχαριστώ πολύ, επιστρέφω αμέσως!

Η γυναίκα έφυγε να ετοιμάσει την παραγγελία μου και για λίγα λεπτά υπήρχε σιωπή μέχρι που η Ρωξάνη αποφάσισε να την σπάσει:

-Λοιπόν Άλεξ, δεν μου λες, πώς πάει η μαγεία σου;

Την κοίταξα τρομοκρατημένος.

-Ορίστε; είπα ξεροκαταπίνοντας

Αμέσως μετά κατάλαβα τι είχε συμβεί. Η Έμμα, προφανώς, δεν μπορούσε να κρατήσει το στόμα της κλειστό και τα είχε αποκαλύψει όλα στη Ρωξάνη. Αποφάσισα να μην το κάνω θέμα και της απάντησα:

-Εντάξει, είμαι στις αρχές ακόμα, είπα ρίχνοντας ένα θυμωμένο βλέμμα στην Έμμα.

-Και έμαθα ότι δουλεύεις σε ένα μπαρ ε; Πώς το λένε αν επιτρέπεται;

-Το λένε Λούξουρι Χάους. Είναι ένα μπαρ που πηγαίνουν συνήθως όλοι οι πλούσιοι και διασκεδάζουν.

-Α ναι; Μπράβο!

Ξαναέπεσε σιωπή στο τραπέζι. Μετά από λίγο επέστρεψε η σερβιτόρα με τον καφέ μου.

-Θα θέλατε κάτι άλλο; με ρώτησε

-Όχι ευχαριστώ!

Μόλις πήγα να πω άκουσα κάτι που με ξάφνιασε

-Δεν μου λες Άλεξ, έχεις κοπέλα; με ρώτησε η Ρωξάνη

Τη στιγμή που το άκουσα αυτό πήγα να φτύσω τον καφέ μου αλλά χαίρομαι πολύ που δεν το έκανα. Ανατρίχιασα ολόκληρος. Δεν απάντησα. Δεν μπορούσα να απαντήσω, δεν έβγαιναν λέξεις από το στόμα μου. Έμεινα να την κοιτάζω με ανοιχτό το στόμα και γουρλωμένα μάτια σαν τον ηλίθιο. Όσπου τελικά απάντησε η Έμμα για μένα:

-Όχι, όχι δεν έχει, είπε χαμογελώντας πονηρά.

-Ενδιαφέρον..., είπε η Ρωξάνη.

-Έμμα νομίζω πως ήρθε η ώρα να φύγουμε, είπα και σηκώθηκα όρθιος.

-Τι έπαθες, έγινε κάτι; ρώτησε η Ρωξάνη.

-Όχι, όχι, απάντησα, απλά θυμήθηκα ότι πρέπει να πάω κάπου αυτή την στιγμή και πρέπει να έρθει και η Έμμα μαζί μου.

Πριν προλάβει να αντιδράσει η Έμμα την έπιασα από το χέρι και πήγαμε πίσω στο διαμέρισμα.

-Μα καλά, τι σε έπιασε και φύγαμε έτσι;

-Πρώτον, θέλω να μου εξηγήσεις για ποιο λόγο είπες στην Ρωξάνη ότι είμαστε μάγοι και δεύτερον δεν θέλω να επεμβαίνεις στην προσωπική μου ζωή!

-Στην Ρωξάνη το είπα γιατί είναι φίλη μου. Όσο για την προσωπική σου ζωή εγώ...

-Φίλη σου; Μόλις χθες την γνώρισες, γιατί νομίζεις ότι είναι φίλη σου;

-Απλά το ξέρω! Δεν μου επιτρέπεται δηλαδή να έχω φίλους;

-Δεν μπορείς να ξέρεις αν είναι όντως φίλη σου Έμμα. Λογικέψου! Ίσα ίσα που την ξέρεις. Κοίτα, το ξέρω ότι σου είναι δύσκολο να ξεπεράσεις τον θάνατο της μαμάς και του μπαμπά αλλά...

-Σταμάτα! Σταμάτα να μου λες συνέχεια για αυτό! Σου έχω πει πως το έχω ξεπεράσει. Γιατί δεν με ακούς ποτέ; Ειλικρινά δεν μπορώ άλλο, να με ελέγχεις συνέχεια και να μου λες τι πρέπει να κάνω και τι όχι! Δεν είσαι η μαμά, ούτε ο μπαμπάς. Δεν είσαι κανείς! Είσαι ένα τίποτα! Δεν σε θέλω στην ζωή μου πια!

Με αυτά τα λόγια έβγαλε το μενταγιόν της, το πέταξε στο πάτωμα και έφυγε από το διαμέρισμα κλαίγοντας. Έτρεξα να την προλάβω αλλά αυτή είχε ήδη φύγει και στο κατώφλι της πόρτας βρισκόταν η Ρωξάνη.

-Άσε την να φύγει, είπε, χρειάζεται λίγο χρόνο. Θα καταλάβει το λάθος της και θα γυρίσει πίσω. Πρέπει όμως και εσύ να καταλάβεις ότι όντως είμαι φίλη της και ότι νοιάζομαι για αυτήν.

-Μας κρυφάκουγες; της φώναξα

-Όχι, είπε, αλλά οι φωνές σας ακούγονταν σε όλο τον διάδρομο. Δεν είναι πολύ χοντρός ο τοίχος, ξέρεις...

-Πόσα από αυτά που είπαμε άκουσες; την ρώτησα ντροπιασμένος

-Αρκετά για να καταλάβω ότι δεν με εμπιστεύεσαι, είπε. Και δεν έχεις άδικο γιατί μόλις χθες με γνωρίσατε, αλλά θέλω να σου αποδείξω ότι είμαι όντως φίλη της Έμμα και ελπίζω και δικιά σου...

-Και πώς σκοπεύεις να το κάνεις αυτό; είπα

-Έτσι, είπε και ξαφνικά όλο το διαμέρισμα σκοτείνιασε. Για μια στιγμή υπήρχε ησυχία. Μετά από λίγο φάνηκε ένα μικρό λαμπερό φως λίγα μέτρα μακριά μου. Ήταν η Ρωξάνη. Πήγα να την πλησιάσω αλλά μόλις έκανα το πρώτο βήμα αναφώνησε << Μεμόρια Ριβέλιο >>. Με το που τελείωσε τη φράση μπροστά μου εμφανίστηκαν εικόνες. Στην αρχή δεν κατάλαβα τι ήταν, αλλά μετά διαπίστωσα ότι ήταν οι αναμνήσεις μου. Οι καλές μου αναμνήσεις. Είδα τη μαμά και τον μπαμπά και είδα τον εαυτό μου να δίνω στην Έμμα το μενταγιόν. Είδα επίσης πολλές σκηνές από τότε που ήμουν μικρός, όπως όταν συνηθίζαμε με τη μαμά να πηγαίνουμε για παγωτό και ξαφνικά να βρέχει και να γινόμαστε μούσκεμα και να γελάμε. Αν και με πονούσε λίγο που τις έβλεπα ήταν οι καλύτερες αναμνήσεις που είχα. Ακολούθησαν και άλλες τέτοιες σκηνές και ύστερα επανήλθε το φως στο διαμέρισμα. Είδα τη Ρωξάνη να στέκεται μπροστά μου και να δακρύζει. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. Έπεσα κάτω και άρχισα να κλαίω. Η Ρωξάνη ήρθε κοντά μου και με αγκάλιασε για να με παρηγορήσει. Μετά από λίγο μου ψιθύρισε στο αυτί:

-Λυπάμαι πολύ για όσα σου έχουν συμβεί. Χαίρομαι όμως που μπόρεσες και τα έβγαλες από μέσα σου. Φαίνεται πως προσπαθούσες να κρατηθείς για πολύ καιρό.

Συνέχισα να κλαίω ώσπου με πήρε ο ύπνος στην αγκαλιά της. Την επόμενη μέρα ξύπνησα ξεκούραστος και έτοιμος να τα διορθώσω όλα. Πήγα στην κουζίνα και εκεί είδα το τραπέζι στρωμένο με κάθε είδος φαγητού που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Χωρίς να χάνω άλλο χρόνο στρώθηκα στο τραπέζι και έφαγα το καλύτερο πρωινό της ζωής μου. Μετά πήγα να φύγω από το διαμέρισμα αλλά στην εξώπορτα η Ρωξάνη είχε αφήσει ένα σημείωμα που έγραφε τα εξής:

“ΕΧΩ ΠΙΑΕΙ ΝΑ ΒΡΩ ΤΗΝ ΕΜΜΑ. ΠΙΘΑΝΟΤΑΤΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΚΟ. ΕΛΑ ΚΑΙ ΕΣΥ ΟΤΑΝ ΞΥΠΝΗΣΕΙΣ.”

ΡΩΞΑΝΗ

Έφυγα λοιπόν από το διαμέρισμα αποφασισμένος και κατευθύνθηκα προς το

πάрко. Εκεί είδα την Έμμα και τη Ρωξάνη να κάθονται σε ένα παγκάκι και να συζητούν. Πήγα κοντά τους και μόλις πήγα να μιλήσω η Έμμα σηκώθηκε και με αγκάλιασε σφιχτά.

-Έμμα...εγώ...

-Άλεξ, συγγνώμη για όσα σου είπα, με διέκοψε. Δεν έπρεπε να είχα αντιδράσει έτσι. Το ξέρω ότι, ό,τι έκανες, το έκανες επειδή νοιάζεσαι για μένα. Ειλικρινά συγγνώμη που δεν σε άκουσα.

-Όχι, Έμμα. Εγώ ζητάω συγγνώμη που δεν σε άκουσα. Έπρεπε να σου είχα πιο πολλή εμπιστοσύνη όταν μου είπες ότι η Ρωξάνη είναι φίλη μας. Από εδώ και πέρα θα σε ακούω περισσότερο. Ελπίζω κάποια στιγμή να με συγχωρέσεις.

-Σε έχω συγχωρέσει ήδη, είπε και με αγκάλιασε για ακόμη μια φορά. Μετά γύρισα προς τη Ρωξάνη.

-Ρωξάνη ελπίζω να με συγχωρέσεις και εσύ που δεν σε εμπιστεύτηκα. Δεν έπρεπε να είχα πει αυτά τα πράγματα που είπα για σένα. Συγγνώμη...

-Δεν είναι ανάγκη να ζητάς συγγνώμη, Άλεξ. Το ξέρω ότι όλα αυτά που είπες και έκανες τα έκανες επειδή ανησυχούσες για την Έμμα. Όμως, ελπίζω τώρα να με εμπιστευέσαι περισσότερο! είπε.

-Όχι μόνο σε εμπιστεύομαι αλλά σε θεωρώ και φίλη μου, είπα και της έδωσα το χέρι μου. Αυτή το έσφιξε χαμογελώντας.

-Μπουuuu, φώναξε η Έμμα. Τι είναι αυτά; Αγκαλιαστείτε τουλάχιστον.

-Έμμα! της είπα

-Τι;

Γύρισα πάλι στην Ρωξάνη, εκείνη μου χαμογέλασε και με αγκάλιασε σφιχτά. Πρέπει να παραδεχτώ ότι ήταν η καλύτερη αίσθηση που είχα νιώσει ποτέ. Τι να έκανε και αυτή; Έπρεπε να εκπληρώσει τις επιθυμίες του λαού. Μετά από αυτό, όμως, θυμήθηκα ότι την προηγούμενη μέρα που είχα φύγει βιαστικά με την Έμμα από το εστιατόριο ξέχασα να πληρώσω τον λογαριασμό, πράγμα που σήμαινε ότι είχε πληρώσει η Ρωξάνη! Ένιωσα πολύ ντροπιασμένος εκείνη τη στιγμή και αμέσως προσφέρθηκα να κεράσω και τις δύο με πρωινό μιας και αυτές δεν είχαν φάει. Εκείνες αρνήθηκαν. Δεν το περίμενα τέτοιο πράγμα από την Έμμα. Εκείνη δεν λέει ποτέ όχι στο φαγητό. Μετά κατάλαβα τι γινόταν:

-Άλεξ, να...., είπε διστακτικά.

-Τι είναι; της είπα

-Πήγα να επισκεφτώ τον παλιό φίλο του μπαμπά!

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΔΥΣΚΟΛΙΕΣ

Για περίπου ένα λεπτό είχα μείνει άφωνος.

-Τι; φώναξα έκπληκτος. Πήγες στην κοιλάδα του ακέφαλου ιππότη; Μα, πώς... πότε;

-Χθες το βράδυ, είπε, με πήγε η Ρωξάνη.

-Τι; είπα ρίχνοντας ένα άγριο βλέμμα στην Ρωξάνη

-Αφού έφυγα από το διαμέρισμα, πήγα στο πάρκο να ξεκαθαρίσω λίγο τις σκέψεις μου, συνέχισε κανονικά η Έμμα. Μετά από λίγη ώρα ήρθε και η Ρωξάνη. Αφού με έκανε να καταλάβω το λάθος που είχα κάνει, κατάφερα να την πείσω να με πάει στην χαμένη πόλη του ακέφαλου ιππότη. Από εκεί περάσαμε σε ένα...

-Σταμάτα! φώναξα. Πώς μπόρεσες να το κάνεις αυτό; Δεν ξέρεις πόσο επικίνδυνα είναι εκεί; Τι θα γινόταν αν σου είχε συμβεί κάτι, ε;

Ξαφνικά μπήκε η Ρωξάνη στη μέση.

-Άλεξ, σε παρακαλώ ηρέμησε...

-Εσύ μην ανακατεύεσαι! Ξαναφώναξα. Τι δουλειά είχες να πας την Έμμα εκεί; Πες μου!

-Άλεξ εγώ...

-Μην.... απλά σταμάτα. Έχω βαρεθεί τις δικαιολογίες σου. Όλο ανακατεύεσαι σε πράγματα που δεν σε αφορούν. Βαρέθηκα πια. Από εδώ και πέρα θέλω να με αφήσεις ήσυχο. Δεν θέλω να σε ξαναδώ. Και ξέρεις τι; Ξέχασέ με από φίλο σου...

Αυτά ήταν τα τελευταία μου λόγια. Έπειτα έφυγα με βιαστικό βήμα από το πάρκο αλλά πρόλαβα να δω δάκρυα να κυλάνε στο πρόσωπο της Ρωξάνης. Αποφάσισα να πάω μια βόλτα να ξεχαστώ λίγο. Κατευθύνθηκα προς το Σέντραλ Παρκ όπου και έκατσα μέχρι αργά το βράδυ. Δεν έκανα κάτι το συγκεκριμένο. Απλά σκεφτόμουν.... Σκεφτόμουν όλα αυτά που είχαν γίνει τις τελευταίες εβδομάδες. Πόσο πολύ είχε αλλάξει η ζωή μου από τότε που είχα έρθει στην Ν. Υόρκη. Όλες αυτές οι δυσκολίες, τα συναισθήματα... Αναρωτιόμουν πώς θα ήταν η ζωή μου αν η μαμά ήταν ακόμη ζωντανή. Μάλλον δεν θα είχαν γίνει όλα αυτά που έγιναν. Δεν θα ήταν ανάγκη να αντιμετωπίσω όλα αυτά που αντιμετωπίζω τώρα.

Οι ώρες περνούσαν και είχε αρχίσει να βραδιάζει για τα καλά. Αποφάσισα να γυρίσω στο διαμέρισμα αλλά πρώτα κατευθύνθηκα προς τη λίμνη στο Σέντραλ Παρκ. Δεν υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος. Απλά είχα καιρό να επισκεφτώ μια λίμνη. Εκεί, λοιπόν, που ετοιμάζομαι να φύγω επιτέλους από το Σέντραλ Παρκ, μία λάμψη εμφανίστηκε πάνω από την λίμνη. Δεν κατάλαβα ακριβώς τι ήταν.

Μετά από λίγο ακούστηκε μια φωνή να λέει:

-Άλεξ...

Ήταν η φωνή της μαμάς! Δεν μπορούσα να το πιστέψω.

-Μαμά! φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Μαμά εσύ είσαι;

-Ναι Άλεξ, μου έχεις λείψει πάρα πολύ, είπε και δάκρυα άρχισαν να κυλάνε στο πρόσωπό μου.

-Μαμά, έχω τόσα πολλά που θέλω να σου πω...

-Το ξέρω Άλεξ αλλά τώρα δεν είναι η κατάλληλη ώρα. Έχεις πιο σημαντικά πράγματα να κάνεις και το ξέρεις.

-Μαμά, δεν ξέρω αν μπορώ να τα καταφέρω. Δεν ξέρω αν μπορώ να κρατήσω την υπόσχεση που σου έδωσα. Φοβάμαι πως θα σε απογοητεύσω.

-Άλεξ, δεν με έχεις απογοητεύσει ποτέ και ποτέ δεν θα το κάνεις. Ήσουν πάντα εκεί όταν η Έμμα σε χρειαζόταν και το ξέρω ότι πάντα θα είσαι.

-Μα, όλα πάνε λάθος. Δεν ήμουν κοντά στην Έμμα όταν με χρειάστηκε...

-Άλεξ, κάτι μου λέει πως δεν είναι η ασφάλεια της Έμμα αυτό που σε ανησυχεί αυτή τη στιγμή.

Έσκυψα το κεφάλι μου θλιμμένα.

-Είναι αυτή η κοπέλα μαμά, η Ρωξάνη.

-Τι έγινε με αυτήν;

-Την πλήγωσα πολύ και το έχω μετανιώσει. Δεν ξέρω αν θα μπορέσει να με συγχωρέσει ποτέ μετά από αυτά που της είπα και αυτή η σκέψη με βασανίζει. Είμαι ένας άθλιος άνθρωπος.

-Άλεξ, δεν είσαι άθλιος!

-Και πώς το ξέρεις αυτό; Δεν ήσουν εκεί να δεις πως της μίλησα.

-Το ξέρω επειδή είμαι η μητέρα σου Άλεξ. Δεν είσαι κακός άνθρωπος. Απλά είσαι μπερδεμένος επειδή συμβαίνουν πολλά ταυτόχρονα.

-Και τι πρέπει να κάνω δηλαδή; Πώς μπορώ να τα διορθώσω όλα αυτά;

-Άλεξ, θα σου κάνω μια ερώτηση και θέλω να μου απαντήσεις ειλικρινά. Πόσο νοιάζεσαι για τη Ρωξάνη;

-Πάρα πολύ. Όσο νοιάζομαι και για την Έμμα. Απλά την έχω πληγώσει τόσο πολύ ενώ αυτή απλά ήθελε να με βοηθήσει. Νοιάστηκε για μένα και εγώ την έκανα να κλάψει.

-Αφού νοιάζεσαι τόσο πολύ, κράτα την όσο πιο κοντά μπορείς. Άνθρωποι που νοιάζονται για μας είναι λίγοι στις μέρες μας...

-Μα, πώς θα το κάνω αυτό; είπα απελπισμένος.

-Άλεξ, φοβάμαι πως ο χρόνος μας τελείωσε. Θα σου δώσω μια συμβουλή και να τη θυμάσαι: Ακολούθησε την καρδιά σου και όλα θα διορθωθούν. Αυτά είχα να σου πω Άλεξ. Να προσέχεις. Πρόσεχε την Έμμα και τη Ρωξάνη. Σε αγαπώ Άλεξ!

-Και εγώ σε αγαπώ μαμά, είπα δακρύνοντας και η λάμψη εξαφανίστηκε.

-Σε ευχαριστώ μαμά. Τώρα ξέρω τι πρέπει να κάνω, είπα και έτρεξα όσο πιο γρήγορα μπορούσα να πάρω ένα ταξί για να πάω στο διαμέρισμα της Ρωξάνης.

Όταν έφτασα είδα πως η πόρτα ήταν ανοιχτή, γι' αυτό μπήκα μέσα και είδα την Ρωξάνη να ετοιμάζει τις βαλίτσες της.

-Για πού το 'βαλες; την ρώτησα

-Τι κάνεις εσύ εδώ; είπε θυμωμένη. Να μην σε νοιάζει! Θα πάω μακριά να μην σου γίνομαι βάρος!

-Ρωξάνη, όχι, περίμενε να σου εξηγήσω...

-Δεν χρειάζεται να μου εξηγήσεις τίποτα. Τα έχω καταλάβει όλα. Δεν με θες στη ζωή σου. Γι' αυτό αντίο Άλεξ!

Με αυτά τα λόγια βγήκε από το διαμέρισμά της και κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Δεν μπορούσα να την αφήσω να φύγει. Γι' αυτό έκανα το μόνο πράγμα που μπορούσα να την σταματήσω.

-Όχι, περίμενε... Μεμόρια Ριβέλιο!

Όλος ο διάδρομος σκοτείνιασε. Ξαφνικά μπροστά μου εμφανίστηκαν εικόνες. Αναμνήσεις. Μόνο που, αυτή την φορά, δεν ήταν οι δικές μου αλλά της Ρωξάνης.

Έπειτα, από το πουθενά, εμφανίστηκαν δύο μικρά κοριτσάκια. Η μία ήταν η Ρωξάνη όταν ήταν μικρή αλλά την άλλη κοπέλα δεν την είχα ξαναδεί. Ήταν στο πάρκο και έπαιζαν κυνηγητό και η μητέρα τους τα κοίταζε χαρούμενη. Ξαφνικά ο ουρανός σκοτείνιασε. Ο αέρας σταμάτησε να φυσάει και επικρατούσε νεκρική σιγή. Στη συνέχεια η μαμά σηκώθηκε και φώναξε στα παιδιά να πάνε κοντά της. Αλλά πριν τα παιδιά προλάβουν να κάνουν ένα βήμα μια σκοτεινή σιλουέτα με γκριζα μαλλιά και κόκκινα μάτια εμφανίστηκε ανάμεσά τους

-Σάλαζαρ! φώναξε η μητέρα.

-Γεια σου Άλις, είπε με ένα διαβολικό γέλιο ο Σάλαζαρ.

-Τι κάνεις εσύ εδώ; Μείνε μακριά μας!

-Έλα τώρα Άλις, μην γίνεσαι αγενής. Έχω έρθει απλά να πάρω αυτό που μου είχες υποσχεθεί. Δεν πιστεύω να το ξέχασες.

Η μητέρα τρόμαξε όταν το άκουσε αυτό.

-Εγώ δεν...

-Εσύ τι;

-Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό! Σε παρακαλώ πολύ δείξε έλεος!

-Και οι δύο το ξέρουμε ότι δεν γίνεται αυτό, Άλις. Ο χρόνος τελείωσε! Μου υποσχέθηκες ένα από τα δύο παιδιά σου. Τώρα διάλεξε! Ποιο θα είναι;

-Δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Σε παρακαλώ..

-Ησυχία! Αν δεν το κάνεις εσύ τότε θα το κάνω εγώ. Αντίο Άλις.

-Όχι!

-Ασάσιναρ Νταϊρέκτουρ! φώναξε ο Σάλαζαρ και ένα εκθαμβωτικό, κόκκινο φως έφυγε από τα χέρια του Σάλαζαρ και η μητέρα σωριάστηκε κάτω νεκρή.

-Όχι! φώναξε μία από τις κοπέλες.

Ο Σάλαζαρ γυρνώντας προς το μέρος τους είπε:

-Λοιπόν, λοιπόν... Τι έχουμε εδώ; Η μικρή Ρωξάνη και η Βικτώρια... Ποια από τις δύο θα έρθει μαζί μου;

-Κανείς δεν θα έρθει! Να τσακιστείς να φύγεις από εδώ! φώναξε η Ρωξάνη

-Αγενές μικρό κορίτσι... Ίδια η μητέρα σου. Τι κρίμα όμως που δεν θα την ξαναδείς. Χε χε χε χε!

-Θα πληρώσεις για αυτό που έκανες! είπε ξανά η Ρωξάνη

-Αρκετά! φώναξε ο Σάλαζαρ. Νομίζω ότι πρέπει να έρθεις μαζί μου τώρα Ρωξάνη.

-Όχι! φώναξε η Βικτώρια. Πάρε εμένα, είπε χαμηλώνοντας το βλέμμα της, και άσε την Ρωξάνη ήσυχη!

-Χε χε χε, σύμφωνοι! είπε ο Σάλαζαρ αρπάζοντας τη Βικτώρια

-Βικτώρια όχι!

-Αντίο, Ρωξάνη. Να προσέχεις....

Και με αυτά τα λόγια ο Σάλαζαρ εξαφανίστηκε με τον ίδιο τρόπο που εμφανίστηκε αλλά αυτή τη φορά παίρνοντας και τη Βικτώρια μαζί του. Μετά από αυτό η ανάμνηση τελείωσε και τα φώτα επανήλθαν στον διάδρομο.

-Σταμάτα! φώναξε κλαίγοντας η Ρωξάνη. Γιατί το έκανες αυτό; Ε; Απάντησέ μου!

-Ρωξάνη, συγγνώμη αλλά ήταν ο μόνος τρόπος για να με προσέξεις. Αυτά που σου έκανε ο Σάλαζαρ...

-Σταμάτα Άλεξ! Παραπονιέσαι συνέχεια που επεμβαίνω στην ζωή σου αλλά και εσύ κάνεις το ίδιο τώρα. Σου είπα, άσε με ήσυχη!

Ξαφνικά ένα αγόρι εμφανίζεται μπροστά μου από το πουθενά.

-Άσε την ήσυχη! μου φώναξε.

-Τι στο...

-Φέριο! φώναξε και εκτοξεύτηκα στον τοίχο του διαμερίσματος της Ρωξάνης.

-Όχι! Φοίνιξ, τι έκανες; φώναξε η Ρωξάνη στο αγόρι.

Αυτά ήταν τα τελευταία πράγματα που άκουσα πριν χάσω τις αισθήσεις μου.

ΕΠΩΔΥΝΗ ΑΝΑΡΡΩΣΗ

Όταν συνήλθα, επιτέλους, δεν ήξερα που βρισκόμουν. Βρισκόμουν σε ένα δωμάτιο που μου ήταν άγνωστο. Δεν θυμόμουν και πολλά. Θυμόμουν τον τσακωμό με τη Ρωξάνη και το αγόρι που με εκτόξευσε στον τοίχο. Όλα τα άλλα ήταν θολά στη μνήμη μου. Σηκώθηκα από το κρεβάτι που βρισκόμουν και τότε με έπιασε ένας φοβερός πόνος στο στήθος και στην κοιλιά. Έβγαλα την μπλούζα μου να δω αν είχα χτυπήσει κάπου και τότε είδα ότι όλο μου το σώμα ήταν με επιδέσμους!

-Μα καλά, πώς γίνεται αυτό; αναρωτήθηκα. Με πόση δύναμη με χτύπησε εκείνο το αγόρι, ο Φοίνιξ; Και τι ξόρκι ήταν αυτό που χρησιμοποίησε;

Πολλές ερωτήσεις στριφογύριζαν στο μυαλό μου που δεν μπορούσα να απαντήσω. Πού βρισκόμουν; Τι δωμάτιο ήταν αυτό που με είχαν βάλει; Δεν υπήρχε πολύς φωτισμός και δεν μπορούσα να δω καλά. Αποφάσισα να εξερευνήσω τον χώρο. Βγήκα από το δωμάτιο, το οποίο με οδήγησε σε έναν κρύο, σκοτεινό διάδρομο. Με το ένα χέρι στην πληγή και με το άλλο να αγγίζω τον τοίχο για στήριξη, περπατούσα στον διάδρομο, κατέβηκα κάτι σκάλες και έφτασα στον κάτω όροφο εκείνου του σπιτιού. Εκείνος ο όροφος ήταν πολύ πιο φωτεινός από τον προηγούμενο. Μάλιστα υπήρχαν καναπέδες, ένα χαλί από δέρμα αρκούδας, ένα τζάκι αναμμένο, βαλσαμωμένα κεφάλια ζώων να κρέμονται στους τοίχους και πολλές άλλες αντίκες. Καθώς έβλεπα γύρω μου και επεξεργαζόμουν το μέρος και τα αντικείμενα, άρχισαν να ακούγονται φωνές από το διπλανό δωμάτιο. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι έλεγαν αλλά μπορούσα να καταλάβω ότι γινόταν ένας καβγάς. Όσο πλησίαζα το δωμάτιο, οι φωνές δυνάμωναν, ώσπου ξαφνικά επικράτησε μια παράξενη ησυχία. Δεν ήξερα τι να κάνω. Να έμπαινα να έβλεπα τι γινόταν ή να περιμένα; Τελικά αποφάσισα να πλησιάσω πιο πολύ για να ακούσω τι έλεγαν. Έβαλα το αυτί μου στην πόρτα, έκανα ησυχία και άκουσα:

-Και τι προτείνεις να κάνουμε Έβελιν; Να περιμένουμε να μας σκοτώσει όλους;

-Όχι Ρωξάνη, αλλά ο Άλεξ δεν είναι έτοιμος ακόμα. Πρέπει να του δώσουμε λίγο χρόνο να...

-Δεν έχουμε χρόνο Έβελιν! Ο Σάλαζαρ ψάχνει ήδη για τις Πηγές και αν τις βρει χαθήκαμε!

-Ναι, και εξάλλου δεν τον χρειαζόμαστε για να νικήσουμε τον Σάλαζαρ. Είναι αδύναμος!

-Να σου θυμίσω, Φοίνιξ, ότι δεν κατάφερες να τον σκοτώσεις εκείνο το βράδυ, που σημαίνει ότι είναι πιο δυνατός απ' ό,τι φαντάζεσαι. Εξάλλου είναι ένας από τους Προστάτες και τον χρειαζόμαστε αν θέλουμε να έχουμε ελπίδα ενάντια στον Σάλαζαρ. Απλώς δώστε μου λίγο χρόνο να τον εκπαιδεύσω και τότε θα είμαστε έτοιμοι.

-Εμ... παιδιά! Έχουμε επισκέπτες...

Με αυτά τα λόγια η πόρτα άνοιξε και βρέθηκα να στέκομαι σαν άγαλμα μπροστά σε όλους.

-Άλεξ! Ξύπνησες επιτέλους! φώναξε η Έμμα αγκαλιάζοντάς με σφιχτά.

-Έμμα, πρόσεχε, είμαι χτυπημένος! είπα προσπαθώντας να αντέξω τον πόνο.

-Ουπς, συγγνώμη Άλεξ, το ξέχασα. Απλά χαίρομαι που ξύπνησες επιτέλους!

-Πόσο καιρό έχω που κοιμάμαι;

-Μία εβδομάδα, απάντησε η Έμμα.

-Πού βρισκόμαστε; Ξαναρώτησα.

-Βρισκόμαστε στο σπίτι του φίλου του μπαμπά Άλεξ, που, παρεμπιπτόντως, είναι και το σπίτι της Έβελιν, είπε δείχνοντάς μου μια κοπέλα με κόκκινα μαλλιά και καστανά μάτια. Έπρεπε να ομολογήσω ότι κάτι μου θύμιζε το πρόσωπό της. Στην συνέχεια έριξα μια ματιά στην Ρωξάνη και έπειτα στον Φοίνιξ οι οποίοι δεν είπαν τίποτα και κοιτούσαν επίμονα κάτι χαρτιά που βρίσκονταν στο τραπέζι.

-Πώς νιώθεις, Άλεξ; ρώτησε η Έμμα

-Για κάποιον που είναι στο κρεβάτι για μια εβδομάδα νιώθω πολύ κουρασμένος και εξαντλημένος, απάντησα

-Είναι από την πληγή, είπε η Έβελιν. Έχεις χτυπηθεί πολύ άσχημα. Πάμε πάνω να σε ελέγξω. Έμμα, ετοίμασέ του κάτι να φάει.

-Εντάξει, είπε η Έμμα και ακολούθησα την Έβελιν πάνω στο δωμάτιο που ήμουν προηγουμένως. Μόλις μπήκαμε η Έβελιν μου είπε να βγάλω την μπλούζα και να ξαπλώσω στο κρεβάτι να με εξετάσει. Αφού είδε την πληγή για λίγα λεπτά είπε:

-Πρέπει να σου αλλάξουμε τον επίδεσμο. Περίμενε εδώ.

Έφυγε από το δωμάτιο και επέστρεψε μετά από λίγο με νέους επιδέσμους. Καθώς έβγαζε τους παλιούς επιδέσμους είπα:

-Ωστε Έβελιν ε; Ενδιαφέρον...

Η Έβελιν δεν απάντησε με αποτέλεσμα να με κάνει να νιώσω άβολα. Αποφάσισα να ξαναδοκιμάσω:

-Τι ήταν όλα αυτά που συζητούσατε κάτω; Κάτι για προστάτες, πηγές...

-Θα μάθεις όταν έρθει η ώρα, απάντησε ψυχρά. Προς το παρόν πρέπει να αναρρώσεις.

-Μα θέλω να μάθω τώρα, είπα.

Με κοίταξε με ένα άγριο βλέμμα και έβγαλε τον τελευταίο επίδεσμο.

-Τώρα, Άλεξ, θέλω να ξαπλώσεις και να παραμείνεις ψύχραιμος. Αυτό θα πονέσει λιγάκι.

Με αυτά τα λόγια έκλεισε τα μάτια της, έβαλε τα χέρια της πάνω στην πληγή και πήρε μια βαθιά ανάσα. Ξαφνικά όλο εκείνο το σημείο της πληγής άρχισε να λάμπει! Δεν ήξερα τι έκανε αλλά πονούσε πολύ και κρατιόμουν να μην ουρλιάξω από τους πόνους. Όταν τελείωσε διαπίστωσα ότι πονούσα λιγότερο σε σχέση με πριν.

-Πώς το έκανες αυτό; την ρώτησα με θαυμασμό.

-Μυστικό της οικογένειας, απάντησε.

-Αυτό πρέπει οπωσδήποτε να μου το μάθεις.

-Όλα στην ώρα τους, αλλά όπως είπα, τώρα πρέπει να αναρρώσεις, είπε βάζοντας τους νέους επιδέσμους. Έπειτα ετοιμάστηκε να φύγει από το δωμάτιο.

-Περίμενε! είπα.

-Τι είναι; ρώτησε.

-Εεε... σε ευχαριστώ, είπα.

-Δεν κάνει τίποτα, είπε σχηματίζοντας ένα μικρό χαμόγελο στα χείλη της και έφυγε από το δωμάτιο. Μετά από λίγο ήρθε η Έμμα με ένα πιάτο ζεστό φαγητό στα χέρια της.

-Πώς είσαι, με ρώτησε. Νιώθεις καλύτερα;

-Όχι και τόσο, αλλά νιώθω λιγότερο κουρασμένος τώρα, της απάντησα

-Ορίστε, φάε λίγο. Θα νιώσεις πιο δυνατός, είπε δίνοντάς μου το πιάτο με την μακαρονάδα.

-Σε ευχαριστώ!

-Δεν κάνει τίποτα. Θες να μείνω να σου κάνω παρέα;

-Ναι, μείνε, της είπα. Είναι βαρετά εδώ πέρα!

Έτσι έκατσε δίπλα μου την ώρα που έτρωγα και για λίγο επικρατούσε ησυχία. Μετά από λίγο η Έμμα είπε:

-Λοιπόν, πώς σου φαίνεται εδώ;

-Δεν ξέρω, είπα. Μοιάζει με κάστρο του 19ου αιώνα.

-Μάλιστα, είπε. Και πώς είναι τα πράγματα με τη Ρωξάνη;

-Χάλια. Δεν κάνει καν τον κόπο να με κοιτάξει. Ίσως πρέπει να την ξεπεράσω...

-Όχι, Άλεξ. Κάνεις λάθος. Η Ρωξάνη νοιάζεται για σένα. Μάλιστα, όταν κοιμόσουν, ερχόταν πολλές φορές εδώ και καθόταν με τις ώρες και σε πρόσεχε.

-Αλήθεια;

-Ναι, και μάλιστα μια φορά την έπιασα να κλαίει πάνω από το κεφάλι σου και φαινόταν σαν να σου ψιθύριζε κάτι. Δεν μπορούσα όμως να ακούσω τι έλεγε. Τέλος πάντων, πάω κάτω τώρα γιατί μπορεί να με χρειάζονται. Τα λέμε μετά.

Με αυτά τα λόγια η Έμμα έφυγε από το δωμάτιο αφήνοντάς με να έχω περισσότερες απορίες από πριν. Τι να μου είχε πει η Ρωξάνη; Μήπως με έχει συγχωρέσει τελικά; Με όλα αυτά στο κεφάλι μου, μου κόπηκε η όρεξη. Άφησα το πιάτο με το φαγητό στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι και μετά από λίγο με πήρε ο ύπνος.

ΝΕΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ

Κάπως έτσι περνούσα τις περισσότερες μέρες, αναρρώνοντας με την Έβελιν και περνώντας τον υπόλοιπο χρόνο με την Έμμα. Ούτε καν που σηκωνόμουν από το κρεβάτι και αυτό είχε καταντήσει βαρετό. Ωσπου μια μέρα έσπασε αυτή η ρουτίνα:

-Σήκω, μου είπε η Έβελιν

-Τι, γιατί;

-Ήρθε η ώρα να σε προετοιμάσω για το ταξίδι.

-Μα δεν μπορώ, η πληγή δεν έχει κλείσει ακόμα τελείως!

-Δεν πειράζει. Δεν θα σε ενοχλεί πια. Θα συνεχίσουμε τις θεραπείες κανονικά αλλά από σήμερα ξεκινάει η προετοιμασία σου!

-Γίνε λίγο πιο σαφής...

-Θα σε μάθω πως να ελέγχεις την μαγεία σου και θα απαντήσω σε ότι ερωτήσεις υπάρξουν.

-Αυτά μόνο;

-Σε περισσότερες λεπτομέρειες θα μπούμε αργότερα. Ξεκινάμε αύριο το πρωί.

Με αυτά τα λόγια βγήκε από το δωμάτιο αφήνοντάς με και πάλι μόνο μου. Όμως δεν είχα σκοπό να μείνω πάλι στο κρεβάτι. Η Έβελιν είπε ότι η πληγή δεν θα με ενοχλεί πια, πράγμα που σημαίνει ότι μπορώ να περπατήσω και να εξερευνησω λίγο το σπίτι. Βγήκα από το δωμάτιο και κατέβηκα στην κουζίνα όπου είδα την Έμμα να κάνει δουλειές. Αποφάσισα να μην την ενοχλήσω. Έπειτα βγήκα έξω στην αυλή. Με το που βγήκα με τύφλωσε το φως του ήλιου που τόσο καιρό είχα να δω. Διαπίστωσα ότι το σπίτι βρισκόταν κάπου ορεινά, σε μια ψηλή βουνοπλαγιά. Ο καθαρός αέρας έξω με αναζωογόνησε. Ξαναμπήκα μέσα να δω και το υπόλοιπο σπίτι. Ωστόσο, καθώς τριγυρνούσα μέσα σε εκείνο το τεράστιο σπίτι, παρατήρησα ότι δεν υπήρχε κανείς άλλος εκτός από μένα και την Έμμα και αυτό μου φάνηκε πολύ παράξενο. Ρώτησα την Έμμα, αν ήξερε τίποτα και μου είπε πως η Έβελιν είχε πάει στην πόλη να αγοράσει τρόφιμα, ο Φοίνιξ είχε πάει για μια βόλτα σε μια λίμνη εκεί κοντά και η Ρωξάνη ήταν στο δωμάτιό της. Δεν είχα και πολλές επιλογές, γι' αυτό αποφάσισα να πάω να δω τι κάνει η Ρωξάνη. Ανέβηκα πάλι στον πάνω όροφο και στο τέλος του διαδρόμου βρισκόταν το δωμάτιο της Ρωξάνης. Χτύπησα μια φορά αλλά δεν πήρα απάντηση. Μπήκα μέσα και είδα την Ρωξάνη ξαπλωμένη στο κρεβάτι να ακούει μουσική και πήγα κοντά της.

-Εεε... Ρωξάνη;

Εκείνη κοιτώντας με είπε έκπληκτη:

-Άλεξ! Τι..τι κάνεις εσύ εδώ;

-Εμμ... να, απλά ήρθα να δω τι κάνεις. Και να σε ρωτήσω αν με έχεις συγχωρέσει.

-Άλεξ εγώ...

-Περιμένε. Πριν απαντήσεις, θέλω να ξέρεις ότι λυπάμαι πραγματικά για όλα αυτά που σου έχω κάνει. Συμπεριφέρθηκα άσχημα και ανώριμα και εσύ το μόνο που έκανες ήταν να προσπαθείς να βελτιώσεις τα πράγματα. Νοιάστηκες για μένα και εγώ σε πλήγωσα. Ειλικρινά συγγνώμη και ελπίζω μια μέρα να με συγχωρέσεις...

-Άλεξ... δεν ξέρω. Πρέπει να το σκεφτώ. Είναι μια δύσκολη απόφαση.

-Ναι, το καταλαβαίνω. Πάρε όσο χρόνο χρειαστείς. Δεν θα σε πιέσω άλλο, είπα και έφυγα από το δωμάτιο της Ρωξάνης.

Από την μία ένιωθα ανακούφιση που μπόρεσα να το βγάλω αυτό από μέσα μου αλλά από την άλλη δεν ήξερα αν η Ρωξάνη θα με συγχωρέσει τελικά και αυτή η σκέψη με βασάνιζε. Κατέβηκα ξανά κάτω χωρίς να έχω κάποιον συγκεκριμένο λόγο και τότε ήταν που είδα την Έβελιν να μπαίνει μέσα στο σπίτι τρέχοντας.

-Τι έγινε; την ρώτησα

-Ο ακέφαλος ιππότης! απάντησε. Είναι εδώ!

-Τι; Μα πώς;

-Με ακολούθησε καθώς ανέβαινα το βουνό και τώρα ήρθε για μας.

Ξαφνικά ακούστηκε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα.

-ΑΝΟΙΞΤΕ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ!

Ήταν ο ιππότης! Είχα παγώσει. Δεν ήξερα τι να κάνω. Αμέσως μετά η Έβελιν με άρπαξε από το χέρι και πήγαμε γρήγορα να φωνάξουμε τους υπόλοιπους. Μετά πήγαμε όλοι στην βιβλιοθήκη. Η Έβελιν έτρεξε γρήγορα και πάτησε ένα κουμπί που κρυβόταν πίσω από ένα βιβλίο και ένας μυστικός διάδρομος αποκαλύφθηκε μπροστά μας.

-Ουάου! είπε η Έμμα

-Ελάτε βιαστείτε, δεν έχουμε χρόνο! είπε η Έβελιν

Ακολουθήσαμε το διάδρομο και βρεθήκαμε μπροστά σε ένα τεράστιο αεροπλάνο που ήταν διαφορετικό από τα άλλα που είχα δει.

-Τι είναι αυτό; ρώτησα

-Είναι ένα τζετ, απάντησε η Έβελιν. Γρήγορα, ανεβείτε!

Ανεβήκαμε όλοι, αλλά εκεί που ετοιμαζόμασταν να φύγουμε, διαπιστώσαμε ότι κάποιος έλειπε.

-Πού είναι ο Φοίνιξ; είπε η Ρωξάνη.

-Ωχ, όχι! είπε η Έμμα. Πρέπει να είναι ακόμα στην λίμνη.

-Ωραία, ας φύγουμε, είπα.

-Άλεξ!

-Καλά, εντάξει. Αλλά πώς θα τον φωνάξουμε;

-Μείνετε εδώ, είπε η Έβελιν. Θα πάω εγώ!

-Όχι, είπα. Δεν θα πας μόνη σου. Θα έρθω και εγώ.

-Όχι Άλεξ! Δεν θα έρθεις. Είναι πολύ επικίνδυνο και δεν είσαι έτοιμος

-Εγώ θα έρθω, επέμενα.

-Παιδιά δεν έχουμε όμως πολύ χρόνο! Πηγαίνετε τώρα! είπε η Ρωξάνη.

-Πάμε Έβελιν!

Βγήκα μαζί με την Έβελιν από το τζετ και κατευθυνθήκαμε πάλι προς την κύρια είσοδο. Προς μεγάλη μας έκπληξη υπήρχε πολλή ησυχία. Ο ιππότης είχε σταματήσει να χτυπάει την πόρτα.

-Πρέπει να κάνουμε ησυχία, ψιθύρισε η Έβελιν. Μπορεί να είναι οπου...

Αλλά πριν προλάβει να τελειώσει τη φράση, ο ιππότης εμφανίστηκε από το πουθενά μπροστά μας και ετοιμαζόταν να μας επιτεθεί!

-Καλύψου! φώναξε και η Έβελιν. Και οι δύο πεταχτήκαμε προς διαφορετικές κατευθύνσεις την ώρα που ένα μαύρο σκοτεινό φως έπεσε στο σημείο όπου βρισκόμασταν προηγουμένως.

-Τι ήταν αυτό; ρώτησα.

-Σκοτεινό ξόρκι. Να είσαι προσεχτικός. Μπορεί να χτυπήσεις χειρότερα.

-ΕΜΦΑΝΙΣΤΕΙΤΕ ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΙΔΕΣ! ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΤΕ ΟΛΟΙ! φώναξε θυμωμένος ο ιππότης.

-Στα όνειρά σου! είπε η Έβελιν. Φέριο!

Ο ιππότης εκτινάχθηκε από το άλογο που καβαλούσε στον τοίχο. Σηκώθηκε σαν να μην είχε πάθει απολύτως τίποτα και μούγκρισε θυμωμένα. Τότε άλλο ένα σκοτεινό ξόρκι πετάχτηκε από τα χέρια του και χτύπησε την Έβελιν.

-Έβελιν! φώναξα.

-Μην ανησυχείς, είπε. Δεν είναι τίποτα. Πρόσεχε!

Μόλις γύρισα να κοιτάξω ο ιππότης στεκόταν ακριβώς μπροστά μου.

-Ωστε εσύ είσαι ένας από τους προστάτες ε; ΧΑ ΧΑ ΧΑ ΧΑ. Γελοίο ανθρωπάκι που δεν μπορείς να σύρεις τα πόδια σου...

-Θα σε κάνω να φας τα λόγια σου! φώναξε και πάλι η Έβελιν. Φέριο Ιμορτάλις!

Ο ιππότης απέκρουσε την επίθεση γελώντας.

-ΤΟΛΜΑΣ ΚΑΙ ΜΟΥ ΕΠΙΤΙΘΕΣΑΙ; Είσαι ένα τίποτα σαν τον πατέρα σου!

-Σταμάτα! Δεν θα σε αφήσω να μιλάς έτσι για τον πατέρα μου! Εσύ, που περνιέσαι για σπουδαίος ιππότης και σε ξεγέλασε μια κοπέλα!

-Σκάσε! φώναξε ο ιππότης δίνοντας ένα γερό χαστούκι στην Έβελιν. Θα το μετανιώσεις αυτό! Ασάσιναρ Νταϊρέκτουρ!

Ξαφνικά, από το πουθενά, πετάχτηκε η Ρωξάνη ακριβώς μπροστά από την Έβελιν!

-Όχιι! Ρωξάνη! Ρωξάνη ξύπνα!

Αλλά φώναζα μάταια. Η Ρωξάνη δεν ξυπνούσε και ο ιππότης ήταν πίσω μου και γελούσε. Εκεί που ήμουν έτοιμος να τα παρατήσω, ένιωσα κάτι μέσα μου. Κάτι που δεν είχα ξαναιώσει ποτέ. Ήταν σαν να είχα την δύναμη να κάνω τα πάντα. Άρχισα να γυαλίζω ολόκληρος με ένα φως τόσο εκτυφλωτικό όσο το φως του ήλιου. Μέχρι και οι κόρες των ματιών μου έλαμπαν. Άρχισα να αιωρούμαι στον αέρα και η πληγή που είχα εξαφανίστηκε! Κοίταξα τον ιππότη γεμάτος οργή για αυτά που είχε κάνει και φώναξα:

-ΑΡΚΕΤΑ! Θα πληρώσεις για ό,τι έχεις κάνει άθλιο πλάσμα! Όλα τελειώνουν εδώ. Λούμινους Σολάρις!

-ΟΧΙΙΙΙΙΙ! ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ! φώναξε ο ιππότης καθώς σιγά σιγά μετατράπηκε

σε σκόνη και εξαφανίστηκε. Ξαναπάτησα στο έδαφος και πήγα κοντά στην Ρωξάνη.

-Ρωξάνη, σε παρακαλώ γύρνα πίσω! είπα κλαίγοντας και ακουμπώντας το πρόσωπό της.

-Σε παρακαλώ μην φύγεις και εσύ....

Αμέσως μετά το χέρι μου άρχισε να λάμπει στο πρόσωπό της και όλο της το σώμα σηκώθηκε στον αέρα λάμποντας. Μετά από λίγο ξανακατέβηκε κάτω και έμεινε έτσι για περίπου μισό λεπτό. Έπειτα τα μάτια μισοάνοιξαν και την άκουσα να λέει:

-Άλεξ;

-Ρωξάνη! φώναξα και την αγκάλιασα όσο πιο σφιχτά μπορούσα. Είσαι ζωντανή!

-Τι συνέβη;

-Ρωξάνη εσύ...

-Ρωξάνη! ακούστηκε μια φωνή από μακριά.

Ήταν ο Φοίνιξ.

-Ρωξάνη, αγάπη μου, νόμιζα πως σε έχασα.

-Τι; είπα

Εκείνος χωρίς να μου δώσει σημασία με έσπρωξε, έπεσε στα γόνατα και την φίλησε.

-Τι στο.....

-Άλεξ, σε παρακαλώ πολύ, ηρέμησε, είπε η Έβελιν πιάνοντάς με από το χέρι.

Δεν μπορούσα όμως να το αντέξω. Γι' αυτό έφυγα. Έτρεξα όσο πιο μακριά μπορούσα και έφτασα τελικά στην λίμνη. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα δάκρυα, ούτε τον θυμό μου. Πώς μπόρεσε να το κάνει αυτό; Μετά από όλα αυτά... Τελικά το αποφάσισα. Δεν υπήρχε περίπτωση να ξαναερωτευτώ ποτέ πια. Κοίταξα για μια στιγμή τη λίμνη και θυμήθηκα τη συζήτηση που είχα κάνει με τη μητέρα μου.

-Τώρα μαμά; Τι πρέπει να κάνω; Μακάρι να ήσουν εδώ...

Μετά από λίγη ώρα άκουσα μια φωνή να με φωνάζει. Ήταν η Έβελιν.

-Άλεξ, εδώ είσαι;

Δεν απάντησα. Αφού με βρήκε ήρθε και έκατσε κοντά μου.

-Άλεξ, καλά είσαι;

Πάλι δεν απάντησα.

-Κοίτα, το ξέρω ότι είσαι πληγωμένος αλλά μην το παίρνεις κατάκαρδα. Και τι έγινε δηλαδή που δεν σε θέλει η Ρωξάνη; Θα βρεις κάποια άλλη που να σου αξίζει. Πρέπει να το ξεπεράσεις. Για το καλό σου. Σήκω τώρα, πάμε, πριν βραδιάσει.

Τελικά σηκωθήκαμε, γυρίσαμε πίσω στο τζετ και ξεκινήσαμε το ταξίδι.

Αφού πέρασε αρκετή ώρα που είχαμε ξεκινήσει και όλοι ήταν απασχολημένοι με κάτι, η Έβελιν ήρθε και έκατσε εκεί που καθόμουν. Κανείς μας δεν μιλούσε στην αρχή. Όμως η Έβελιν δεν μπορούσε να αντέξει και με ρώτησε με ανήσυχο βλέμμα:

-Πώς είσαι;

-Θα μπορούσα και καλύτερα, απάντησα

-Ακόμα με την Ρωξάνη ε;

-Ναι. Απλώς δεν καταλαβαίνω. Πότε έγινε όλο αυτό;

-Την ώρα που κοιμόσουν. Όταν είχες χάσει τις αισθήσεις σου και ανάρρωνες ο Φοίνιξ και η Ρωξάνη ήρθαν αρκετά κοντά...

-Ποιος είναι τέλος πάντων αυτός ο Φοίνιξ; Γιατί ήρθε μαζί μας;

-Ο Φοίνιξ είναι ένας από τους Προστάτες, Άλεξ, όπως εσύ!

-Τι είναι αυτοί οι Προστάτες;

-Είναι οι Προστάτες των στοιχείων. Η δουλειά τους είναι να κρατούν την ισορροπία σε αυτόν τον κόσμο αλλά και στον κόσμο των μάγων...

-Περίμενε, περίμενε. Τώρα έχω πιο πολλές απορίες από πριν. Γίνε λίγο πιο σαφής σε αυτά που μόλις είπες.

-Κοίτα, Άλεξ. Ο Φοίνιξ είναι ο Προστάτης της Φωτιάς, η Έμμα είναι η Προστάτης της Γης, η Ρωξάνη είναι η Προστάτης του Νερού, εγώ είμαι η Προστάτης της Σελήνης και εσύ είσαι ο Προστάτης του Ήλιου. Ο κάθε ένας από τους Προστάτες είναι υπεύθυνος για το στοιχείο του και πρέπει να το προστατεύει με τη ζωή του έτσι ώστε να διατηρηθεί η ειρήνη και η ισορροπία στον κόσμο.

-Περίμενε μισό λεπτό. Δηλαδή μου λες ότι αν ένα από αυτά τα στοιχεία υπερισχύσει, δεν θα υπάρχει ισορροπία; Δεν έχω καταλάβει ακριβώς...

-Δεν με αφήνεις όμως να τελειώσω! Όπως έλεγα ο κάθε Προστάτης πρέπει να προστατεύει το στοιχείο του για να διατηρηθεί η ισορροπία. Αν ένα από αυτά τα στοιχεία καταστραφεί ή υπερισχύσει, τότε θα υπάρχει ένα χάος. Και αυτό σκοπεύει να κάνει ο Σάλαζαρ. Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχουμε, ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο ψάχνοντας για τις πηγές από τις οποίες προέρχονται οι δυνάμεις των στοιχείων. Όμως, κάποιοι λένε ότι ο Σάλαζαρ δεν θέλει να καταστρέψει τα στοιχεία αλλά να απορροφήσει τη δύναμη τους. Αν γίνει αυτό...

-Αν γίνει αυτό, τι;

-Φοβάμαι πως δεν θα έχουμε καμία ελπίδα εναντίον του!

-Τελικά ποιο είναι το σωστό; Ότι θέλει να καταστρέψει τις πηγές ή να απορροφήσει τη δύναμή τους;

-Όποιο και να είναι δεν πρέπει να αφήσουμε τον Σάλαζαρ να πάρει στην κατοχή του τις δυνάμεις των πηγών.

-Προηγουμένως ανέφερες τους Προστάτες όλων των στοιχείων εκτός του Αέρα.

-Βλέπεις, λοιπόν, αυτό είναι ένα πρόβλημα παραπάνω. Δεν ξέρουμε ποιος είναι ο Προστάτης του Αέρα. Ακόμη, από την αρχαιότητα, ο Προστάτης του Αέρα ήταν ένα μυστήριο και ενωνόταν με τους υπόλοιπους Προστάτες μόνο σε περιόδους πολέμου ή κινδύνου. Ο μύθος λέει πως μόνο ο Προστάτης του Ήλιου μπορεί να επικοινωνήσει μαζί του. Γι' αυτό σε χρειαζόμαστε Άλεξ! Πρέπει να βρεις που βρίσκεται ο Προστάτης του Αέρα και να τον πείσεις να ενωθεί μαζί μας, ώστε να μπορέσουμε να νικήσουμε τον Σάλαζαρ μια για πάντα.

-Όστε με χρειάζεστε μόνο και μόνο για το συμφέρον σας.

-Όχι, Άλεξ, δεν το εννοούσα έτσι. Σε χρειαζόμαστε επειδή, χωρίς εσένα, δεν έχουμε καμία ελπίδα απέναντι στον Σάλαζαρ. Είδες τι είσαι ικανός να κάνεις; Επανέφερες στην ζωή την Ρωξάνη! Και αυτό δεν είναι τίποτα. Αν εκπαιδευτείς λίγο θα μπορέσεις να κάνεις πολύ σπουδαιότερα πράγματα Άλεξ!

-Υπάρχει όμως κάτι που ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω.

-Τι;

-Τι σχέση έχουν τα στοιχεία της φύσης με τα μαγικά ξόρκια;

-Τα μαγικά ξόρκια έχουν δημιουργηθεί από τα στοιχεία της φύσης!

-Τι; Μα πώς;

-Στα αρχαία χρόνια, Άλεξ, το μόνο είδος μαγείας που υπήρχε ήταν αυτή των στοιχείων της φύσης και για να μπορεί κάποιος να τα ελέγξει, έπρεπε αναγκαστικά να είναι Προστάτης. Κανείς άλλος δεν μπορούσε να τα ελέγξει καθώς είναι το πιο πολύπλοκο, δύσκολο και επικίνδυνο είδος μαγείας που υπάρχει. Όμως με το πέρασμα του χρόνου, οι Προστάτες διαπίστωσαν ότι ήταν άδικο που μόνο αυτοί μπορούσαν να κάνουν μαγεία, γι' αυτό δημιούργησαν τα μαγικά ξόρκια ώστε και άλλοι να μπορέσουν να κάνουν μαγικά. Βέβαια, δεν μπορούσε ο κάθε ένας να γίνει μάγος. Έπρεπε να είναι μάγος εκ γενετής. Έτσι, λοιπόν, συνδέονται αυτά τα δύο.

Εγώ καθόμουν και κοιτάζα την Έβελιν έκπληκτος με όλα αυτά που είχα ακούσει και μάθει. Ήμουν Προστάτης! Ο Προστάτης του Ήλιου. Δεν το ακούς και κάθε μέρα αυτό. Το να είσαι μάγος είναι κάτι αλλά το να είσαι ο προστάτης ενός στοιχείου... είναι διαφορετικό. Τώρα είχα ακόμα περισσότερες ευθύνες και υποχρεώσεις από πριν. Τώρα έπρεπε να βρω τον Σάλαζαρ και να τον εμποδίσω να πάρει αυτές τις πηγές όπου και αν βρίσκονταν. Ωραία, τώρα πέρα από την εκδίκησή μου έχω έναν επιπλέον λόγο να τον σκοτώσω. Όμως δεν είχα ιδέα που βρίσκονταν αυτές οι πηγές και δεν είχα ιδέα πώς να επικοινωνήσω με τον Προστάτη του Αέρα και να τον πείσω να έρθει μαζί μας. Καθώς όλες αυτές οι σκέψεις γύριζαν στο κεφάλι μου, άκουσα μια φωνή από το τζετ να λέει:

-Φτάσατε στον προορισμό σας δεσποινίς Έβελιν!

Άλλο πάλι και αυτό. Ένα τζετ που μιλάει. Πήγα μπροστά για να δω πού είχαμε πάει και μαγεύτηκα από αυτό που είδα. Έξω υπήρχαν πράσινες πεδιάδες, πυκνά δάση που απλώνονταν στον ορίζοντα, πιο πέρα έβλεπες βουνά και ο ήλιος έλαμπε πιο πολύ από ποτέ. Όταν προσγειωθήκαμε και βγήκαμε από το τζετ, ένα δροσερό αεράκι διαπέρασε το κορμί μου. Αμέσως μετά ακούστηκε η Έβελιν να λέει:

-Καλώς ήρθατε στη Σκωτία!

ΑΧ, Η ΟΜΟΡΦΗ ΣΚΩΤΙΑ...

-Ορίστε; είπε η Έμμα.

-Βρισκόμαστε στις πράσινες πεδιάδες της Σκωτίας όπου ο καθαρός αέρας και το γρασίδι δεν λείπουν ποτέ!

-Ωραία, αν τελειώσεις με τη διαφήμιση, θα μας πεις γιατί βρισκόμαστε εδώ; είπε ο Φοίνιξ.

-Εδώ η οικογένειά μου έχει στην κατοχή της ένα σπίτι, το οποίο, το χρησιμοποιούσαμε κάποιες φορές όταν ερχόμασταν διακοπές. Τώρα θα το χρησιμοποιήσουμε για να προετοιμαστούμε!

-Να προετοιμαστούμε για τι; ρώτησε η Έμμα.

-Για να αντιμετωπίσουμε τον Σάλαζαρ, απάντησε η Έβελιν. Δεν υπάρχει χρόνος για χάσιμο. Τακτοποιηθείτε στα δωμάτιά σας και ξεκινάμε αύριο μόλις χαράξει. Μπήκαμε λοιπόν όλοι μέσα στο σπίτι που βρισκόταν στο κέντρο εκείνης της πεδιάδας και πήγαμε στα δωμάτιά μας. Κανονικά δεν θα έμπαινα καν στον κόπο να πάω στο δωμάτιό μου αλλά θα καθόμουν έξω και θα εξερευνούσα. Όμως εκείνη τη μέρα δεν είχα καθόλου όρεξη να κάνω τίποτα, γι' αυτό πήγα στο δωμάτιό μου, κλείδωσα την πόρτα και αποφάσισα να μείνω για λίγο μόνος μου, να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου. Πρώτον, επισκεύασα ό,τι ήταν χαλασμένο με το

Εόρκι της Επισκευής. Δεύτερον, τακτοποίησα τα πράγματά μου και ξεσκόνισα το δωμάτιο. Τέλος, έκατσα στο κρεβάτι για να διαβάσω τα βιβλία με ξόρκια της γιαγιάς αποφασισμένος να μάθω περισσότερα για τους Προστάτες, τις πηγές και οτιδήποτε αφορά τη μαγεία. Όμως προς μεγάλη μου έκπληξη και ατυχία τα βιβλία είχαν εξαφανιστεί!

-Μα πώς γίνεται αυτό; αναρωτήθηκα. Δεν αντέχω άλλο αυτή την κατάσταση! Μα όλα τα κακά να πέφτουν πάνω μου;

Θυμωμένος και απελπισμένος, ξάπλωσα, και είπα να ακούσω μουσική, αλλά και το κινητό και τα ακουστικά μου είχαν εξαφανιστεί όπως τα βιβλία.

-ΜΑ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ; φώναξα. Πώς εξαφανίστηκαν ΌΛΑ έτσι ξαφνικά; Γιατί όλα σε εμένα; ΓΙΑΤΙ;

Μετά από πολλή ώρα θυμού, έπεσα τελικά σε βαθύ ύπνο. Καιρό είχα να κοιμηθώ έτσι. Ευτυχώς κοιμήθηκα αρκετή ώρα ώστε να ησυχάσω. Όταν ξύπνησα είχε πια βραδιάσει.

-Ωραία, είπα, άντε να ξανακοιμηθώ τώρα μετά από τόσες ώρες ύπνου.

Έφυγα από το δωμάτιό μου και άρχισα να περιπλανιέμαι στο σπίτι. Πέρασα από την κουζίνα, το σαλόνι, τη βιβλιοθήκη, ακόμα και από το μπάνιο.

-Μα καλά, πόσο πλούσια μπορεί να είναι η οικογένεια της Έβελιν; είπα μέσα μου Τέλος, αφού δεν είχε μείνει κανένα άλλο μέρος στο σπίτι να εξερευνήσω και αφού δεν είδα κανένα σημάδι ζωής από τους άλλους, βγήκα έξω. Ήταν όμορφη νύχτα. Ο ουρανός ήταν καθαρός με αστέρια που έλαμπαν. Φύσαγε δροσερός αέρας που θύμιζε καλοκαίρι. Άρχισα να περπατάω προς τη λίμνη όπου το φεγγάρι αντανακλούσε στα γαλήνια νερά της. Αποφάσισα να μείνω λίγο εκεί. Δεν ξέρω γιατί, αλλά όταν βρίσκομαι έξω στη φύση και κοντά σε λίμνες ή ωκεανούς, νιώθω πιο ήρεμος και μπορώ να σκεφτώ πιο καθαρά και λογικά. Πέρασε αρκετή ώρα μέχρι να επιστρέψω στην πραγματικότητα. Ήμουν βυθισμένος στις σκέψεις μου.

-Τι σκέφτεσαι;

Ήμουν τόσο πολύ αφηρημένος που τρόμαξα.

-Ποιος...ααα εσύ είσαι, Έβελιν; Με τρόμαξες!

-Συγγνώμη, δεν το ήθελα. Απλά σε είδα να κάθεσαι εδώ έξω αρκετή ώρα.

-Ναι, κάθομαι λίγο μόνος μου πότε πότε να ηρεμήσω και να ξεκαθαρίσω τις σκέψεις μου και η φύση με βοηθάει αρκετά, ειδικά η λίμνη.

-Φαίνεται πως έχεις μια ιδιαίτερη αδυναμία στο νερό. Δεν παραξενεύομαι που ερωτεύτηκες τη Ρωξάνη.

-Δεν έχει να κάνει με αυτό και σε παρακαλώ μην ξανααναφέρεις το όνομά της, είπα συγχυσμένος.

-Ακόμα να την ξεπεράσεις ε;

-Σταμάτα!

-Καλά, συγγνώμη. Δεν ήθελα να σε συγχύσω. Να κάτσω εδώ μαζί σου; Δεν με παίρνει ο ύπνος τώρα.

-Ναι, φυσικά.

Η Έβελιν ήρθε και έκατσε δίπλα μου.

-Ωραία νύχτα απόψε, είπε.

-Ναι, είπα, πολύ ωραία!

Επικράτησε για λίγη ώρα ησυχία. Μετά όμως δεν άντεξα και είπα:

-Έβελιν, να σε ρωτήσω κάτι;

-Φυσικά, ό,τι θέλεις.

-Πώς ήξερε ο ακέφαλος ιππότης ποια είσαι και ποιος ήταν ο πατέρας σου;

Η Έβελιν δεν απάντησε και γύρισε το βλέμμα της προς τη λίμνη

-Συγγνώμη, είπα, δεν ήθελα να σε στεναχωρήσω...

-Όχι, όχι δεν πειράζει. Θα σου πω. Το κρατάω πολύ καιρό μυστικό.

-Αν δεν θες να μου πεις, δεν πειράζει. Δεν θέλω να σε αναγκάσω...

-Όχι, επιμένω. Αξίζεις να μάθεις. Ο πατέρας μου ήταν ο Προστάτης της Σελήνης, όπως εγώ, ενώ η μητέρα μου ήταν φυσιολογικός άνθρωπος. Και οι δύο πέθαναν εξαιτίας του ακέφαλου ιππότη. Σε περίπτωση που δεν το ξέρεις Άλεξ, ο ιππότης ήταν πιστός ακόλουθος του Σάλαζαρ και έκανε όλες τις βρόμικες δουλειές γι' αυτόν. Όταν, λοιπόν, ο Σάλαζαρ έμαθε πού και ποιοι ήμασταν, έστειλε τον ιππότη να μας σκοτώσει όλους. Ο πατέρας μου προσπάθησε όσο μπορούσε να μας προστατέψει όλους αλλά δεν τα κατάφερε. Ο ιππότης ήταν πολύ ισχυρός και τον νίκησε. Λίγο πριν πεθάνει, ο πατέρας μου με πήγε σε ένα υπόγειο καταφύγιο και μου είπε να μείνω εκεί μέχρι να μην ακούγεται τίποτα από πάνω. Τότε ήταν που μου μετέφερε τις δυνάμεις του και έγινα η νέα Προστάτης της Σελήνης. Ήμουν μόλις 5 ετών. Δεν είχα ιδέα τι σημαίνει Προστάτης και δεν ήξερα τίποτα για τη μαγεία. Ήθελα απλά να επιστρέψουν οι γονείς μου...

-Ουάου...δεν...δεν έχω λόγια. Όλα αυτά που έζησες, μόνη σου, χωρίς κανέναν δίπλα σου... Πρέπει να ήταν πολύ δύσκολο...

-Ήταν δύσκολο αλλά με έκανε πιο δυνατή και έμαθα να μην βασίζομαι σε κανέναν εκτός από μένα!

-Ναι αλλά πάλι, κανείς δεν αξίζει να ζήσει κάτι τέτοιο. Και εγώ μεγάλωσα χωρίς τους γονείς μου.

-Ναι, το ξέρω. Μου τα έχει πει όλα η Έμμα. Περάσατε και εσείς δύσκολα...

-Ναι αλλά εμείς είχαμε ο ένας τον άλλο, ενώ εσύ ήσουν ολομόναχη....

-Δεν ήμουν εντελώς μόνη. Μεγάλωσα με υπηρέτριες...

-Δεν είναι το ίδιο Έβελιν!

Για ακόμη μια φορά έπεσε νεκρική σιγή. Είχε σταματήσει να φυσάει και τα φύλλα των δέντρων σταμάτησαν να κουνιούνται. Κοιτούσαμε και οι δύο τη λίμνη. Γύρισα προς το μέρος της Έβελιν και είδα δάκρυα λύπης να κυλάνε στο πρόσωπό της. Την λυπήθηκα. Ήθελα να κάνω κάτι να την παρηγορήσω, να την κάνω να ξεχαστεί. Δεν μπορούσα να την βλέπω έτσι. Τότε μου ήρθε μια φαινή ιδέα. Σηκώθηκα, έκλεισα τα μάτια μου και σήκωσα τα χέρια μου προς την λίμνη

-Τι κάνεις; με ρώτησε η Έβελιν

-Θα δεις, της απάντησα.

Συνέχισα να κρατάω τα χέρια προς την λίμνη. Πήρα μία βαθιά ανάσα, συγκεντρώθηκα και άρχισα να λάμπω ολόκληρος και πάλι. Γύρισα προς την Έβελιν που με κοιτούσε με έκπληξη, της χαμογέλασα, έστρεψα ξανά το βλέμμα μου προς τη λίμνη, αιωρήθηκα στον αέρα και είπα με μία βαθιά και διαπεραστική φωνή:

-“Ρίξε φως σε αυτή την άβυσσο

και φέρε στη γη, τον παράδεισο.

Φώτισε τα πνεύματα, τα σώματα, τις ψυχές,

φώτισε σαν χίλιες αστραπές.

Φώτισέ μας τις ζωές μέσω της γαλήνης και της ειρήνης,

και φέρε τη χαρά στο πρόσωπο του Προστάτη της Σελήνης.”

Το τι συνέβη μετά δεν περιγράφεται με λόγια. Όλη η λίμνη μεταμορφώθηκε σε κάτι μαγικό. Τα νούφαρα μέσα στην λίμνη άρχισαν να φωτίζουν, νεράιδες και πυγολαμπίδες έβγαιναν από παντού, διάφορα ζώα του δάσους πλησίασαν ειρηνικά και το φεγγάρι έλαμπε πιο πολύ από ποτέ. Όλα αυτά και πολλά άλλα στόλιζαν τη λίμνη και την έκαναν πιο συναρπαστική από ποτέ. Ξανακατέβηκα στο έδαφος και γύρισα προς το μέρος της Έβελιν η οποία είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

-Πώς σου φαίνεται; την ρώτησα

-Είναι...Είναι...Δεν έχω λόγια.

-Δώσε μου το χέρι σου.

-Γιατί;

-Έχε μου εμπιστοσύνη.

Αφού μου έδωσε κάπως διστακτικά το χέρι της, την πήρα και αιωρούμασταν και οι δύο πάνω από την λίμνη. Στην αρχή τρόμαξε που την πήρα έτσι απότομα αλλά μετά χαλάρωσε και άρχισε να θαυμάζει το τοπίο γύρω της. Μετά έστρεψε το βλέμμα της προς το μέρος μου χαμογελώντας. Ήταν η πρώτη φορά που την έβλεπα τόσο χαρούμενη.

-Όλα αυτά είναι υπέροχα, είπε, αλλά γιατί;

-Έβελιν, λυπάμαι για ό,τι συνέβη στους γονείς σου. Κανείς δεν αξίζει να μεγαλώνει χωρίς τους γονείς του και χωρίς να έχει κάποιον δίπλα του. Το έκανα αυτό για να σου φτιάξω τη διάθεση. Δεν θέλω να σε βλέπω λυπημένη!

Η Έβελιν κοκκίνισε χωρίς να χάσει το χαμόγελό της.

-Άλεξ, αυτό είναι το ωραιότερο πράγμα που έχει κάνει κανείς για μένα. Σε ευχαριστώ πολύ.

-Δεν κάνει τίποτα Έβελιν. Θα είμαι πάντα εδώ για σένα για ό,τι και αν χρειαστείς. Μετά από όσα έκανες για μένα είναι το λιγότερο που μπορώ να κάνω.

Έπειτα η Έβελιν έστρεψε το βλέμμα της αλλού και έπαιζε με τις νεράιδες που τραβούσαν παιχνιδιάρικα τα μαλλιά της. Μετά πήγαν πίσω της και την έσπρωξαν δυνατά προς το μέρος μου, έτσι ώστε το πρόσωπό της ήταν μερικά εκατοστά μακριά από το δικό μου. Με κοίταξε για λίγο απευθείας στα μάτια και ξεκίνησε να πει κάτι:

-Άλεξ, εγώ....

Όμως την διέκοψα δίνοντάς της ένα φιλί. Εκείνη ξαφνιάστηκε, αλλά το ανταπέδωσε σχεδόν αμέσως παθιασμένα βάζοντας τα χέρια της γύρω από τον λαιμό μου. Την έφερα πιο κοντά τραβώντας την από τη μέση. Κράτησε για λίγο αυτή η στιγμή μέχρι να αποχωριστούμε. Εκείνη με κοίταξε ξανά στα μάτια με το χαμόγελό της να φτάνει μέχρι τα αυτιά.

-Άλεξ, ειλικρινά δεν έχω λόγια. Σε ευχαριστώ πολύ για όλα!

-Δεν κάνει τίποτα Έβελιν, όμως πιστεύω ότι πρέπει να επιστρέψουμε μέσα, έχει πάει αργά...

-Ναι, συμφωνώ.

Πατήσαμε στο έδαφος και μπήκαμε μέσα. Καληνύχτισα την Έβελιν και πήγα στο δωμάτιό μου. Δεν με έπαιρνε όμως ο ύπνος. Σκεφτόμουν όλη την ώρα, εκείνη

-Αυτό ήταν ένα Γκασαντοκούρο, είπε η Έβελιν.
-Ένα τι;
-Γκασαντοκούρο, αρχαίο τέρας της Γιαπωνέζικης μυθολογίας.
-Μα τι θέλει εδώ στην Σκωτία; είπε η Έμμα
-Δεν ξέρω, και εμένα μου φαίνεται πολύ παράξενο...
-Πρέπει να είναι έργο του Σάλαζαρ! είπε ο Φοίνιξ.
-Αν είναι όντως έργο του Σάλαζαρ, πρέπει να βιαστούμε και να τον σταματήσουμε, είπε η Έβελιν. Είμαι σίγουρη ότι στέλνει αυτά τα τέρατα για να μας καθυστερήσει ενώ εκείνος ψάχνει για τις πηγές.
-Δεν έχουμε χρόνο, πρέπει να ξεκινήσουμε τώρα, είπε η Ρωξάνη.
-Όχι, δεν είμαστε έτοιμοι...
-Έτοιμοι είμαστε! Όλοι ξέρουμε πώς να χρησιμοποιούμε τη μαγεία...
-Ναι, αλλά όχι όπως πρέπει!
-Και πώς πρέπει δηλαδή;
-Πρέπει να ξεκλειδώσετε όλες τις ικανότητές σας και να πάτε τη μαγεία σας σε υψηλότερο επίπεδο. Γι' αυτό δεν είστε έτοιμοι!
-Θες να μας πεις δηλαδή ότι εσύ τα έχεις κάνει όλα αυτά;
-Εγώ έχω εκπαιδευτεί όλη μου την ζωή πάνω σε αυτά! Είμαι η μοναδική που μπορεί να σας εκπαιδεύσει!
-Ε λοιπόν εγώ δεν δέχομαι να με εκπαιδεύσεις! είπε ο Φοίνιξ. Θα πάω να βρω τον Σάλαζαρ και να τον κάνω να πληρώσει για ό,τι κακό έχει κάνει. Ρωξάνη θα έρθεις;
-Φοίνιξ, μην βιάζεσαι, είπα. Όλοι θέλουμε να σταματήσουμε τον Σάλαζαρ αλλά δεν πρέπει να παίρνουμε βιαστικές αποφάσεις.
-Πρέπει να φύγουμε Άλεξ. Όση ώρα μιλάμε, ο Σάλαζαρ ψάχνει τις πηγές και υπάρχει μεγάλη πιθανότητα να τις βρει. Εγώ δεν μένω άλλο εδώ. Θα φύγω. Ρωξάνη θα έρθεις; Ξαναρώτησε με θυμό ο Φοίνιξ δίνοντάς της το χέρι του. Η Ρωξάνη έδωσε διστακτικά το χέρι της και αμέσως μετά ο Φοίνιξ χτύπησε τα δάχτυλά του και οι δυο τους πήραν φωτιά και εξαφανίστηκαν!
-Πώς το έκαναν αυτό; ρώτησα έκπληκτος.
-Ο Φοίνιξ είναι ο Προστάτης της Φωτιάς, το ξέχασες; Έχει τα μυστικά του, είπε η Έβελιν με μια ξινή έκφραση στο πρόσωπό της.
-Μα πού πήγαν; ρώτησε η Έμμα.
-Δεν έχω ιδέα!
-Ωραία, και τι κάνουμε τώρα;
-Τώρα θα σας εκπαιδεύσω για να είστε έτοιμοι. Όμως πρώτα πρέπει να βρούμε ένα μέρος να μείνουμε. Τζετ, πήγαινέ μας στο καταφύγιο!
-Μάλιστα δεσποινίς Έβελιν, απάντησε το τζετ.
-Πού είναι αυτό το καταφύγιο; ρώτησε η Έμμα.
-Θα δεις, απάντησε η Έβελιν.
Συνεχίσαμε το ταξίδι μας για λίγο ακόμα όταν φτάσαμε σε μία τεράστια λίμνη!
-Καλωσορίσατε στο Λοχ Νες, δεσποινίς Έβελιν!
-Στο Λοχ Νες; Μα πού θα βρούμε καταφύγιο εδώ; ρώτησα.
-Το βλέπεις αυτό εκεί πέρα; είπε δείχνοντάς μου ένα κάστρο στη μια πλευρά της λίμνης που ήταν χτισμένο σε ψηλό σημείο. Εκεί θα μείνουμε.
-Αυτό ανήκει στην οικογένειά σου;
-Ναι.
-Δεν σταματάς να με εκπλήσσεις δεσποινίς Έβελιν, είπα χαμογελώντας.
Εκείνη με κοίταξε και γέλασε. Αφού προσγειωθήκαμε και μπήκαμε μέσα στο κάστρο πήγαμε στα δωμάτια μας να τακτοποιηθούμε. Αμέσως μετά συναντηθήκαμε στο σαλόνι και η Έβελιν μας οδήγησε σε ένα μυστικό διάδρομο που βρισκόταν στην βιβλιοθήκη. Ακολουθήσαμε το διάδρομο για πολλή ώρα μέχρι να φτάσουμε στον προορισμό μας. Άξιζε όμως τον κόπο. Όταν φτάσαμε και κοίταξα γύρω μου έβλεπα μόνο νερό! Ήταν σαν ένα τεράστιο ενυδρείο μόνο που εμείς βρισκόμασταν μέσα.
-Πού είμαστε; ρώτησα
-Είμαστε κάτω από τη λίμνη! απάντησε η Έβελιν. Αυτό είναι ένα μυστικό δωμάτιο προπόνησης και εξάσκησης στη μαγεία φτιαγμένο από άθραυστο γυαλί για να μην σπάει από τίποτα.
Το δωμάτιο ήταν τεράστιο. Είχε κάθε είδος εξοπλισμού, ακόμα και για εξάσκηση μαγείας. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Υπήρχε και ένα άλλο δωμάτιο το οποίο έμοιαζε με αρένα.
-Τι είναι αυτό; ρώτησα δείχνοντας την αρένα.
-Έλα να σου δείξω, είπε κάνοντάς μου νόημα να την ακολουθήσω.
Αφού αφήσαμε την Έμμα πίσω, στο δωμάτιο εξάσκησης, ακολούθησα την Έβελιν και μόλις φτάσαμε στο κέντρο της αρένας, εκείνη φώναξε <<Κόμπρα Βίντα>>. Ξαφνικά όλη η αρένα άρχισε να κουνιέται και να πηγαίνει προς τα πάνω!
-Τι γίνεται; φώναξα.

-Περίμενε και θα δεις, φώναξε η Έβελιν καθώς χάσαμε και οι δύο την ισορροπία μας και πέσαμε κάτω.

Η αρένα συνέχισε να ανεβαίνει ώσπου έφτασε στην επιφάνεια της λίμνης. Σηκωθήκαμε όρθιοι, μούσκεμα από το νερό της λίμνης. Γύρισα στην Έβελιν ακριβώς την ώρα που μια μεγάλη μπάλα νερά ήρθε πάνω μου και με πέταξε πίσω. Σηκώθηκα και την είδα να γελάει.

-Γιατί το έκανες αυτό; ρώτησα.

-Γιατί μπορώ, είπε γελώντας.

-Μπορείς να χρησιμοποιήσεις το νερό;

-Φυσικά και μπορώ, είμαι η Προστάτης της Σελήνης. Αυτό μου δίνει την ικανότητα να χρησιμοποιώ όλα τα στοιχεία.

-Αυτό δεν το ήξερα!

-Τώρα το έμαθες. Άλλωστε γι' αυτό τον σκοπό έχει φτιαχτεί και η αρένα που στεκόμαστε.

-Για μονομαχίες;

-Ακριβώς. Για να δοκιμάζουμε τη μαγεία μας και να εξασκούμαστε.

Αφού τα σκέφτηκα για λίγο όλα αυτά είπα:

-Ωραία λοιπόν, σε προκαλώ σε μονομαχία. Ποιοι είναι οι κανόνες;

Εκείνη μου χαμογέλασε πονηρά

-Αυτό είναι το πιο ωραίο. Δεν έχει κανόνες!

-Τι εννοείς δεν....

Δεν πρόλαβα να ολοκληρώσω και η Έβελιν άρχισε να μου επιτίθεται με μπάλες φωτιάς, τεράστια κύματα νερού και βράχους.

-Περίμενε, αφού εγώ δεν ξέρω μαγικά. Πώς θα πολεμήσω; φώναξα ενώ προσπαθούσα να αποφύγω τις επιθέσεις της.

Εκείνη δεν απάντησε. Χτύπησε το ένα πόδι δυνατά στο έδαφος και εγώ βρέθηκα κολλημένος κάτω από το έδαφος. Μόνο το κεφάλι μου ήταν στην επιφάνεια. Η Έβελιν ήρθε από πάνω μου και είπε:

-Παραδίνεσαι;

-Ποτέ! είπα εγώ κάνοντας μία τελευταία προσπάθεια να δραπετεύσω αλλά μάταια. Καλά, παραδίνομαι.

-Ωραία, είπε βγάζοντάς με έξω από το έδαφος. Τώρα έλα να σε εκπαιδεύσω.

-Ωραία, με τι θα ξεκινήσουμε;

-Με τα βασικά. Πρώτα θα μάθεις πως να παλεύεις χωρίς μαγεία.

-Ορίστε;

-Αυτό που άκουσες. Σε κάποιες περιπτώσεις η μαγεία δεν μπορεί να σε βοηθήσει. Γι' αυτό θα σε εκπαιδεύσω στις πολεμικές τέχνες και στον αυτοέλεγχο. Δεν θέλω καμία αντίρρηση.

Ξεκινήσαμε λοιπόν και κάναμε όλη τη μέρα ασκήσεις ισορροπίας και αυτοελέγχου. Δεν υπήρχε πιο βαρετό πράγμα και αυτό συνεχιζόταν για πολλές μέρες. Κάποια στιγμή δεν άντεξα άλλο και ξέσπασα:

-Συγγνώμη, Έβελιν αλλά δεν θα έπρεπε να με εκπαιδεύεις στο πως να χρησιμοποιώ τη μαγεία μου; Πού χρησιμεύουν όλα αυτά;

-Όλα κάπου χρησιμεύουν Άλεξ. Πρέπει να ξέρεις αυτά για να προχωρήσεις σε άλλα.

-Γιατί απλά δεν προχωράμε κατευθείαν στη μαγεία;

-Επειδή δεν είσαι έτοιμος ακόμα.

-Πού το ξέρεις αυτό; είπα θυμωμένα.

-Επειδή δεν μπορείς να ελέγξεις τις δυνάμεις σου. Πώς περιμένεις να μάθεις καινούρια πράγματα ενώ δεν ξέρεις να χρησιμοποιείς αυτά που έχεις; Μέχρι και η Ρωξάνη και ο Φοίνιξ ξέρουν να χρησιμοποιούν καλύτερα τις δυνάμεις τους από εσένα.

-Σου έχω πει να μην λες το όνομά της! φώναξα δυνατά καθώς μία λεπίδα φωτιάς έφυγε από το σώμα μου και έπεσε πάνω στο σώμα της Έβελιν!

-ΑΑΑΑΑ, φώναξε εκείνη από τον πόνο της.

Την κοίταξα τρομοκρατημένος.

-Έβελιν συγγνώμη δεν το ήθελα....

-Φύγε! Μην με πλησιάζεις! Η εκπαίδευση τελείωσε για σήμερα, μπορείς να φύγεις.

-Μα εγώ....

-Φύγε, είπε με δάκρυα στα μάτια.

Έφυγα τελικά και πήγα προς το κάστρο, κλείστηκα στο δωμάτιό μου και άρχισα να πηγαίνω πέρα δώθε.

-Γιατί; Γιατί οι άνθρωποι για τους οποίους νοιάζομαι καταλήγουν πληγωμένοι; φώναξα. Πρώτα η Έμμα, μετά η Ρωξάνη και τώρα η Έβελιν. Γιατί δεν μπορώ να κάνω τίποτα όπως πρέπει; Είμαι ένα τίποτα....

Μετά από λίγο, αφού είχα ηρεμήσει, είπα:

-Αυτό είναι. Θα φύγω. Θα πάω μακριά. Έτσι δεν θα πληγώσω κανέναν άλλο πια.

Έτσι ετοίμασα τα πράγματά μου και άφησα ένα σύντομο σημείωμα στην Έβελιν

που έγγραφε:

“ ΦΕΥΓΩ ΜΑΚΡΙΑ. ΔΕΝ ΘΕΛΩ ΝΑ ΒΛΕΠΩ ΝΑ ΠΛΗΓΩΝΕΣΤΕ ΠΙΑ ΕΞΑΙΤΙΑΣ ΜΟΥ. ΘΑ ΕΙΣΤΕ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΧΩΡΙΣ ΕΜΕΝΑ ΜΕ ΑΓΑΠΗ ΑΛΕΞ”

Άφησα το γράμμα πάνω στο κρεβάτι μου και έφυγα.

ΕΝΑΣ ΥΠΟΠΤΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ

Περπάτησα για αρκετή ώρα ώσπου να φτάσω σε μια κατοικημένη περιοχή. Δεν ήταν τίποτα το σπουδαίο. Ένα μικρό χωριουδάκι στη μέση του πουθενά. Έψαξα να βρω για κάποιο μικρό ξενοδοχείο αλλά δεν βρήκα τίποτα. Έτσι αποφάσισα να μείνω στο πάρκο. Έκατσα σε ένα μικρό παγκάκι και εκεί έμεινα για τις υπόλοιπες δύο ώρες. Όταν άρχισε να βραδιάζει μαζεύτηκε πολύς κόσμος στο πάρκο και προσπάθησα να καταλάβω που οφείλεται αυτή η αναστάτωση. Έψαξα λίγο μέχρι που κατάλαβα ότι είχαν μαζευτεί όλοι οι χωρικοί γύρω από έναν νεαρό που έκανε μαγικά κόλπα. Φαίνεται πως άρεσε σε όλους. Τότε όμως είδα κάτι που με συγκλόνισε. Σε ένα από τα μαγικά του ο νεαρός χρησιμοποίησε τον αέρα! Ξέρω ότι θα αναρωτιέστε γιατί μου φάνηκε αυτό τόσο συγκλονιστικό. Ήταν επειδή ο νεαρός χρησιμοποιούσε τον αέρα στα αλήθεια. Ήταν σαν να υπάκουγε ο αέρας στο θέλημά του και να μπορούσε να τον ελέγχει. Για να σας δώσω να καταλάβετε, αν ο νεαρός κουνούσε τα χέρια του προς τα δεξιά, δυνατός αέρας φυσούσε προς την ίδια κατεύθυνση ενώ αν δεν κουνούσε τα χέρια του, σταματούσε να φυσάει! Αυτό γινόταν για αρκετή ώρα και αμφέβαλα να ήταν σύμπτωση. Στο τέλος του σόου και καθώς ο νεαρός ετοιμαζόταν να φύγει του, είδα πως στα χέρια κρατούσε πολλά πορτοφόλια και τσαντάκια με λεφτά που ανήκαν στους χωρικούς! Του φώναξα:

-Ε, εσύ!

Εκείνος με είδε και το έβαλε στα πόδια.

-Ε, περίμενε. Πού πας; φώναξα καθώς τον ακολουθούσα.

Τον ακολούθησα έξω από το χωριό και μπήκαμε σε ένα δάσος. Συνέχισα να τρέχω για να τον προλάβω.

-Περίμενε θέλω απλά να σου μιλήσω, φώναξα αλλά μάταια.

Εκείνος συνέχισε να τρέχει σαν να μην είχε κουραστεί καθόλου. Όμως εγώ δεν μπορούσα άλλο. Σταμάτησα να τρέχω αφού ήμουν σίγουρος ότι δεν θα τον έπιανα ποτέ. Ξαφνικά τότε μου ήρθε μια ιδέα. Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα πετύχαινε, αλλά δεν είχα καμιά άλλη επιλογή. Χωρίς να χάνω χρόνο σήκωσα τα χέρια μου ψηλά, πήρα μια βαθιά ανάσα και είπα στα γρήγορα:

«Φύσα δυνατά, φύσα σταθερά,

φύσα στου κλέφτη την αντίθετη πλευρά.

Φύσα δυνατά σαν τον άγριο αιθέρα,

και φέρε κοντά μου....τον Προστάτη του Αέρα!"

Αμέσως μετά το σώμα μου άρχισε να λάμπει και ένας δυνατός αέρας φύσηξε σπρώχνοντας το νεαρό κλέφτη ολόενα και πιο κοντά μου μέχρι που τελικά τον έφερε μπροστά στα πόδια μου. Εκείνος με κοίταξε τρομοκρατημένος και είπε με τρεμάμενη φωνή:

-Π..π.. ποιος..ς είσ..σ..αι;

-Το ερώτημα είναι ποιος είσαι εσύ κλέφτη, απάντησα με βροντερή φωνή καθώς το σώμα μου συνέχισε να λάμπει.

-Εγώ είμαι απλά ένας κλέφτης, ένα τίποτα!

-Μην μου λες ψέματα! Σε είδα που χρησιμοποίησες τον αέρα για να κλέψεις τους χωρικούς! Πες μου ποιος είσαι; φώναξα

-Καλά, καλά θα σου πω...Είμαι ο Προστάτης του Αέρα! Να, στο είπα. Ικανοποιήθηκες;

Το σώμα μου σταμάτησε να λάμπει και πήρα ξανά την κανονική μου μορφή.

-Όστε εσύ είσαι ο Προστάτης του Αέρα.

-Ναι, τι σε νοιάζει εσένα ποιος είμαι;

-Με νοιάζει και πολύ μάλιστα. Σε χρειαζόμαστε, ο κόσμος σε χρειάζεται.

-Εμένα; Χα χα χα, ωραίο αστείο αυτό. Εμένα δεν με ξέρει κανείς. Πώς γίνεται ο κόσμος να με χρειάζεται;

-Δεν μπορώ να σου εξηγήσω εδώ. Πάμε κάπου αλλού;

-Μπορούμε να πάμε στο σπίτι μου.

-Πάμε!

Ξεκινήσαμε λοιπόν και πήγαμε στο σπίτι του Προστάτη του Αέρα. Μπήκαμε μέσα και καθίσαμε στον καναπέ του σαλονιού. Δεν ήταν κάποιο σπουδαίο σπίτι. Μία μικρή καλύβα ήταν με ένα μπάνιο, ένα σαλόνι ενωμένο με την κουζίνα και ένα υπνοδωμάτιο και γενικά δεν είχε πολλά έπιπλα και αντικείμενα. Ξεκινήσαμε λοιπόν να συζητάμε:

-Ακόμα δεν ξέρω το όνομά σου, είπα.

-Α ναι, σωστά. Με λένε Πίτερ.

-Πίτερ τι;

-Πίτερ σκέτο. Δεν ξέρω ποιοι είναι οι γονείς μου. Είμαι ορφανός...

-Λυπάμαι. Και εγώ μεγάλωσα χωρίς τους γονείς μου, μόνο με την αδερφή μου...

-Πού είναι η αδερφή σου;

-Έμεινε πίσω στο κάστρο, θα σου εξηγήσω αργότερα. Τώρα πες μου, τι ξέρεις για τις δυνάμεις σου;

-Ξέρω μόνο ότι είμαι ο Προστάτης του Αέρα. Δεν ξέρω καν τι σημαίνει αυτό. Απλά έτσι έλεγε στο σημείωμα που μου είχαν αφήσει οι γονείς μου όταν με άφησαν στο ορφανοτροφείο. Ξέρω μόνο ότι μπορώ να ελέγχω τον αέρα. Τίποτα άλλο. Αλλά εσένα γιατί σε νοιάζει;

-Εγώ είμαι ο Προστάτης του Ήλιου.

-Δηλαδή μπορείς να ελέγχεις τον Ήλιο;

-Εεεε.... δεν ξέρω, κάτι τέτοιο!

-Ούτε εσύ ξέρεις πολλά ε; Μα γιατί με κυνηγούσες πριν;

-Για να σου πω ότι ο κόσμος σε χρειάζεται. Πρέπει να σταματήσουμε τον Σάλαζαρ πριν πάρει τις πηγές και καταστρέψει τον κόσμο... Εκείνος κούνησε το κεφάλι του μπερδεμένος.

-Κάτσε, για μισό λεπτό, είπε. Ποιος είναι ο Σάλαζαρ και τι πηγές εννοείς; Δεν καταλαβαίνω..

-Ο Σάλαζαρ είναι ένας σκοτεινός μάγος που θέλει να κλέψει τις Πηγές των Δυνάμεων και να καταστρέψει ή να κυριαρχήσει τον κόσμο.

-Μάγος; Υπάρχουν μάγοι;

-Ναι, τι σου λέω τόση ώρα;

-Και αυτές οι πηγές τι είναι;

-Είναι....δεν ξέρω ακριβώς τι είναι. Πάντως ξέρω ότι από εκεί προέρχονται οι δυνάμεις σου.

Ο Πίτερ σταμάτησε να μιλάει και κοιτούσε το πάτωμα σκεπτόμενος όσα του είπα. Μετά είπε:

-Και οι Προστάτες τι είναι;

-Προστάτες είναι αυτοί που θα σταματήσουν τον Σάλαζαρ. Εμείς είμαστε δύο από αυτούς.

-Και οι άλλοι;

-Οι άλλοι.... είναι λίγο μπερδεμένο. Όμως πρέπει να ενώσουμε όλοι τις δυνάμεις μας αν θέλουμε να έχουμε ελπίδα εναντίον του Σάλαζαρ. Όμως χρειαζόμαστε εξάσκηση.

-Χρειαζόμαστε; Εσύ έτοιμος μου φαίνεσαι!

-Πίστεψέ με, δεν είμαι καθόλου έτοιμος. Αλλά δεν πρέπει να χάνουμε χρόνο. Όσο πιο πολύ καθόμαστε τόσο πιο πολλές ελπίδες έχει ο Σάλαζαρ να βρει τις πηγές πιο γρήγορα από εμάς...

Μόλις ολοκλήρωσα την φράση άρχισε να χτυπάει δυνατά η πόρτα.

-ΑΝΟΙΕΤΕΕΕ!

Ήταν οι χωρικοί και δε φαινόταν καθόλου ευχαριστημένοι.

-ΑΝΟΙΞΕ ΠΑΛΙΟΚΛΕΦΤΗ!

-Ωχ, με πιάσανε! είπε ο Πίτερ. Πρέπει να φύγουμε!

-Πώς;

-Έλα μαζί μου

Ακολούθησα τον Πίτερ στο υπνοδωμάτιό του όπου μπήκαμε σε μία καταπακτή. Η καταπακτή μας οδήγησε σε έναν υπόγειο, σκοτεινό διάδρομο. Μετά από μερικά λεπτά περιπλάνησης στο σκοτάδι ρώτησα:

-Πού πηγαίνουμε;

-Περίμενε και θα δεις, απάντησε εκείνος

Αφού περπατήσαμε για ακόμη λίγο φτάσαμε μπροστά σε μία πόρτα, η οποία μας οδήγησε έξω στο δάσος αρκετά μακριά από το χωριό.

-Τώρα πού πάμε; ρώτησε ο Πίτερ.

-Υπάρχει μόνο ένα μέρος που μπορούμε να πάμε, απάντησα

Έτσι ξεκινήσαμε να περπατάμε πίσω στο κάστρο. Ήταν νωρίς το πρωί όταν φτάσαμε και ο ήλιος μόλις είχε αρχίσει να φαίνεται στον ορίζοντα. Όταν μπήκαμε στο κάστρο είδα την Έβελιν να έχει ξαπλώσει στο πάτωμα του σαλονιού και να κλαίει. Έτρεξα κοντά της και την ρώτησα:

-Τι συμβαίνει Έβελιν;

Εκείνη με κοίταξε με δακρυσμένα μάτια και είπε:

-Απήγαγαν την Έμμα!

ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ ΚΑΙ ΜΥΣΤΙΚΑ

-Τι; φώναξα

-Συγγνώμη Αλεξ.. εγώ.... εγώ δεν μπορούσα...ήταν πολλοί...και...και...την πήραννν! είπε η Έβελιν κλαίγοντας

Μην ξέροντας τι να κάνω την έσφιξα στην αγκαλιά μου και της είπα:

-Έλα, μην κλαις. Δεν φταις εσύ. Έκανες ό,τι μπορούσες....

Την ώρα που έλεγα αυτά δεν μπορούσα ούτε εγώ να συγκρατήσω τα δάκρυά μου. Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι είχαν όντως απαγάγει την Έμμα. Και πάλι

εγώ έφταιγα. Αν δεν είχα φύγει από το κάστρο θα μπορούσα να είμαι κοντά της και να την προστατεύω. Μα τι σκεφτόμουν; Είχα υποσχεθεί στην μαμά ότι θα την προστατεύω πάντα και τώρα.... Πήγα στο δωμάτιό μου και έμεινα εκεί για το υπόλοιπο της μέρας. Όταν βράδιασε αρκετά και τα αστέρια φάνηκαν ψηλά στον ουρανό, αποφάσισα να κάνω μία βόλτα να πάρω λίγο καθαρό αέρα. Βγήκα από το κάστρο και πήγα για μια βόλτα στο δάσος. Ήταν ήσυχη νύχτα. Ο αέρας δεν φυσούσε, τα ζώα του δάσους είχαν πέσει για ύπνο και στο δάσος επικρατούσε σιωπή. Μόνο το φεγγάρι φαινόταν ψηλά στον ουρανό και τα σύννεφα που ταξίδευαν μακριά στον ορίζοντα. Καθώς περπατούσα με τις πυγολαμπίδες να μου φωτίζουν τον δρόμο διαπίστωνα ότι είχα πάει πολύ βαθιά μέσα στο δάσος και αποφάσισα να γυρίσω πίσω. Μόλις γύρισα για να φύγω από τον δρόμο που είχα έρθει άκουσα κάτι. Κάτι σαν ψίθυρος. Ξαφνικά όλες οι πυγολαμπίδες έφυγαν. Κάτι μάλλον τις είχε τρομάξει και έμεινα σε απόλυτο σκοτάδι μιας και το φεγγάρι το είχαν καλύψει τα σύννεφα. Άκουσα ξανά τον ψίθυρο. Αμέσως φώναξα <<Λούμινους!>> και όλο μου το σώμα άρχισε να λάμπει και να ρίχνει φως στα πράγματα γύρω μου. Άρχισα να πηγαίνω προς το κάστρο, όταν άκουσα βήματα πίσω μου! Γύρισα να δω αλλά δεν υπήρχε τίποτα. Όταν ξαναγύρισα να κοιτάξω μπροστά μου εμφανίζεται από το πουθενά ένα χέρι με γιγάντια νύχια και με χτυπάει στο πρόσωπο. Έπεσα κάτω στο έδαφος ακουμπώντας το ματωμένο μου πρόσωπο με τα χέρια μου. Σηκώθηκα πανικόβλητος και είδα ότι δεν υπήρχε τίποτα μπροστά μου. Άρχισα να τρέχω προς το κάστρο όσο πιο γρήγορα μπορούσα και ευχόμουν ό,τι και αν ήταν αυτό που με χτύπησε να μην με κυνηγούσε. Είχα πέσει όμως έξω γιατί μόλις γύρισα για λίγο να κοιτάξω, είδα δύο γυαλιστερά κόκκινα μάτια σαν ρουμπίνια να τρέχουν από πίσω μου! Άρχισα να αυξάνω ταχύτητα όταν είδα επιτέλους το κάστρο μπροστά μου. Γύρισα άλλη μια φορά να κοιτάξω και είδα ότι το τέρας που με κυνηγούσε είχε σταματήσει και με κοιτούσε. Αμέσως ένιωσα μια ανακούφιση και ένα χαμόγελο χαράχθηκε στα χείλη μου. Όταν όμως γύρισα να κοιτάξω και πάλι μπροστά μου, έπεσα κατευθείαν πάνω στην Έβελιν. Έτρεχα με τόσο μεγάλη ταχύτητα και μου ήταν αδύνατο να σταματήσω εγκαίρως και έτσι βρεθήκαμε και οι δύο στο έδαφος. Σηκώθηκα να κοιτάξω προς το δάσος και είδα τα δύο κόκκινα μάτια να είναι ακόμα καρφωμένα πάνω μου. Ύστερα ένα ανατριχιαστικό και σατανικό γέλιο ακούστηκε από το τέρας και είδα ένα τεράστιο, λαμπερό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Μετά εξαφανίστηκε. Γύρισα προς την Έβελιν και την είδα να δυσκολεύεται να μείνει όρθια.

-Περίμενε να σε βοηθήσω, της είπα βάζοντας το ένα χέρι της γύρω μου για στήριξη.

Την πήγα μέσα στο κάστρο και κατευθείαν στο δωμάτιό της. Την έβαλα να καθίσει στο κρεβάτι όπου έβγαλε την μπλούζα της για να δει τις πληγές. Εκεί ήταν που έπαθα σοκ. Όλο το σώμα της, από την μέση και πάνω ήταν γεμάτο μελανιές, γρατζουνιές, ανοιχτές πληγές και καψίματα από φωτιά.

-Έβελιν, τι είναι όλα αυτά; ρώτησα ξαφνιασμένος..

-Ω, αυτά δεν είναι τίποτα. Απλά λίγες γρατζουνιές είναι.

Μετά με κοίταξε τρομαγμένη και είπε:

-Τι έπαθε το πρόσωπό σου;

Αγνόησα την ερώτησή της και συνέχισα:

-Λίγες γρατζουνιές; Αυτό το λες εσύ λίγες γρατζουνιές;

-Εντάξει, έχω χτυπήσει λίγο αλλά είμαι καλά, είπε κρατώντας τις πληγές με το χέρι της.

-Όχι, δεν είσαι. Ξάπλωσε. Θα σε φροντίσω εγώ!

-Όχι, αλήθεια δεν είναι ανάγκη, είμαι εντάξει..., είπε προσπαθώντας να κρύψει τον πόνο της.

-Έβελιν, άφησέ με να σε φροντίσω, είσαι χτυπημένη. Ξάπλωσε και άστο πάνω μου!

Με κοίταξε για μια στιγμή διστάζοντας αλλά τελικά ξάπλωσε και με άφησε να την εξετάσω. Είχε χτυπήσει πολύ άσχημα. Κάποιες πληγές ήταν βαθιές και θα έπαιρναν πολύ καιρό για να φύγουν. Άλλες πάλι δεν θα έφευγαν ποτέ. Όπως το καψίμο κατά μήκος της κοιλιάς της που το είχα κάνει εγώ. Άπλωσα λίγο το χέρι μου να το ακουμπήσω αλλά με σταμάτησε η φωνή της Έβελιν

-Μην το αγγίζεις!

-Πονάει πολύ; την ρώτησα

-Ναι, πονάει αρκετά!

-Έβελιν, δεν το ήθελα, συγγνώμη...

-Μην αγχώνεσαι, δεν είναι τίποτα...

Ύστερα, αφού εξέτασα και τις υπόλοιπες πληγές και τις καθάρισα, έδεσα τις μεγάλες και ανοιχτές πληγές με έναν μεγάλο επίδεσμο. Όταν τελείωσα, είδα ότι η Έβελιν κρατούσε με το ζόρι τα μάτια της ανοιχτά, γι' αυτό αποφάσισα να την αφήσω να κοιμηθεί. Όμως πριν προλάβω να περάσω από το κατώφλι της πόρτας του δωματίου της, είπε:

-Όχι, περιμένε!

-Τι είναι; είπα.

Εκείνη δίστασε για λίγο και είπε:

-Μήπως θα.... εεε....μήπως θα μπορούσες να μείνεις για λίγο μαζί μου;

-Εεεε... ναι, φυσικά. Απλά πάω να πλύνω λίγο το πρόσωπό μου.

Πήγα στο μπάνιο να καθαρίσω και εγώ τις δικές μου πληγές. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη και είδα ότι το τέρας μου είχε αφήσει τρεις γρατζουνιές στο πρόσωπο και θα έπαιρνε αρκετό καιρό για να φύγουν. Ευτυχώς όμως που δεν με χτύπησε στα μάτια. Βγήκα από το μπάνιο και πήγα προς το μέρος της Έβελιν όπου είχε ήδη κάνει χώρο στο κρεβάτι για να ξαπλώσω και εγώ. Ξάπλωσα και για λίγη ώρα κοιτούσαμε πέρα δώθε αμήχανα, χωρίς να μιλάμε. Μετά από λίγο όμως εκείνη ρώτησε δείχνοντας το πρόσωπό μου:

-Πώς το έπαθες αυτό;

-Ένα τέρας μου το έκανε, στο δάσος

-Τέρας; Τι τέρας;

-Τριχωτό νομίζω, με κόκκινα μάτια. Σου λέει τίποτα;

-Δεν είμαι σίγουρη αλλά θα το ψάξω.

Ξαναέπεσε ησυχία. Δεν κράτησε όμως πολύ

-Κοίτα Άλεξ, ειλικρινά λυπάμαι για την Έμμα. Έκανα ό,τι μπορούσα να την προστατεύσω αλλά ήταν πάρα πολλοί και δεν μπορούσα.... είμαι ανίκανη αλλά....εγώ δεν..δε... είπε η Έβελιν με τη φωνή της να σπάει και στο τέλος να κλαίει.

-Έλα, έλα ηρέμησε, είπα παίρνοντάς την στην αγκαλιά μου να την καθησυχάσω. Μην ανησυχείς. Δεν φταις εσύ. Το ξέρω ότι προσπάθησες όσο μπορούσες. Αλλά μην κλαις. Θα την βρούμε την Έμμα. Ηρέμησε τώρα.

Αφού ηρέμησε μετά από αρκετή ώρα, είπα.

-Εγώ πρέπει να σου ζητήσω συγγνώμη, Έβελιν. Δεν έπρεπε να σου είχα φερθεί έτσι στην αρένα. Και συγγνώμη για το κάψιμο.

-Δεν πειράζει Άλεξ. Το ξέρω ότι δεν το ήθελες...

-Ναι αλλά πάλι, δεν έπρεπε να σε είχα χτυπήσει. Τώρα το κάψιμο μπορεί να φύγει, αλλά θα μείνει το σημάδι της λεπίδας.

Εκείνη έμεινε για λίγο σκεπτική και είπε:

-Γιατί έφυγες;

-Ε;

-Σε ρωτάω, γιατί έφυγες χωρίς να μας πεις τίποτα; Άφησες μόνο ένα σημείωμα!

-Έφυγα γιατί όλα τα άτομα που αγαπώ καταλήγουν πάντα πληγωμένα εξαιτίας μου. Δεν μπορούσα να το αντέξω άλλο αυτό. Γι' αυτό άφησα ένα σημείωμα και έφυγα.

-Όλα τα άτομα που αγαπάς;

-Ναι, εγώ.....

Τότε κατάλαβα τι είχα πει. Κοκκίνισα σαν την ντομάτα και δεν μπορούσα να μιλήσω. Η Έβελιν με κοίταξε και χαμογέλασε. Χαμογέλασα και εγώ. Ησυχία έπεσε για ακόμη μια φορά μέσα στο δωμάτιο. Μετά η Έβελιν σηκώθηκε και πήγε προς την ντουλάπα και άρχισε να ψάχνει κάτι.

-Τι ψάχνεις; την ρώτησα

-Περιμένε και θα δεις! απάντησε

Αμέσως μετά ήρθε ξανά δίπλα μου και μου είπε:

-Κλείσε τα μάτια σου

-Γιατί;

-Εμπιστεύσου με!

Έκλεισα τα μάτια μου και ένιωσα κάτι κρύο να με αγγίζει. Μετά η Έβελιν με σήκωσε από το κρεβάτι και με έβαλε να σταθώ σε ένα συγκεκριμένο σημείο και να ανοίξω τα μάτια μου. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα τον εαυτό μου στον καθρέφτη. Κοίταξα και είδα κάτι να γυαλίζει γύρω από τον λαιμό μου. Το παρατήρησα καλύτερα και διαπίστωσα ότι ήταν ένα χρυσό κολιέ που είχε τον ήλιο πάνω. Αφού το ακούμπησα και το κοίταξα για λίγο, γύρισα στην Έβελιν και την ρώτησα έκπληκτος:

-Τι είναι αυτό;

-Δώρο.

-Δώρο; Μα γιατί;

Εκείνη με κοίταξε με ένα πονηρό χαμόγελο, τίναξε τα χέρια της στον αέρα και φώναξε:

-ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ ΑΛΕΞ!!!

-Τι;

Αμέσως κοίταξα την ώρα και είδα ότι ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Δηλαδή πρωί της 28ης Σεπτεμβρίου. Δηλαδή τα γενέθλιά μου! Χα! Το είχα ξεχάσει εντελώς ότι είχα γενέθλια. Με όλα αυτά που γίνονταν είχα ξεχάσει τι μέρα ήταν. Γύρισα ξανά προς την Έβελιν:

-Μα πώς το ξέρεις; ρώτησα.

-Μου το έχει πει η Έμμα.

-Και το θυμήθηκες;

-Δεν υπήρχε περίπτωση να το ξεχάσω!

Την κοίταξα για λίγο στα μάτια, της χαμογέλασα και την αγκάλιασα σφιχτά.

-Σε ευχαριστώ, της είπα

-Δηλαδή σου αρέσει το δώρο;

-Το λατρεύω

-Χαίρομαι, αλλά τώρα πρέπει να πας να κοιμηθείς. Μας περιμένει μεγάλη μέρα αύριο.

-Τι εννοείς;

-Θα δεις, είτε χαμογελώντας μια τελευταία φορά

Έφυγα από το δωμάτιο της Έβελιν και πήγα στο δωμάτιό μου όπου έπεσα στο κρεβάτι και προσπάθησα να κοιμηθώ. Όμως δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ γνωρίζοντας ότι η Έμμα ήταν κάπου εκεί έξω και μπορεί να βρισκόταν σε κίνδυνο ή να έχει χτυπήσει. Σκεφτόμουν όλη την ώρα τι θα είχε συμβεί αν δεν είχα φύγει. Μάλλον η Έμμα θα ήταν ακόμη εδώ, θα την είχα προστατέψει. Από την άλλη, αν δεν είχα φύγει δεν θα έβρισκα τον Πίτερ. Όλες αυτές οι σκέψεις με βασάνιζαν συνέχεια. Ωστόσο, δεν ήθελα να δείξω ότι ανησυχώ για την Έμμα μπροστά στην Έβελιν γιατί ήταν ήδη στενοχωρημένη και κατηγορούσε τον εαυτό της για όλα. Ευτυχώς όμως, φαίνεται να χάρηκε λίγο με το γεγονός των γενεθλίων μου και έτσι θέλω να την βλέπω. Χαρούμενη. Δεν αντέχω να την βλέπω να κλαίει και να είναι δυστυχισμένη. Δεν αξίζει κάτι τέτοιο. Αρκετά δύσκολα έχει περάσει στην ζωή της. Τέλος πάντων, με όλα αυτά πέρασε η ώρα και οι πρώτες ακτίνες του ήλιου άρχισαν να φωτίζουν τον ουρανό. Μόνο τότε με νίκησε η κούραση και κοιμήθηκα.

ΑΞΕΧΑΣΤΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ

Εύπνησα μετά από τρεις ώρες και ήταν σαν να μην είχα κοιμηθεί καθόλου. Θα κοιμόμουν ακόμα αν δεν ήταν ο Πίτερ και η Έβελιν να χτυπάνε την πόρτα του δωματίου μου σαν μανιακοί και να φωνάζουν <<ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑΑΑΑΑ>>. Στο τέλος δεν άντεξα άλλο και αποφάσισα να τους ανοίξω την πόρτα, πράγμα το οποίο μετάνιωσα αργότερα. Με το που την άνοιξα, η Έβελιν και ο Πίτερ άρχισαν να τραγουδάνε το τραγούδι των γενεθλίων κρατώντας μία τούρτα που έλεγε<<ΧΑΡΟΥΜΕΝΑ ΓΕΝΕΘΛΙΑ ΑΛΕΞ!!!>> και είχε εμένα σαν εικόνα πάνω. Όταν τελείωσαν έκανα μία ευχή και έσβησα τα κεράκια. Μετά, μόλις πήγα να μιλήσω, εκείνοι αντάλλαξαν ένα πονηρό χαμόγελο και μου πέταξαν την τούρτα στα μούτρα! Αυτό δεν το περίμενα. Η τούρτα πήγε σε όλο μου το πρόσωπο, μέχρι και στα ρούχα. Μόνο στο στόμα μου δεν μπήκε! Καθάρισα στα γρήγορα το πρόσωπό μου και βάλθηκα να κυνηγάω την Έβελιν και τον Πίτερ σε όλο το κάστρο. Για μια στιγμή όμως τους έχασα από τα μάτια μου. Τους έψαξα παντού αλλά δεν τους βρήκα πουθενά μέσα στο κάστρο, γι' αυτό βγήκα έξω να ψάξω. Έξω, έκανε ζέστη και δεν φυσούσε σχεδόν καθόλου, πράγμα παράξενο μιας και ήταν τέλη Σεπτέμβρη. Έψαξα λίγο στους εξωτερικούς χώρους του κάστρου αλλά δεν βρήκα κανέναν. Έτσι πήγα να δω μήπως ήταν κανείς στην λίμνη. Αλλά ούτε εκεί δεν ήταν κανείς. Αποφάσισα, μιας και βρισκόμουν εκεί, να πλυθώ λίγο μιας και ήμουν ακόμη γεμάτος τούρτα. Γονάτισα, γέμισα τα χέρια μου με νερό και έπλυνα το πρόσωπό μου. Το κρύο νερό της λίμνης με δρόσισε για τα καλά. Σήκωσα το βλέμμα μου και μόνο τότε διαπίστωσα το πόσο μεγάλη ήταν η έκταση της λίμνης. Έμεινα να κοιτάζω από την μία πλευρά στην άλλη αλλά πάλι δεν μπορούσα να δω πού τελείωνε. Αποφάσισα να κάτσω λίγο εκεί πέρα να χαλαρώσω. Εάπλωσα στο γρασίδι κάτω από τον ίσκιο ενός δέντρου και μετά από λίγη ώρα αποκοιμήθηκα. Τα καλά πράγματα όμως δεν κρατάνε για πολύ. Εύπνησα ύστερα από λίγο επειδή μου φάνηκε πως άκουσα φωνές. Κοίταξα δεξιά και αριστερά, αλλά δεν ήταν κανείς. Κοίταξα προς το κάστρο και μου φάνηκε πως είδα την Έβελιν να μπαίνει μέσα. Ήμουν έτοιμος να τρέξω πίσω της όταν άκουσα μία φωνή πίσω μου να με φωνάζει. Γύρισα και μπροστά μου αντίκρισα ένα τεράστιο κύμα να έρχεται κατά πάνω μου! Δεν πρόλαβα να αντιδράσω και το κύμα με πλάκωσε και με έκανε μούσκεμα. Όταν σηκώθηκα είδα τον Πίτερ να κάθεται πάνω σε μία μπάλα αέρα πάνω από την λίμνη και να γελάει.

-Σου φαίνεται αστείο ε; του είπα.

-Δεν φαντάζεσαι, είτε γελώντας

-Μα πώς το έκανες αυτό, αφού είσαι ο Προστάτης του Αέρα.

-Είχα βοήθεια, είπε κοιτώντας πάνω προς το κάστρο.

Έστρεψα το βλέμμα μου να δω που κοιτάζει και είδα την Έβελιν να κάθεται στο παράθυρο του δωματίου της και να γελάει.

-Ωστε έτσι το πάτε ε; είπα μέσα μου. Ωραία λοιπόν.

Κοίταξα για μια στιγμή γύρω μου και είδα ότι το κύμα είχε μετατρέψει το χώμα σε λάσπη. Συγκέντρωσα τις δυνάμεις μου και κατάφερα να φτιάξω μια τεράστια μπάλα από λάσπη. Μετά φώναξα του Πίτερ που γελούσε ακόμη και δεν είχε προσέξει τίποτα:

-Πίτερ, σκέψου γρήγορα!

-Ε; Τι...

Αλλά πριν προλάβει να τελειώσει, η μπάλα τον χτύπησε και τον πέταξε στην άλλη πλευρά της λίμνης. Όταν σηκώθηκε ήταν καλυμμένος με λάσπη. Δεν μπορούσα να συγκρατηθώ και έπεσα κάτω γελώντας. Εκείνος με κοιτούσε με ένα δολοφονικό βλέμμα, αλλά τελικά ούτε αυτός άντεξε και έπεσε κάτω γελώντας. Ύστερα από μερικά λεπτά, ο Πίτερ βούτηξε στην λίμνη για να πλυθεί και εγώ σηκώθηκα και πήγα προς το κάστρο. Μπήκα και έτρεξα προς το δωμάτιό της Έβελιν, όπου βρήκα μόνο ένα σημείωμα που έγραφε:

“ΒΡΕΣ ΜΕ ΑΝ ΜΠΟΡΕΙΣ”

Έτσι βάλθηκα να ψάχνω σε όλο το κάστρο για ακόμη μία φορά για να την βρω. Δεν είχε μείνει ούτε ένα δωμάτιο που δεν είχα μπει. Μετά σκέφτηκα...

-Η βιβλιοθήκη! φώναξα.

Έτρεξα στην βιβλιοθήκη όπου τραπέζια, καρέκλες και δεκάδες ράφια με βιβλία γέμιζαν τον χώρο. Πήγα μπροστά από ένα ράφι, και πάτησα ένα κουμπί που βρισκόταν πίσω από ένα κόκκινο βιβλίο. Αμέσως μετά, το ράφι άνοιξε σαν πόρτα αποκαλύπτοντας τον μυστικό διάδρομο από όπου είχαμε περάσει την προηγούμενη φορά. Ακολούθησα τον διάδρομο όπου επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι και ησυχία μέχρι που βρέθηκα στο δωμάτιο εξάσκησης. Αρχισα να ψάχνω παντού. Μπήκα σε όλα τα δωμάτια πολεμικών τεχνών, πήγα στην αρένα και σε όλα τα δωμάτια όπου εξασκούνταν τα διάφορα είδη μαγείας, εκτός από ένα. Στο δωμάτιο της Σελήνης όπου στην πόρτα ήταν χαραγμένο το μισοφέγγαρο. Μπήκα μέσα και αυτό που αντίκρισα σου έκοβε την ανάσα. Το ταβάνι του δωματίου ήταν μαύρο όπως ο ουρανός την νύχτα και είχε εκατομμύρια αστέρια και το φεγγάρι να το στολίζουν. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό με το φεγγάρι να ρίχνει ελάχιστο φως. Συνέχισα να χαζεύω γύρω μου μέχρι που είδα την Έβελιν να κάθεται στο πάτωμα στο κέντρο του δωματίου και να μου έχει γυρισμένη την πλάτη. Πήγα σιγά σιγά προς το μέρος της να την τρομάξω. Όταν έφτασα αρκετά κοντά, την έπιασα από τον ώμο και της είπα:

-Τώρα σε έπιασα .

Όταν όμως την είδα, διαπίστωσα ότι δεν ήταν η Έβελιν! Αντιθέτως, ήταν μία μεγάλη κούκλα που της έμοιαζε. Ξαφνικά άκουσα ένα γέλιο και μία φωνή να λέει:

-Πιάσε με αν μπορείς!

Αμέσως γύρισα και την είδα να τρέχει. Αρχισα να τρέχω και εγώ από πίσω της. Εκείνη έφτασε στην αρένα και φώναξε δυνατά <<Κόμπραρ Βίντα!>> και όλη η αρένα άρχισε να σειεται και να ανεβαίνει προς τα πάνω. Μόλις που πρόλαβα να γαντζωθώ πάνω της πριν φύγει πολύ ψηλά. Βγήκαμε στην επιφάνεια και είμασταν και οι δύο μούσκεμα.

-Τώρα πού θα πας; είπα στην Έβελιν

-Εγώ; Πουθενά. Σε προκαλώ σε μονομαχία, είπε χαμογελώντας.

-Δεν δέχομαι. Όχι μετά από αυτό που έγινε την προηγούμενη φορά....

-Μην ανησυχείς, θα έχουμε κανόνες, είπε εκείνη. Ο πρώτος που θα βγάλει τον άλλο εκτός αρένας νικάει

-Και πάλι είναι επικίνδυνο!

-Όχι, δεν είναι γιατί θα χρησιμοποιούμε μόνο τον αέρα!

-Τι, μα εγώ δεν...

-Πάμε! φώναξε και αμέσως κούνησε τα χέρια της και ένας δυνατός άνεμος με πέταξε πίσω, σχεδόν έξω από την αρένα.

-Συγκεντρώσου Άλεξ! είπε μια φωνή πίσω μου

Γύρισα και είδα τον Πίτερ στην στεριά να μου φωνάζει:

-Συγκεντρώσου! Νιώσε τον αέρα γύρω σου και έλεγξέ τον!

Έκλεισα για λίγο τα μάτια μου και ένιωσα τον αέρα που με περιβάλλε. Μόλις τα άνοιξα, η Έβελιν έστειλε και άλλες ριπές ανέμου προς τα εμένα. Σήκωσα τα χέρια μου προς την κατεύθυνση την Έβελιν αλλάζοντας την πορεία του αέρα. Εκείνη απέκρουσε εύκολα την επίθεση με μία κυκλική κίνηση των χεριών της.

-Πώς το έκανες αυτό; την ρώτησα

-Μυστικό, απάντησε εκείνη χαμογελώντας καθώς προετοιμαζόταν για ακόμα μία επίθεση.

Τότε το ένιωσα. Ένιωσα ξανά αυτήν την τρομερή δύναμη να ρέει μέσα μου και πήρα ξανά εκείνη την μορφή. Μόνο που αυτή την φορά ήμουν διαφορετικός από τις άλλες φορές. Τα μαλλιά μου, τα μάτια μου, μέχρι και τα φρύδια μου είχαν γίνει άσπρα! Επίσης τα ρούχα μου και τα παπούτσια μου είχαν γίνει και αυτά άσπρα. Ξαφνικά άρχισα να κάνω κύκλους γύρω από τον εαυτό μου. Δεν ήξερα γιατί και ούτε μπορούσα να το ελέγξω. Για μια στιγμή στριφογύριζα τόσο γρήγορα που νόμιζα ότι θα πετάξω. Αλλά όχι, έγινε κάτι ακόμα πιο φοβερό. Κάτω από τα πόδια μου είχε σχηματιστεί ένας πολύ μικρός ανεμοστρόβιλος και όσο συνέχιζα να στριφογυρνάω, τόσο πιο πολύ μεγάλωνε! Ύστερα από λίγο είχα φτάσει τόσο ψηλά που έβλεπα όλο το Λοχ Νες! Κοίταξα προς τα κάτω και είδα

την Έβελιν και τον Πίτερ να με κοιτάνε τρομοκρατημένοι. Ήθελα να κατέβω κάτω αλλά δεν ήξερα πως. Ακόμη και αν ήξερα δεν νομίζω να μπορούσα να με ελέγξω. Αλλά η κατάσταση χειροτέρευσε. Μετά από λίγα λεπτά όλη αυτή η δύναμη που ένιωθα και που με έλεγχε εξαφανίστηκε! Άρχισα να ζαλίζομαι και να χάνω τις δυνάμεις μου. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο ανεμοστρόβιλος κάτω μου εξαφανίστηκε και άρχισα να πέφτω! Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα να το σταματήσω. Ήμουν πολύ αδύναμος. Κοίταξα κάτω και είδα την Έβελιν και τον Πίτερ να έχουν παγώσει από τον φόβο τους. Νομίζω πως αυτό ήταν το τέλος μου. Όμως, ευτυχώς έκανα λάθος. Λίγα μέτρα πριν χτυπήσω το έδαφος και σκάσω σαν το καρπούζι, ο Πίτερ χρησιμοποίησε τον αέρα για να κόψει την φόρα μου και έπεσα απαλά στο έδαφος. Η Έβελιν και ο Πίτερ έτρεξαν αμέσως προς το μέρος μου και λίγες στιγμές αργότερα έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν ξύπνησα είδα την Έβελιν να κάθεται σε μία καρέκλα δίπλα από το κρεβάτι μου. Εκείνη την στιγμή με έπασε ένας τρομερός πονοκέφαλος.

-Τι...τι έγινε; ρώτησα αδύναμα

-Έχασες τις αισθήσεις σου Άλεξ. Πώς νιώθεις τώρα;

-Έχω έναν τρομερό πονοκέφαλο

-Περίμενε, θα σε βοηθήσω, είπε και έβαλε το ένα χέρι της στο μέτωπό μου.

Άρχισε να ψιθυρίζει κάτι και μετά από λίγο ο πονοκέφαλος πέρασε!

-Πώς το έκανες αυτό; ρώτησα έκπληκτος

-Είναι μυστικό, απάντησε εκείνη

-Πολλά μυστικά έχεις Έβελιν

-Τι μπορώ να πω; Είμαι μυστήρια γυναίκα, είπε χαμογελώντας

-Όχι για πολύ, είπα. Θα ανακαλύψω τι κρύβεις

-Αυτό θα το δούμε, είπε, αλλά προς το παρόν πήγαινε να κάνεις ένα ντους

-Γιατί;

-Γιατί έτσι λέω εγώ

-Από πότε μου δίνεις εσύ διαταγές;

-Από τώρα. Γι' αυτό πήγαινε, είπε σπρώχνοντάς με έξω

-Καλά, καλά, είπα και άρχισα να πηγαίνω προς το μπάνιο.

Όταν τελείωσα πήγα στο δωμάτιό μου, ντύθηκα και πήγα στο σαλόνι όπου είδα τον Πίτερ να κάθεται στον καναπέ και να διαβάζει. Έκατσα και εγώ απέναντί του.

-Πώς είσαι; με ρώτησε

-Είμαι καλύτερα τώρα, είπα. Σε ευχαριστώ που με έσωσες πριν

-Δεν κάνει τίποτα, είπε. Έλα, σήκω

-Γιατί;

-Πάμε μια βόλτα

Σηκωθήκαμε, βγήκαμε έξω από το κάστρο και πήγαμε προς την λίμνη.

-Υπάρχει κάποιος συγκεκριμένος λόγος που ήρθαμε εδώ; τον ρώτησα

-Βασικά, ναι, είπε. Ήθελα να σε ρωτήσω για πριν. Πώς κατάφερες να το κάνεις αυτό; Πώς κατάφερες να φτιάξεις έναν ολόκληρο ανεμοστρόβιλο;

-Εγώ...δεν ξέρω. Τη μια στιγμή ήμουν εντάξει και την άλλη ένιωσα μία τεράστια δύναμη μέσα μου και δεν μπορούσα να την ελέγξω.

Εκείνος έστρεψε το βλέμμα του προς την λίμνη σκεπτικός. Μετά είπε:

-Δεν μπορούσες να την ελέγξεις είπες ε; Σου έχει ξανασυμβεί αυτό;

-Ναι αλλά τις προηγούμενες φορές ήταν αλλιώς. Ήταν η δύναμη του ήλιου αυτή που συνήθως με συνέπαιρνε. Αυτή τη φορά ήταν κάτι άλλο. Μια άλλη δύναμη που δεν είχα ξαναβιώσει. Νομίζω πως ήταν...

-Η δύναμη του αέρα, συμπλήρωσε εκείνος

-Ναι, είπα. Πώς το ξέρεις;

-Και να μαντέψω ότι όταν σε ελέγχει αυτή η δύναμη κάνεις πράγματα που μετανιώνεις ε;

-Ναι....

Και οι δύο σωπάσαμε για λίγο και μείναμε να κοιτάμε την λίμνη. Ύστερα τον ρώτησα:

-Πώς τα ξέρεις εσύ αυτά;

Εκείνος δεν απάντησε. Όμως, μετά από λίγο άρχισε να βγάζει την μπλούζα του.

-Τι κάν...

Δεν ολοκλήρωσα την φράση. Αυτό που αντίκρισα ήταν τρομερό. Η πλάτη του ήταν γεμάτη μελανιές! Έμεινα με το στόμα ανοιχτό. Αυτές οι μελανιές δεν ήταν σαν τις άλλες που είχα δει. Είχαν πάρει ένα έντονο μωβ χρώμα που μόνο που το έβλεπες ανατρίχιαζες. Σαν να μην έφτανε αυτό, ο Πίτερ γύρισε αποκαλύπτοντας μία τεράστια πληγή που ξεκινούσε από το στήθος του και τελείωνε στην κοιλιά του!

-Εγώ δεν...δεν ξέρω τι να πω

-Μην πεις τίποτα, είπε και φόρεσε ξανά την μπλούζα του. Ξέρω τι θα πει να είσαι εκτός ελέγχου

-Μα ποιος στο έκανε αυτό;

-Δεν έχει σημασία αυτό. Σημασία έχει να μάθεις να ελέγχεις τις δυνάμεις σου για να μην κάνεις και εσύ κάτι που θα μετανιώσεις

-Έχω κάνει ήδη αρκετά...

-Ένας λόγος παραπάνω να αρχίσεις να μαθαίνεις όσο πιο σύντομα γίνεται

-Και πώς θα το κάνω αυτό;

-Θα σε βοηθήσω εγώ

-Αλήθεια;

-Ναι αλλά όχι τώρα

-Γιατί;

-Κοντεύει εφτά η ώρα

-Ε και;

-Ας πούμε ότι σου έχουμε ετοιμάσει μια μικρή έκπληξη με την Έβελιν

-Τι έκπληξη; ρώτησα γεμάτος περιέργεια

-Θα δεις, είπε αλλά πήγαινε τώρα να ετοιμαστείς. Έχεις ραντεβού, είπε χαμογελώντας

-Εσύ δεν θα έρθεις;

-Όχι, εγώ θα μείνω εδώ να ετοιμαστώ για την αποστολή μας αργότερα

-Εντάξει, τα λέμε

Τον αποχαιρέτησα και πήγα στο κάστρο. Μπήκα μέσα και ξαφνικά όλα σκοτείνιασαν. Δεν μπορούσα να δω τίποτα.

-Μα τι γίνεται; είπα μέσα μου. Κόπηκε το ρεύμα;

Αμέσως μετά, από το πουθενά, ένα εκτυφλωτικό φως έπεσε πάνω μου αλλά γρήγορα έφυγε και έπεσε πάνω στα σκαλιά που οδηγούσαν στον πάνω όροφο. Και στην κορυφή των σκαλιών βρισκόταν η Έβελιν. Φορούσε ένα κόκκινο φόρεμα, κόκκινα τακούνια, κρατούσε ένα μικρό τσαντάκι και το πρόσωπο και τα μαλλιά της έλαμπαν πιο πολύ από ποτέ. Είχε γίνει πιο όμορφη από ποτέ. Για μια στιγμή μου είχε κοπεί η ανάσα και είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό. Με κοίταξε, μου χαμογέλασε και άρχισε να κατεβαίνει αργά τις σκάλες. Εντωμεταξύ η καρδιά μου χτυπούσε πιο γρήγορα από ποτέ, τα χέρια μου είχαν ιδρώσει αλλά προσπαθούσα να κρατήσω την ψυχραιμία μου. Όταν με πλησίασε ήμουν σχεδόν σίγουρος ότι μπορούσε να ακούσει την καρδιά μου να χτυπάει έντονα. Σήκωσε το κεφάλι της και με κοίταξε. Στην αρχή δεν έβγαλε κανείς μας λέξη και αισθανόμουν κάπως άβολα, γι' αυτό είπα όσο πιο ψύχραιμα μπορούσα:

-Εεε..σου...σου πάει το κόκκινο..

Εκείνη κοκκίνισε και έσκυψε το κεφάλι της προσπαθώντας να κρύψει ένα χαμόγελο.

-Εεε, πάω να ετοιμαστώ και έρχομαι

-Εντάξει, απάντησε εκείνη και έτρεξα να ετοιμαστώ.

Καθώς ανέβαινα τρέχοντας τις σκάλες, από το άγχος μου, στραβοπάτησα και έπεσα. Δεν ήταν κάτι σοβαρό αλλά άκουσα την Έβελιν να γελάει και ντράπηκα. Πήγα στο δωμάτιό μου και μετά διαπίστωσα ότι δεν έχω κάτι καλό να φορέσω. Πηγαινοερχόμουν μέσα στο δωμάτιο αγχωμένος και σκεφτόμουν τι να κάνω. Μετά από λίγο η πόρτα χτύπησε και πανικοβλήθηκα γιατί πίστευα ότι ήταν η Έβελιν. Την άνοιξα σιγά σιγά μόνο για να δω τον Πίτερ να κάθεται στον διάδρομο και να κρατάει ένα κοστούμι και παπούτσια.

-Χρειάζεσαι βοήθεια; είπε γελώντας

Του πήρα το κοστούμι και τα παπούτσια από τα χέρια και έκλεισα την πόρτα να ετοιμαστώ. Αφού ετοιμάστηκα, αρωματίστηκα και χτένισα μέχρι και τα μαλλιά μου, πράγμα που δεν συνηθίζω, βγήκα από το δωμάτιο και απ' έξω περίμενε ο Πίτερ.

-Λοιπόν, του είπα, πώς σου φαίνομαι;

Εκείνος με κοίταξε από πάνω μέχρι κάτω και μετά είπε:

-Σαν να πηγαίνεις για δείπνο στον Λευκό Οίκο. Δεν ήξερα ότι σου πάει τόσο πολύ το κοστούμι. Πρέπει να το βάζεις πιο συχνά

-Αλήθεια; Μήπως έχω ξεχάσει κάτι; Μήπως έβαλα πολύ κολόνια; Μήπως....

-Άλεξ, ηρέμησε. Είσαι μια χαρά. Τώρα πήγαινε, μην την αφήνεις να περιμένει

-Σωστά, πάω

-Καλή τύχη

Κατέβηκα τις σκάλες και είδα την Έβελιν να κάθεται στον καναπέ του σαλονιού.

-Έτοιμη; είπα

Εκείνη γύρισε να με κοιτάξει

-Ουάου...εε.. δηλαδή... ναι, έτοιμη. Πάμε

Της έδωσα το χέρι μου και βγήκαμε μαζί από το κάστρο. Εκεί μας περίμενε μία άμαξα που την οδηγούσαν άλογα. Ανεβήκαμε και ξεκινήσαμε να πηγαίνουμε στο μέρος που είχε ετοιμάσει την "έκπληξη" η Έβελιν.

-Πού πηγαίνουμε; ρώτησα

-Θα δεις, είπε

-Δεν θα μου πεις για το ραντεβού; είπα προσπαθώντας να συγκρατήσω το γέλιο μου

-Φυσικά και θα.... κάτσε, τι;

Στο τέλος δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ και γέλασα

-Πού το ξέρεις εσύ ότι είναι ραντεβού; ρώτησε εκείνη

-Μυστικό, της είπα

-Κοίτα, ήθελα να σου το πω αλλά δεν ήξερα αν ήθελες να έρθεις, είπε κάπως ντροπιασμένη

-Αν δεν ήθελα, δεν θα ήμουν εδώ, της είπα χαμογελώντας

Χαμογέλασε και εκείνη και μου φάνηκε πως χαλάρωσε που το άκουσε αυτό. Φτάσαμε τελικά στον προορισμό μας, ο οποίος ήταν ένα εστιατόριο στο μικρό χωριό όπου είχα βρει τον Πίτερ. Μπήκαμε μέσα και ένας σερβιτόρος μας οδήγησε σε ένα τραπέζι στην γωνία του εστιατορίου. Αν και μικρό, εκείνο το εστιατόριο ήταν πολύ πολυτελές. Πολυέλαιοι κρέμονταν στο ταβάνι και όλα τα αντικείμενα φαίνονταν ακριβά.

-Ελπίζω να μην σε πειράζει που διάλεξα τραπέζι στη γωνία. Απλά δεν ήθελα να νιώθω όλα τα μάτια πάνω μας

-Δεν πειράζει, είπα

Αφού καθίσαμε ο σερβιτόρος μας έφερε τα μενού και μας ρώτησε με τι θα θέλαμε να ξεκινήσουμε τη βραδιά. Παραγγείλαμε και οι δύο κόκκινο κρασί. Μετά η Έβελιν ψιθύρισε κάτι στον σερβιτόρο και εκείνος έφυγε χαμογελώντας.

-Τι του είπες;

-Τίποτα, απλά τον ρώτησα κάτι

-Είσαι πολύ μυστήρια, το ξέρεις;

-Το ακούω συχνά αυτό, είπε χαμογελώντας

Μετά από λίγη ώρα ο σερβιτόρος ήρθε στο τραπέζι μας κρατώντας δύο πιάτα

-Μα δεν παραγγείλαμε ακόμα τίποτα, του είπα

-Παρήγγειλα εγώ και για τους δυο μας, είπε η Έβελιν

-Γιατί;

-Έκπληξη!!

Ο σερβιτόρος πήγε να βάλει μπροστά μου το πιάτο αλλά η Έβελιν τον σταμάτησε.

-Περίμενε! Βάλε αυτό πρώτα, είπε δίνοντάς μου ένα μαντήλι

-Γιατί;

-Απλά κάνε το! Εμπιστεύσου με

Έδεσα το μαντίλι γύρω από το κεφάλι μου και το έβαλα μπροστά από τα μάτια μου

-Εντάξει, τώρα τι;

-Τώρα άνοιξε το στόμα σου

Δίστασα λίγο αλλά τελικά το έκανα. Τότε η Έβελιν έβαλε ένα κουτάλι με φαγητό στο στόμα μου χωρίς να ξέρω τι είναι.

-Λοιπόν, πώς σου φαίνεται;

Ειλικρινά ήταν ό,τι καλύτερο είχα φάει ποτέ. Αλλά η γεύση μου φαινόταν πολύ γνωστή. Μετά κατάλαβα γιατί. Η γεύση ήταν ίδια με αυτή της σούπας με λαχανικά που έκανε πάντα η γιαγιά για να μου ανεβάσει το ηθικό όταν ήμουν μικρός. Ξαφνικά χιλιάδες αναμνήσεις πλημύρισαν το μυαλό μου, γεμίζοντάς με νοσταλγία για εκείνες τις εποχές. Όλα ήταν πιο απλά τότε. Έβγαλα το μαντήλι και είδα ότι όντως αυτό που είχα φάει ήταν σούπα με λαχανικά. Δεν μπορούσα να μην χαρώ που ξαναέτρωγα ένα τόσο υπέροχο φαγητό. Όπως δεν μπορούσα επίσης να μην στενοχωρηθώ που αυτές οι εποχές είχαν φύγει. Η Έβελιν είδε ότι κάτι με απασχολούσε και με ρώτησε:

-Τι τρέχει; Δεν σου αρέσει το φαγητό;

-Όχι, το φαγητό είναι υπέροχο. Απλά....

-Απλά τι;

-Απλά η γιαγιά μου έφτιαχνε συνέχεια αυτή την σούπα γιατί ήξερε ότι ήταν η αγαπημένη μου. Τώρα που την ξαναδοκίμασα θυμήθηκα τι ωραία που περνούσα τότε

-Τώρα δεν περνάς ωραία;

-Όχι, δεν εννοούσα αυτό. Θέλω να πω ότι τότε δεν ανησυχούσα για τίποτα. Ευπνούσα ξέροντας ότι δεν κινδυνεύω από γιγάντιους σκελετούς και τριχωτά τέρατα. Δεν ήξερα και πολλά για τη μαγεία και τα πράγματα ήταν πιο απλά. Ήμουν χαρούμενος

Έπεσε ησυχία στο τραπέζι. Μετά από αρκετή ώρα, η Έβελιν είπε:

-Άλεξ, δεν ήθελα να σε στενοχωρήσω την ημέρα των γενεθλίων σου. Απλά νόμιζα ότι θα νιώσεις καλά τρώγοντας κάτι γνωστό και που σου αρέσει. Αν το ήξερα θα σου είχα ετοιμάσει κάτι άλλο...

-Όχι, καλά έκανες που το ετοίμασες. Είναι πολύ ωραίο και σε ευχαριστώ. Απλά θυμήθηκα λίγο τα παλιά. Αυτό είναι όλο

-Πώς ήταν τότε; Θυμάσαι κάτι ωραίο από τα παιδικά σου χρόνια;

-Θυμάμαι. Θυμάμαι που τρέχαμε με την Έμμα και παίζαμε όλη μέρα σε χωράφια και σε λιβάδια γεμάτα πανέμορφα λουλούδια. Θυμάμαι που καθόμασταν με τις

ώρες και μαζεύαμε διάφορα λουλούδια και τα πηγαίναμε στην γιαγιά ή κάναμε στεφάνια και τα βάζαμε στο κεφάλι μας. Θυμάμαι που ξαπλώναμε κάτω και παίζαμε με τις πασχαλίτσες ή προσπαθούσαμε να πιάσουμε τις πεταλούδες που πετούσαν γύρω από τα κεφάλια μας. Μάλιστα, θυμάμαι ότι κάποιες φορές προσπαθώντας να πιάσουμε τις πεταλούδες σκοντάφταμε και πέφταμε κάτω γελώντας. Και στο τέλος της μέρας επιστρέφαμε στο σπίτι εξουθενωμένοι και τρώγαμε ένα ζεστό πιάτο σούπας όπως και αυτό.

-Ουαου..αυτή είναι μια πολλή ωραία ανάμνηση Αλεξ...

-Ναι, πολύ ωραία

Έπεσε ξανά ησυχία καθώς και οι δύο τελειώναμε την σούπα μας. Κάτι όμως δεν πήγαινε καλά. Η Έβελιν σταμάτησε να τρώει και απλά κοιτούσε το πιάτο της. Της μίλησα αλλά δεν απάντησε. Σαν να ήταν στον κόσμο της, σαν να σκεφτόταν κάτι. Αυτό συνεχίστηκε για ακόμα λίγο μέχρι που τελικά της φώναξα:

-Έβελιν!

-Ε; Τι έγινε;

-Εσύ πες μου. Τι σκέφτεσαι τόση ώρα;

Εκείνη με κοίταξε και τότε μόνο είδα τα μάτια της που προσπαθούσαν να συγκρατήσουν δάκρυα.

-Έβελιν; Είσαι καλά;

-Ε; Ναι, καλά είμαι, είπε σκουπίζοντας τα μάτια της. Γιατί ρωτάς;

-Τι γιατί; Αφού δακρύζεις

-Συγγνώμη, πρέπει να πάω να πάρω λίγο αέρα, είπε και έτρεξε έξω.

Μόλις σηκώθηκα και εγώ να την ακολουθήσω, εμφανίστηκε μπροστά μου ο σερβιτόρος και με ρώτησε πως μας φάνηκε το φαγητό. Του είπα ότι ήταν καταπληκτικό και ζήτησα τον λογαριασμό. Εκείνος μου είπε ότι ο μάνατζερ του εστιατορίου ήταν φίλος με την Έβελιν και πως ήταν όλα κερασμένα από αυτόν. Τον ευχαρίστησα και έτρεξα έξω ψάχνοντας την Έβελιν, όμως δεν ήταν πουθενά. Την έφαξα παντού σε εκείνη την μικρή πόλη αλλά δεν την βρήκα πουθενά και σκέφτηκα μήπως είχε γυρίσει πίσω στο κάστρο. Άρχισα να πηγαίνω και εγώ αλλά σταμάτησα μόλις αντίκρισα το δάσος και θυμήθηκα τι είχα πάθει την προηγούμενη φορά που είχα περάσει από εκεί. Όμως, δεν υπήρχε άλλος δρόμος για το κάστρο. Έπρεπε να περάσω από εκεί και έπρεπε να το κάνω γρήγορα. Σκέφτηκα να χρησιμοποιήσω τις δυνάμεις μου για να περάσω πιο γρήγορα αλλά μετά από αυτό που έγινε την τελευταία φορά που τις χρησιμοποίησα αποφάσισα να μην το κάνω. Έτσι, πήρα μια βαθιά ανάσα και άρχισα να τρέχω μέσα στο σκοτεινό δάσος χωρίς να κοιτάζω πίσω. Έτρεχα όσο πιο γρήγορα μπορούσα και προσπαθούσα να αποφύγω να χτυπήσω σε κάποιο δέντρο μέσα στο σκοτάδι. Όταν έφτασα επιτέλους στην έξοδο του δάσους σταμάτησα, ανακουφισμένος που εκείνη την φορά δεν με είχε κυνηγήσει τίποτα. Μπήκα μέσα στο κάστρο αλλά ούτε εκεί ήταν η Έβελιν. Άρχισα να πανικοβάλλομαι γιατί σκέφτηκα ότι κάτι θα μπορούσε να την είχε αρπάξει ή να είχε χάσει τον δρόμο της μέσα στο δάσος. Η μόνη ελπίδα που είχα πλέον ήταν να βρσκεται στην λίμνη. Πήγα στην λίμνη για να ελέγξω και, ευτυχώς, εκεί βρισκόταν. Καθόταν κάτω από ένα δέντρο και κοιτούσε την αντανάκλαση του φεγγαριού στην λίμνη. Την πλησίασα και μόνο τότε άκουσα το σιγανό κλάμα της. Πήγα και έκατσα δίπλα της.

-Τι συμβαίνει Έβελιν; Γιατί κλαις;

Εκείνη δεν απάντησε.

-Για την Έμμα κλαις; Σου είπα, δεν φταις εσύ...

-Δεν είναι για την Έμμα Αλεξ! Δηλαδή είναι και για την Έμμα. Κάπως...

Εκείνη μούγκρισε θυμωμένα και άρχισε να κλαίει πιο δυνατά.

-Έβελιν, ηρέμησε...

-Δεν μπορώ να ηρεμήσω! Δεν μπορείς να καταλάβεις!

-Τότε εξήγησε μου

Εκείνη συνέχισε να κλαίει με το πρόσωπο στα γόνατά της.

-Έλα, ηρέμησε, είπα και έβαλα το χέρι μου γύρω της

Εκείνη αμέσως έβαλε το πρόσωπό της στο στήθος μου και συνέχισε να κλαίει. Της πήρε αρκετή ώρα να ηρεμήσει. Όταν ηρέμησε, σήκωσε το κεφάλι της και σκούπισε τα δακρυσμένα μάτια της. Μετά της είπα:

-Θα μου πεις τώρα τι έχεις;

Εκείνη με κοίταξε, πήρε μια βαθιά ανάσα και είπε διστακτικά:

-Να...όταν μου έλεγες για την ανάμνησή σου με την Έμμα, σκέφτηκα πόσο διαφορετικές είναι οι αναμνήσεις μου. Μετά τον θάνατο των γονιών μου, ήμουν ολομόναχη. Μόνο οι υπηρέτριες ήταν εκεί για να με ταϊζουν και να με φροντίζουν αλλά μέχρι εκεί. Δεν μπορούσαν να μου προσφέρουν κάτι άλλο, κάτι που πραγματικά ήθελα...

-Και τι ήταν αυτό;

Εκείνη δεν απάντησε και κοίταξε αλλού

-Ξέχνα το, θα ακουστεί γελοίο

-Πες μου

-Αγάπη. Αγάπη είναι αυτό που ήθελα πάντα. Να έχω κάποιον δίπλα μου που να με αγαπάει και να νοιάζεται.

Μετά από αυτό μείναμε και οι δύο σιωπηλοί. Ύστερα ξαναείπε η Έβελιν:

-Όταν ήμουν εγώ μικρή, δεν έτρεχα να παίζω σε χωράφια και λιβάδια. Δεν με άφηναν να βγαίνω έξω, ήμουν απομονωμένη από τον έξω κόσμο.

-Σχολείο δεν πήγαινες;

-Όχι, ερχόταν ο δάσκαλος στο σπίτι μου και με δίδασκε. Μέχρι ένα σημείο τουλάχιστον.

-Γιατί; Τι έγινε;

-Όταν μεγάλωσα αρκετά τους έδιωξα όλους από το σπίτι. Όλες τις υπηρέτριες, τον μάγειρα και είπα στον δάσκαλο να σταματήσει να έρχεται και πήγα σε δημόσιο σχολείο. Όμως, και εκεί τα πράγματα δεν ήταν τόσο διαφορετικά. Δεν ήξερα κανέναν, ήμουν πάλι μόνη μου και τα παιδιά εκεί δεν ήταν και τα πιο φιλικά....

-Δεν υπήρχε έστω και κάποιος που να έκανες παρέα

Εκείνη έμεινε λίγο σκεπτική και είπε:

-Υπήρχε. Ένα αγόρι που κάναμε συνέχεια παρέα.

-Πώς τον έλεγαν;

-Δεν...δεν μπορώ να σου πω

-Έβελιν, μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;

-Φυσικά

-Γιατί σου είναι τόσο δύσκολο να εμπιστευτείς άλλους ανθρώπους; Είναι σαν να έχεις χτίσει ένα τείχος γύρω σου και δεν αφήνεις κανέναν να μπει

-Αν έχω μάθει κάτι σε αυτή τη ζωή είναι να μην εμπιστεύομαι κανέναν εκτός από τον εαυτό μου. Έτσι έχω ζήσει σε όλη μου την ζωή

-Όμως δεν χρειάζεται να ζεις έτσι πλέον. Εμάς μπορείς να μας εμπιστευτείς

Έπεσε και πάλι σιωπή. Μετά ξαναείπα:

-Κοίτα. Το ξέρω ότι είναι κάτι που δεν μου λες. Κάτι που το κρατάς μέσα σου. Δεν θα σε πιέσω να μου το πεις. Απλώς θέλω να ξέρεις πως για οτιδήποτε και αν χρειαστείς, είμαι εδώ για σένα.

-Το εννοείς αυτό;

-Φυσικά

Εκείνη χαμογέλασε. Ύστερα από λίγη ώρα ησυχίας, σηκώθηκε απότομα, με άρπαξε από το χέρι και με οδήγησε προς το κάστρο.

-Πού με πας; την ρώτησα

-Θα δεις. Έχω άλλη μία έκπληξη, αλλά πρέπει να βιαστούμε. Πήγαμε στην βιβλιοθήκη, περάσαμε από τον μυστικό διάδρομο και πήγαμε στο δωμάτιο της Σελήνης. Ξαπλώσαμε και οι δύο στο πάτωμα και περιμέναμε.

-Εεε..τι ακριβώς περιμένουμε; ρώτησα

-Αυτό, απάντησε δείχνοντας τον σκοτεινό ουρανό. Ξαφνικά εμφανίστηκε ένα πράσινο φως στον ουρανό.

-Για περίμενε, αυτό είναι το...

-Σέλας, συμπλήρωσε εκείνη

Ήταν εντυπωσιακό. Ποτέ μου δεν είχα δει το Σέλας. Νόμιζα ότι φαινόταν μόνο στον βόρειο και στον νότιο πόλο. Αλλά όπως φαίνεται η μαγεία δεν έχει όρια. Μείναμε και οι δύο να κοιτάμε πάνω. Γύρισα να δω τι κάνει η Έβελιν και την έπιασα να με κοιτάζει. Εκείνη έστριψε αμέσως το κεφάλι της προς τα πάνω και εγώ προσπαθούσα να κρύψω το χαμόγελό μου. Ύστερα από αρκετή ώρα η Έβελιν είπε:

-Πώς σου φαίνεται;

-Μαγευτικό, απάντησα. Απλά...

-Απλά τι;

-Μακάρι να ήταν και η Έμμα εδώ. Εκείνης θα της άρεσε πολύ αυτό

-Άλεξ, κοίταξέ με

Γύρισα να την κοιτάξω

-Θα την βρούμε Άλεξ, σου το υπόσχομαι. Θα κάνουμε το αδύνατο δυνατό για να την φέρουμε πίσω

Έμεινα για λίγο σκεπτικός και είπα:

-Δεν έπρεπε να είχα φύγει. Έπρεπε να είχα μείνει, να την προστατεύσω. Έκανα μεγάλο λάθος. Δεν θα με συγχωρέσει ποτέ. Είμαι ο χειρότερος αδελφός

-Άλεξ, η Έμμα σε αγαπάει όπως και να έχει και είμαι σίγουρη πως θα σε συγχωρέσει. Είναι τυχερή που έχει εσένα για αδελφό.

Συνέχισα να την κοιτάζω χαμογελώντας και της είπα:

-Έβελιν, σε ευχαριστώ

-Για τι πράγμα;

-Για όλα. Από τότε που σε γνώρισα με έχεις βοηθήσει πολύ. Στην αρχή με την ανάρρωση, μετά με την Ρωξάνη και τώρα με την Έμμα. Μάλιστα θυμήθηκες και τα γενέθλιά μου.

-Εντάξει, αν δεν μου το είχε πει η Έμμα δεν θα το ήξερα

-Ναι αλλά αν σκεφτείς ότι εσύ τα θυμήθηκες ενώ μέχρι και εγώ τα είχα ξεχάσει, αυτό θα πει κάτι. Τέλος πάντων, αυτό που θέλω να πω είναι ότι είμαι πολύ ευγνώμων και τυχερός που σε γνώρισα.

Εκείνη κοκκίνισε και το χαμόγελό της έφτασε μέχρι τα αυτιά. Άρχισα να την πλησιάζω. Ήταν σαν να είχε μαγνήτη πάνω της και με έλκυε. Και εκείνη ήρθε πιο κοντά τόσο που το μέτωπό της άγγιζε το δικό μου. Μετά από λίγο η Έβελιν είπε σιγά:

-Χρόνια πολλά Άλεξ, και με φίλησε.

Ακριβώς την ίδια στιγμή, πυροτεχνήματα πετάχτηκαν στον αέρα φωτίζοντας τον ουρανό. Το Σέλας εξαφανίστηκε και τη θέση του πήραν τα αστέρια και το φεγγάρι. Και εγώ; Ήμουν ο πιο ευτυχισμένος άνθρωπος πάνω στην Γη. Εκείνη η στιγμή ήταν μαγική και ένιωθα ότι μπορούσα να πετάξω, να κάνω τα πάντα. Όταν αποχωριστήκαμε είχαμε μείνει και οι δύο χωρίς ανάσα και η Έβελιν είπε:

-Δεν ξέρεις για πόσο καιρό ήθελα να το κάνω αυτό

-Τι σε σταματούσε;

Εκείνη χαμογέλασε και με φίλησε ακόμη μία φορά. Μετά ξάπλωσα ξανά κάτω κοιτώντας ψηλά, τον καθαρό νυχτερινό ουρανό με την Έβελιν στην αγκαλιά μου και ύστερα από λίγη ώρα καταλήξαμε να κοιμόμαστε κάτω από το φως του φεγγαριού και των άστρων. Εκείνη την στιγμή το μόνο που ήθελα ήταν να σταματήσει ο χρόνος, να βρίσκομαι για πάντα εκεί. Αυτά ήταν τα καλύτερα γενέθλια της ζωής μου. Όμως, όπως όλα τα ωραία, έτσι και εκείνο έπρεπε να τελειώσει. Η ώρα είχε φτάσει σχεδόν δώδεκα τα μεσάνυχτα και έπρεπε να φύγω. Μακάρι να μπορούσα να είχα μείνει και άλλο αλλά έπρεπε οπωσδήποτε να μάθω να ελέγχω τις δυνάμεις μου. Έτσι, σηκώθηκα αργά για να μην ξυπνήσω την Έβελιν, της έδωσα ένα φιλί στο μέτωπο και έφυγα να συναντήσω τον Πίτερ στην λίμνη. Όταν έφτασα ο Πίτερ ήταν ήδη εκεί πέρα και με περίμενε.

-Περιμένεις πολύ ώρα; του είπα

-Όχι, απλά αποφάσισα να έρθω λίγο νωρίτερα να ηρεμήσω λιγάκι. Λοιπόν; Πώς πήγε το ραντεβού;

-Καλά

-Μόνο καλά;

-Αρκετά καλά, είπα προσπαθώντας να κρύψω ένα χαμόγελο

-Χαίρομαι. Α, παρεμπιπτόντως έχεις λίγο κραγιόν εκεί, είπε δείχνοντας την περιοχή κάτω από την μύτη

-Πού; είπα ντροπιασμένος αγγίζοντας το πρόσωπό μου

Εκείνος γέλασε δυνατά. Τότε κατάλαβα ότι με δούλευε

-Ηρέμησε, πλάκα σου έκανα, συνέχισε γελώντας. Έπρεπε να δεις τη φάτσα σου

-Ναι, ναι πολύ αστείο Πίτερ, είπα. Τώρα θα μου πεις πού πάμε;

-Ναι, είπε παίρνοντας ένα σοβαρό βλέμμα. Θα πάμε στο ορφανοτροφείο που μεγάλωσα. Εκεί βρίσκεται αυτή που ψάχνουμε

-Αλήθεια; Μα γιατί πήρες αυτό το βλέμμα;

-Το ορφανοτροφείο δεν ήταν και το καλύτερο μέρος για ανθρώπους σαν εμένα.

-Τι εννοείς με αυτό;

-Οι άνθρωποι που δούλευαν εκεί ήταν συνήθως άντρες και όποια παιδιά δεν τα συμπαθούσαν ή όποια παιδιά ήταν όπως εμένα...ας πούμε ότι ήθελαν να μας ξεφορτωθούν με τον χειρότερο τρόπο

-Δηλαδή...

-Μας βασάνιζαν μέχρι θανάτου, ολοκλήρωσε εκείνος

Όταν το άκουσα αυτό, πάγωσα ολόκληρος. Δεν ήξερα τι να πω, δεν έβγαιναν λέξεις από το στόμα μου. Ήταν φρικτό αυτό που έκαναν. Δεν μπορώ ούτε καν να φανταστώ τον πόνο που τους είχαν προκαλέσει εκείνοι οι άκαρδοι.

-Μ..μ..μα γιατί δεν μου είπες τίποτα νωρίτερα; τον ρώτησα τραυλίζοντας

-Είναι ένα θέμα που δεν μου αρέσει να μιλάω ούτε να θυμάμαι

-Μ..μ..μισό λεπτό. Είπες ανθρώπους σαν και εσένα. Δηλαδή ήταν και άλλοι μάγοι;

-Ναι, αλλά είναι όλοι νεκροί. Δεν μπορούσαν να αντέξουν τα βασανιστήρια. Μόνο δύο κατάφεραν να ξεφύγουν.

-Ποιοι;

-Εγώ και μία άλλη κοπέλα καταφέραμε να γλιτώσουμε από εκείνους τους ανθρώπους.

-Την ξέρεις αυτή την κοπέλα;

-Ναι. Την λένε Ολίβια. Ήταν η μοναδική φίλη μου στο ορφανοτροφείο και...

-Και;

-Και...ήταν επίσης αυτή που μου έκανε τις μελανιές

-Τι; φώναξα. Αφού είπες ότι ήταν φίλη σου

-Ήταν και είναι φίλη μου. Απλώς είναι μεγάλη ιστορία και αυτή την στιγμή πρέπει να φύγουμε.

-Μα μισό λεπτό. Είπες ότι θα πάμε στο ορφανοτροφείο. Δεν θα σε αναγνωρίσουν

εκεί;

-Το ορφανοτροφείο κήκε πριν πολύ καιρό. Έχουν μείνει μόνο ερείπια

-Και τι θα πάμε να κάνουμε εκεί;

-Απλώς πάμε και μην κάνεις πολλές ερωτήσεις

-Μια τελευταία μόνο. Με τι θα πάμε;

Στο πρόσωπό του σχηματίστηκε ένα πλατύ χαμόγελο. Μετά είπε:

-Αυτό είναι το καλύτερο σημείο. Θα πετάξουμε!

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

-Τι; Τι εννοείς θα...

-Κρατήσου γερά! είπε, με άρπαξε από το χέρι και πετάξαμε ψηλά, πάνω από τα σύννεφα!

-Οουουουουουουου! Αυτό είναι καταπληκτικόοο! φώναξα.

-Ναι, είναι, αλλά κλείσε το στόμα σου μην μπει κανένα έντομο!

-Εντά... αλλά πριν προλάβω να τελειώσω μπήκε ένα έντομο στο στόμα και πνίγηκα. Ο Πίτερ μου έδωσε ένα γερό χτύπημα στην πλάτη με αποτέλεσμα το έντομο να βγει και είπε:

-Σου το είπα, μην μιλάς!

Συνεχίσαμε το ταξίδι μας για πολλή ώρα ακόμα και αρχίζει να αναρωτιέμαι για τον προορισμό μας. Έτσι ρώτησα τον Πίτερ:

-Πού πηγαίνουμε;

-Θα δεις σε λίγο, απάντησε εκείνος.

-Πες μου τουλάχιστον σε πόση ώρα φτάνουμε.

-Γιατί, κουράστηκες να με κουβαλάς; Μην ανησυχείς, σε λίγο φτάνουμε!

Και όντως, ύστερα από ώρα αρχίσαμε να πηγαίνουμε προς τα κάτω. Δεν μπορούσα να δω ακριβώς πού βρισκόμασταν γιατί μας εμπόδιζαν τα σύννεφα. Όταν όμως κατεβήκαμε πιο κάτω είδα... πυραμίδες! Τεράστιες πυραμίδες!

-Πίτερ, πες μου ότι δεν είναι αυτό που πιστεύω!

-Είναι ακριβώς αυτό που πιστεύεις! Καλώς όρισες στην Αίγυπτο!

Δεν μπορούσα να το πιστέψω ότι είχαμε ταξιδέψει τόσο μακριά και μάλιστα μέσα σε λίγες ώρες! Ήταν απίστευτο! Συνεχίσαμε να κατεβαίνουμε προς τα κάτω μέχρι που ακουμπήσαμε το έδαφος. Στην αρχή μου ήταν λίγο δύσκολο να σταθώ όρθιος μετά από τόσες ώρες στον αέρα. Όταν τελικά τα κατάφερα είπα στον Πίτερ:

-Πού ακριβώς βρισκόμαστε και γιατί μας έφερες στην Αίγυπτο;

-Βρισκόμαστε σε μια έρημο, λίγο πιο έξω από το Κάιρο.

-Και γιατί δεν μας πήγες μέσα στο Κάιρο;

-Τρελός είσαι; Και αν μας δει κανείς που πετάγαμε;

-Ωραία. Πού πάμε τώρα;

-Τώρα θα πάμε να βρούμε την Ολίβια.

-Ξέρεις πού μένει;

-Όχι ακριβώς...

-Τι εννοείς όχι ακριβώς;

-Το μόνο που ξέρω είναι ότι πάντα ήθελε να μείνει στην Αίγυπτο. Έτσι μου είχε πει...

-Τι; φώναξα. Δηλαδή δεν είσαι σίγουρος; Μας έφερες στην Αίγυπτο χωρίς λόγο;

Εκείνος με κοίταξε περίεργα και άρχισε να γελάει.

-Ααα κατάλαβα, με δουλεύεις πάλι ε; είπα

Εκείνος δεν απάντησε και συνέχισε να γελάει.

-Χα χα χα. Πολύ αστείο. Πάμε όμως τώρα, δεν έχουμε όλη μέρα.

-Καλά, καλά, δώσε μου ένα λεπτό, είπε εκείνος.

Αφού συνήλθε αρχίσαμε να περπατάμε στην έρημο με τον καυτό ήλιο πάνω από το κεφάλι μας. Έκανε απίστευτη ζέστη και αυτό μας δυσκόλευε πάρα πολύ. Μετά από αρκετή ώρα περιπλάνησης και χωρίς να έχουμε φτάσει κάπου, είπα στον Πίτερ:

-Είσαι σίγουρος πως ξέρεις τον δρόμο;

Εκείνος δεν απάντησε και έπεσε στα γόνατα και άρχισε να σκάβει σαν να έψαχνε κάτι στην άμμο.

-Τι ακριβώς κάνεις;

-Περίμενε... Να το! φώναξε τραβώντας έναν μοχλό που ήταν θαμμένος στην άμμο και αμέσως μπροστά μας εμφανίστηκε ένα μυστικό πέρασμα. Εγώ έτριψα τα μάτια μου γιατί νόμιζα ότι είχα παραισθήσεις από τον ήλιο. Όμως το πέρασμα βρισκόταν ακόμα μπροστά μου.

-Πώς...

-Αυτό το πέρασμα το δημιούργησε η Ολίβια και οδηγεί κατευθείαν μέσα στο Κάιρο και για να μην μπορεί να το βρει οποιοσδήποτε το έκρυψε χρησιμοποιώντας ξόρκια.

-Και ο μοχλός πού χρησιμεύει;

-Τον μοχλό τον έβαλα εγώ σε περίπτωση που ξεχάσω τα λόγια για τα ξόρκια, όπως τώρα.

Μπήκαμε στο μυστικό πέρασμα το οποίο βρισκόταν κάτω από τη γη. Περπατούσαμε για αρκετή ώρα εκεί κάτω και η ζέστη ήταν ακόμη χειρότερη απ' ό,τι στην επιφάνεια. Επιτέλους φτάσαμε στο τέλος και όταν βγήκαμε έξω είδα ότι βρισκόμασταν μέσα στο Κάϊρο, σε ένα μικρό δρομάκι που δεν υπήρχε κανείς.

-Και τώρα τι;

-Ακολουθήσέ με!

Τον ακολούθησα και έτσι βρεθήκαμε να περπατάμε στους κεντρικούς δρόμους του Κάιρο. Στρίβαμε κάθε λίγα λεπτά, πότε αριστερά, πότε δεξιά μέχρι που κουράστηκα και του είπα:

-Ακόμα να φτάσουμε;

-Θέλω να σιγουρευτώ ότι δεν μας ακολουθάει κανείς.

-Σοβαρά τώρα;

-Σοβαρότατα

Συνεχίσαμε να κάνουμε το ίδιο για αρκετή ώρα. Όταν ο Πίτερ σιγουρεύτηκε ότι δεν μας ακολουθούσαν, στρίψαμε σε ένα δρομάκι όπου εκείνος πλησίασε σε έναν τοίχο και ψιθύρισε κάτι. Αμέσως μετά απομακρύνθηκε και εμφανίστηκε ακόμη ένα μυστικό πέρασμα μπροστά μας!

-Τι κόλλημα έχει η φίλη σου με τα μυστικά περάσματα; τον ρώτησα

-Μπορείς να την ρωτήσεις όταν την συναντήσουμε, απάντησε

Μπήκαμε μέσα και αντί κάποιον σκοτεινό διάδρομο όπως θα περίμενε κανείς, υπήρχαν στριφογυριστές σκάλες που οδηγούσαν προς τα πάνω. Τις ανεβήκαμε και βρεθήκαμε μπροστά από μια πόρτα. Χτυπήσαμε την πόρτα αλλά απάντηση δεν πήραμε. Ξαναχτυπήσαμε αλλά πάλι τίποτα. Τότε ο Πίτερ πήγε κοντά στην πόρτα και είπε <<Ρεκλούντο!>>. Η πόρτα άνοιξε σιγά σιγά αποκαλύπτοντας ένα μικρό διαμέρισμα με λιγοστό φως. Ο Πίτερ μπήκε μέσα και είπε:

-Ολίβια; Εδώ είσαι;

Αμέσως μετά, η πόρτα ενός δωματίου άνοιξε και από μέσα βγήκε ένα κορίτσι με μαύρα μαλλιά, καστανά μάτια και φορούσε μαύρο παντελόνι, ένα κόκκινο μπλουζάκι και ένα μαύρο σκουφάκι. Μόλις είδε τον Πίτερ έτρεξε και τον αγκάλιασε.

-Πίτερ! φώναξε χαρούμενα.

-Γεια σου Ολίβια! είπε ο Πίτερ.

Μετά η Ολίβια έριξε το βλέμμα της πάνω μου και αμέσως το πρόσωπό της άλλαξε έκφραση.

-Ποιος είσαι εσύ; είπε. Τι κάνεις εδώ;

-Ολίβια, αυτός είναι ο φίλος μου, ο Άλεξ, είπε ο Πίτερ.

Εγώ της έδωσα το χέρι μου, αλλά αυτή γύρισε και πάλι στον Πίτερ.

-Τι σε φέρνει εδώ, Πίτερ;

-Χρειαζόμαστε την βοήθειά σου, Ολίβια, είπε ο Πίτερ. Ο Άλεξ χρειάζεται την βοήθειά σου.

-Και γιατί να τον βοηθήσω;

-Σε παρακαλώ Ολίβια. Δεν θα ερχόμασταν εδώ αν δεν ήταν σοβαρό.

Εκείνη το σκέφτηκε λίγο και μετά μου είπε με δυσαρέσκεια:

-Καλά, ακολούθησέ με. Εσύ Πίτερ περίμενε εδώ.

Ακολούθησα την Ολίβια πίσω στο δωμάτιο από όπου είχε βγει προηγουμένως. Μπήκα μέσα και έκλεισα τη πόρτα πίσω μου. Όμως, μόλις γύρισα να κοιτάξω την Ολίβια, αυτή με έσπρωξε προς την πόρτα και έβαλε ένα μαχαίρι στο λαιμό μου.

-Τώρα, μίλα! Πες μου ποιος είσαι και τι κάνεις εδώ;

-Τι κάνεις; Άφησέ με!

-Μπορεί τον Πίτερ να τον ξεγέλασες, αλλά εγώ δεν σε πιστεύω τόσο εύκολα!

Τώρα, πες μου! Τι κάνεις εδώ;

-Χρειαζόμαι την βοήθειά σου για να μπορώ να ελέγχω τις δυνάμεις μου!

-Είσαι μάγος;

-Είμαι ο Προστάτης του Ήλιου!

-Απόδειξέ το!

Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να χρησιμοποιήσω τις δυνάμεις, αλλά δεν μπορούσα! Ξαναπροσπάθησα, αλλά πάλι τίποτα!

-Δεν...Δεν μπορώ!

-Το ήξερα! Είσαι ένας ψεύτης!

-Αλήθεια λέω! Δεν μπορώ τώρα!

-Α ναι; Δώσε μου έναν καλό λόγο γιατί δεν πρέπει να σε σκοτώσω εδώ και τώρα, είπε πιέζοντας πιο πολύ το μαχαίρι στο λαιμό μου.

-Σου είπα πως χρειαζόμαι την βοήθειά σου!

Εκείνη με κοίταξε και έβγαλε το μαχαίρι από το λαιμό μου.

-Δηλαδή θα με βοηθήσεις; είπα

-Όχι, απάντησε εκείνη ψυχρά.

-Γιατί;

-Γιατί να σε βοηθήσω;

-Γιατί πρέπει να μάθω να ελέγχω τις δυνάμεις μου αλλιώς...

-Αλλιώς τι;

-Αλλιώς... Κάνω πράγματα που δεν θέλω...

Εκείνη έμεινε σκεπτική για λίγο και μετά είπε:

-Συγγνώμη, δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

-Τι; Μα ο Πίτερ είπε...

-Δεν με νοιάζει τι είπε ο Πίτερ. Σήκω και φύγε από εδώ πέρα.

Τότε ξεχείλισε το ποτήρι.

-Όχι, είπα. Δεν φεύγω από εδώ μέχρι να με βοηθήσεις.

-Σήκω και φύγε αλλιώς...

-Αλλιώς τι θα μου κάνεις; Ότι έκανες και στον Πίτερ;

Εκείνη με κοίταξε με ένα άγριο βλέμμα.

-Φύγε τώρα! φώναξε.

Ξαφνικά, ένιωσα και πάλι την δύναμη του Ήλιου να με κυριεύει. Προσπάθησα να την ελέγξω, αλλά ήταν πιο δυνατή από ποτέ. Για ακόμη μια φορά όλο το σώμα μου άρχισε να λάμπει και ένιωθα πιο θυμωμένος από ποτέ. Όμως, ένιωσα και άλλη μία δύναμη μέσα μου. Αυτή δεν την είχα ξαναβιώσει. Όλο το σώμα μου άλλαξε μορφή. Η λάμψη που έβγαινε από το σώμα μου δεν ήταν πια κίτρινη αλλά κόκκινη. Αντί για τις κόρες του ματιού, είχα φλόγες και τα μαλλιά μου είχαν πάρει φωτιά. Είδα την Ολίβια να με κοιτάει τρομοκρατημένη και να μην μπορεί να μιλήσει. Τότε της φώναξα με θυμωμένη φωνή:

-ΛΟΙΠΟΝ; ΤΩΡΑ ΜΕ ΠΙΣΤΕΥΕΙΣ;

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της καταφατικά.

-Α ΝΑΙ; ΔΩΣΕ ΜΟΥ ΕΝΑΝ ΚΑΛΟ ΛΟΓΟ ΓΙΑΤΙ ΝΑ ΜΗΝ ΣΕ ΚΑΨΩ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ.

-Θα...θα σε βοηθήσω, είπε εκείνη με τρεμάμενη φωνή.

Τότε άρχισα σιγά σιγά να ηρεμώ και πήρα ξανά την κανονική μου μορφή.

-Βλέπεις τώρα γιατί χρειάζομαι βοήθεια; της είπα.

-Ναι, αλλά εσύ δεν μου είπες ότι είσαι ο Προστάτης του Ήλιου; Αυτή που χρησιμοποίησες δεν ήταν η δύναμη του Ήλιου.

-Το ξέρω. Ήταν της Φωτιάς. Δεν ξέρω γιατί γίνεται αυτό. Μια άλλη φορά είχα χρησιμοποιήσει και την δύναμη του Αέρα.

Εκείνη με κοίταξε σκεπτική και είπε:

-Χμμ, αναρωτιέμαι.... αλλά δεν νομίζω. Σύμπτωση θα είναι.

-Τι θα είναι σύμπτωση;

-Τίποτα. Απλά σκεφτόμουν κάτι.

-Λοιπόν;

-Τι λοιπόν;

-Μπορείς να με βοηθήσεις;

-Το πρόβλημά σου είναι ο θυμός. Αφήνεις τον θυμό σου να σε ελέγχει και χρησιμοποιείς τις δυνάμεις σου για να πληγώσεις τους άλλους. Αν μάθεις να ελέγχεις τον θυμό σου, θα μάθεις να ελέγχεις και τις δυνάμεις σου.

-Μα πώς θα το κάνω αυτό;

-Σε αυτό δεν μπορώ να σε βοηθήσω. Βλέπεις, έχω και εγώ το ίδιο πρόβλημα. Όταν θυμώνω κάνω πράγματα με τις δυνάμεις μου που δεν θέλω. Αλλά μάλλον αυτό το ξέρεις ήδη.... Γι' αυτό αποφάσισα να απομονωθώ από τους άλλους ανθρώπους γιατί δεν ήθελα να προκαλέσω άλλο κακό και πόνο...

-Σε καταλαβαίνω, Ολίβια. Και εγώ έχω πληγώσει ανθρώπους που αγαπώ. Αλλά το να απομονώνεσαι από τους άλλους δεν βοηθάει. Το έχω δοκιμάσει. Το μόνο που καταφέρνεις είναι να νιώθεις μοναχική.

-Και τι πρέπει να κάνω δηλαδή;

-Δεν ξέρω. Έχουμε το ίδιο πρόβλημα.

Μείναμε λίγο σιωπηλοί και οι δύο κοιτώντας κάτω. Μετά η Ολίβια είπε:

-Συγγνώμη που σε απείλησα προηγουμένως με το μαχαίρι. Απλά μου είναι δύσκολο να εμπιστευτώ άλλους ανθρώπους εκτός από τον Πίτερ. Εκείνος είναι ο μόνος άνθρωπος που με καταλαβαίνει.

-Ναι, και εγώ ζητώ συγγνώμη που παρά λίγο να σε κάψω. Δεν ήθελα να θυμώσω αλλά ξέρεις πώς είναι.

-Ναι... Υποθέτω πως θα φύγετε τώρα ε;

-Ναι. Πρέπει να επιστρέψουμε.

-Συγγνώμη που δεν μπόρεσα να σε βοηθήσω παραπάνω.

-Δεν πειράζει. Δεν φταις εσύ.

Τότε βγήκαμε και οι δύο από το δωμάτιο και επιστρέψαμε στον Πίτερ.

-Λοιπόν; Πώς πήγε;

Αφού καθίσαμε και του εξηγήσαμε τι ακριβώς έγινε, εκείνος είπε:

-Δηλαδή κάναμε άδικα τόσο δρόμο.

-Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να κάνω κάτι παραπάνω, είπε η Ολίβια.

-Δεν πειράζει. Χάρηκα που σε ξαναείδα Ολίβια, αλλά πρέπει να πηγαίνουμε.

-Και εγώ χάρηκα που σε ξαναείδα Πίτερ, είπε εκείνη αγκαλιάζοντάς τον πριν

φύγουμε. Να προσέχεις!

Μετά γύρισε σε μένα και είπε δίνοντάς μου το χέρι της:

-Χάρηκα για την γνωριμία Άλεξ.

Την κοίταξα για λίγο και αφού διαπίστωσα ότι δεν είχε κανένα κρυμμένο μαχαίρι πάνω της της έσφιξα το χέρι.

-Και εγώ χάρηκα, Ολίβια.

Έτσι, αφήσαμε την Ολίβια και βγήκαμε και πάλι έξω.

-Είσαι έτοιμος να ξαναπετάξουμε; είπε ο Πίτερ.

-Πάμε, είπα.

Με έπιασε από το χέρι και αρχίσαμε να πετάμε για ακόμη μια φορά ψηλά στον ουρανό με προορισμό την Σκωτία. Ταξιδέψαμε και πάλι αρκετές ώρες και όταν πλησιάζαμε ο ήλιος είχε πέσει. Όταν κατεβήκαμε λίγο, μπορούσα να δω σχεδόν όλη την Σκωτία με όλα τα φώτα, τους ανθρώπους και, φυσικά, την πανέμορφη φύση της. Μετά από λίγο, ο Πίτερ μου είπε:

-Τώρα κατεβαίνουμε στο Λοχ Νες!

Αρχίσαμε να κατεβαίνουμε προς τα κάτω με μεγάλη ταχύτητα, τόσο που δάκρυζαν τα μάτια μου και τα έκλεισα. Όταν σταματήσαμε και ακουμπήσαμε στο έδαφος, άνοιξα τα μάτια μου, αλλά το μόνο που είδα μπροστά μου ήταν ο Πίτερ και η λίμνη. Το κάστρο βρισκόταν πίσω μου. Μόλις πήγα να γυρίσω, ο Πίτερ με σταμάτησε πιάνοντάς με από τους ώμους.

-Όχι! Περίμενε!

-Γιατί;

-Π..π..πρέπει να σου πω κάτι.

-Τι;

-Υποσχέσου μου ότι δεν θα νευριάσεις.

-Γιατί να νευριάσω;

-Υποσχέσου μου!

-Καλά, καλά, δεν θα νευριάσω. Τώρα πες μου τι είναι.

Εκείνος μου έκανε νόημα να γυρίσω με μια έκφραση που με έκανε να ανησυχήσω. Όταν γύρισα, κόντεψα να λιποθυμήσω. Όλο το κάστρο είχε τυλιχθεί στις φλόγες! Ξεκίνησα να τρέχω προς τα εκεί όσο πιο γρήγορα μπορούσα με τον Πίτερ ακριβώς από πίσω μου. Όταν φτάσαμε, δεν μπορούσαμε να μπούμε μέσα. Η φωτιά μας είχε κλείσει το δρόμο.

-Πρέπει να κάνουμε κάτι γρήγορα! είπα στον Πίτερ.

-Έχω μια ιδέα! είπε εκείνος. Αλλά θα χρειαστώ τη βοήθειά σου. Ακολούθησέ με!

Αρχίσαμε να κατεβαίνουμε και πάλι στη λίμνη.

-Τώρα τι; είπα.

-Λοιπόν, άκουσέ με προσεκτικά. Εσύ θα ελέγξεις το νερό και εγώ θα σε βοηθήσω να το μεταφέρουμε μαζί προς το κάστρο για να σβήσουμε την φωτιά.

-Μα δεν μπορώ να ελέγξω το νερό!

-Ηρέμησε! Μου έδειξε η Έβελιν πώς γίνεται. Το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι να ηρεμήσεις και να γίνεις ένα με το νερό.

Έκλεισα τα μάτια μου και προσπάθησα να ηρεμήσω, αλλά με όλα αυτά που γίνονταν και με την σκέψη ότι η Έβελιν μπορεί να βρισκόταν εκεί μέσα, μου ήταν αδύνατο!

-Δεν μπορώ να το κάνω! φώναξα.

-Ηρέμησε! φώναξε ο Πίτερ. Μπορείς να το κάνεις. Πιστεύω σε σένα. Νιώσε την γαλήνη και την αρμονία του νερού και γίνε ένα μαζί του.

Έκλεισα και πάλι τα μάτια μου και προσπάθησα να ηρεμήσω. Πήρα μερικές βαθιές ανάσες και συγκεντρώθηκα στο νερό της λίμνης. Ξαφνικά άρχισα να νιώθω το κρύο νερό της λίμνης να με περιβάλλει. Ήταν παντού γύρω μου. Ένωσα την γαλήνη και την αρμονία που επικρατούσε σε κάθε σταγόνα του νερού. Ένωσα σαν να ήμουν ο ίδιος η λίμνη. Άνοιξα τα μάτια μου και, χωρίς να κάνω την ψυχραιμία μου, άρχισα να σηκώνω τα χέρια μου ψηλά με αργές κινήσεις. Είδα ότι όσο σήκωνα τα χέρια μου, στην λίμνη είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται το νερό και να φτιάχνει ένα κύμα. Όσο πιο ψηλά σήκωνα τα χέρια μου, τόσο πιο πολύ μεγάλωνε το κύμα. Μετά από λίγο, το κύμα είχε γίνει τόσο τεράστιο που δυσκολευόμουν να το κρατήσω.

-Πίτερ; Τι κάνω τώρα;

-Θα μετρήσω μέχρι το τρία και τότε θα σε βοηθήσω να σπρώξουμε το νερό της λίμνης προς το κάστρο. Είσαι έτοιμος;

-Έτοιμος.

-Ένα...Δύο...Τρία!

-ΑΑΑΑΑΑΑΑ! φώναξα και έσπρωξα το κύμα με όλη μου τη δύναμη προς το κάστρο. Τότε ο Πίτερ χρησιμοποίησε τον αέρα για να κατευθύνει το κύμα ακριβώς πάνω από το κάστρο. Το αφήσαμε και οι δύο να πέσει με αποτέλεσμα όλες οι φλόγες να σβήσουν. Τρέξαμε και πάλι πίσω στο κάστρο και αρχίσαμε να φωνάζουμε:

-Έβελιν!

-Έβελιν, είσαι εδώ;

Όμως, δεν υπήρχε κανένα σημάδι από την Έβελιν. Τότε ο Πίτερ φώναξε:

-Άλεξ, έλα γρήγορα! Βρήκα κάτι!

Έτρεξα στον Πίτερ ο οποίος βρισκόταν στον πάνω όροφο. Μπήκα στο δωμάτιό μου και είδα πάνω στο κρεβάτι το κινητό μου!

-Πώς γίνεται αυτό; ρώτησα. Νόμιζα ότι το είχα χάσει!

-Αυτό σε πείραξε εσένα; Το ότι όλο το κάστρο έχει γίνει ερείπιο από τις φλόγες και το κινητό σου δεν έχει πάθει τίποτα, δεν σου φαίνεται παράξενο;

Τότε, κάτι εμφανίστηκε στην οθόνη. Ήταν μια φωτογραφία. Μια φωτογραφία με την Έμμα! Ήταν δεμένη με αλυσίδες και φαινόταν πληγωμένη. Μετά, μου ήρθε ένα μήνυμα που έλεγε:

“ΑΝ ΘΕΣ ΝΑ ΞΑΝΑΔΕΙΣ ΤΗΝ ΑΔΕΡΦΗ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΣΟΥ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ, ΣΥΝΑΝΤΗΣΕ ΜΕ ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΛΑ.”

Ο Πίτερ μετά είπε:

-Άλεξ, είσαι καλά;

Εγώ συνέχιζα να κοιτάω την οθόνη προσπαθώντας να παραμείνω ψύχραιμος. Έκλεισα τα μάτια μου και άρχισα να παίρνω βαθιές ανάσες.

-Άλεξ, με ακούς; συνέχισε ο Πίτερ.

Έπεσα γονατιστός κάτω και προσπάθησα πολύ να συγκρατηθώ. Όμως, δεν πέτυχε. Άρχισα να αιωρούμαι στον αέρα και σιγά σιγά ένιωσα την δύναμη των στοιχείων να με καταλαμβάνει.

-Άλεξ;

Τότε, ένα κύμα δύναμης έφυγε από πάνω μου τινάζοντας τον Πίτερ στον τοίχο.

-Άλεξ, μου υποσχέθηκες!

Όμως δεν τον άκουγα. Ο θυμός με είχε κυριεύσει για τα καλά. Συνέχισα να πηγαίνω ολοένα και πιο ψηλά, μέχρι που βρέθηκα πάνω από το κάστρο. Τότε ένιωσα όλη την δύναμη μέσα μου να θέλει να βγει προς τα έξω. Φυσικά, δεν μπορούσα να την σταματήσω. Πήρα μια βαθιά ανάσα, έκλεισα τα μάτια μου και:
-ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ! φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα.

Ύστερα από λίγο, όταν τα άνοιξα και είδα κάτω, πάγωσα. Το κάστρο είχε καταστραφεί εντελώς, η γη είχε ραγίσει λες και είχε γίνει σεισμός, πολλά δέντρα είχαν καεί και το νερό της λίμνης είχε ξεχειλίσει και είχε πλημμυρίσει όλη την περιοχή! Μετά από αυτό, ένιωσα πως είχα χάσει όλες τις δυνάμεις μου και άρχισα να πέφτω. Λίγο πριν αγγίξω το έδαφος, ο Πίτερ με έπιασε και πετάξαμε μακριά. Δεν μπόρεσα να δω που πηγαίνουμε καθώς μετά από μερικά λεπτά έχασα τις αισθήσεις μου.

ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΟΛΑ

Όταν άνοιξα τα μάτια μου, είδα ότι παντού γύρω μου υπήρχε σκοτάδι.

-Μήπως βρίσκομαι σε όνειρο; αναρωτήθηκα.

Τότε ξαφνικά ένα εκτυφλωτικό φως εμφανίστηκε μπροστά μου και το σκηνικό γύρω μου άλλαξε. Βρισκόμουν μέσα σε ένα σπίτι, που μου φαινόταν πολύ οικείο. Μου πήρε λίγα δευτερόλεπτα για να καταλάβω ότι ήταν το σπίτι μου στο Ντιτρόιτ! Άρχισα να κοιτάζω τον χώρο, όταν πίσω άκουσα μια πολύ γνωστή φωνή:

-Άλεξ;

Γύρισα και είδα την μητέρα μου.

-Μαμά;

-Άλεξ, έλα εδώ! είπε ανοίγοντας τα χέρια της για να με αγκαλιάσει.

Έτρεξα προς το μέρος της να την αγκαλιάσω με δάκρυα χαράς στο πρόσωπο. Όταν όμως έφτασα κοντά της, εκείνη έτρεξε και πέρασε μέσα μου!

-Ε;

Γύρισα και την είδα να αγκαλιάζει και να σηκώνει στον αέρα ένα μικρό αγοράκι με καστανά μαλλιά και μάτια. Ήμουν εγώ!

-Μαμά, θα μου διαβάσεις πάλι εκείνη την ωραία ιστορία με μάγους; είπε το αγοράκι, δηλαδή εγώ.

-Φυσικά, αγάπη μου, ό,τι θέλεις εσύ!

-Ναιiiii! φώναξε το αγοράκι, και εξαφανίστηκαν και οι δύο.

Μετά εμφανίστηκε μια άλλη σκηνή μπροστά μου. Είδα και πάλι τον εαυτό μου μικρό μαζί με την μαμά στο υπνοδωμάτιο και εκείνη μου έλεγε μια ιστορία:

-Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε ένας πολύ ισχυρός μάγος. Εκείνος ο μάγος ήταν πολύ δυνατός και όλοι τον φοβόντουσαν. Μέχρι και ο ίδιος φοβόταν τον εαυτό του.

-Γιατί μαμά;

-Επειδή είχε πολλή μεγάλη δύναμη και δεν μπορούσε πάντα να την ελέγξει. Και γι' αυτό τον φοβόντουσαν όλοι και δεν είχε φίλους. Ήταν πάντα μόνος του και ήταν λυπημένος.

-Και τι έγινε μετά, μαμά;

-Μια μέρα, ένας σκοτεινός μάγος απείλησε τους άλλους ανθρώπους ότι θα τους

σκοτώσει. Ο ισχυρός μάγος, που ήταν ο μόνος που μπορούσε να τον σταματήσει χρησιμοποίησε τις δυνάμεις του και τον νίκησε. Τότε όλοι οι άνθρωποι ήθελαν να γίνουν φίλοι του και δεν τον φοβόντουσαν πια.

-Ουάου! Θα μπορέσω και εγώ να γίνω μια μέρα ένας ισχυρός μάγος όπως αυτός στην ιστορία;

-Φυσικά και θα μπορέσεις Άλεξ! Μπορείς να καταφέρεις τα πάντα αρκεί να το θέλεις!

-Σε ευχαριστώ μαμά. Σε αγαπώ πολύ!

-Και εγώ σε αγαπώ Άλεξ! είπε και αγκαλιαστήκανε.

Για ακόμη μια φορά, τα πάντα γύρω μου έγιναν σκοτεινά. Τότε άκουσα και πάλι τη μαμά να φωνάζει:

-Άλεξ, Άλεξ ξύπνα!

-Μπροστά μου εμφανίστηκε και πάλι η μητέρα μου προσπαθώντας να με ξυπνήσει.

-Τι είναι μαμά; Γιατί με ξύπνησες;

-Άλεξ, πρέπει να μου υποσχεθείς κάτι, είπε η μαμά με δάκρυα στα μάτια.

-Μαμά, γιατί κλαις;

-Άκουσέ με Άλεξ! Υποσχέσου μου πως ότι και να συμβεί, αν δεν ξαναγυρίσω, θα προστατεύεις την Έμμα!

-Τι είναι αυτά που λες μαμά; Γιατί να μην ξαναγυρίσεις;

-Υποσχέσου μου Άλεξ! Υποσχέσου μου πως θα την προστατεύεις πάντα!

-Σου το υπόσχομαι μαμά! Πάντα θα προστατεύω την Έμμα!

Τότε η μητέρα μου με αγκάλιασε κλαίγοντας. Μετά σηκώθηκε και μου έδωσε το μενταγιόν της.

-Ορίστε Άλεξ! Φύλαξέ το αυτό! Θα σε προστατεύει πάντα! Σε αγαπώ Άλεξ! Μείνε δυνατός και να προσέχεις! είπε η μαμά φεύγοντας.

-Μαμά, πού πηγαίνεις; Μαμά; Μαμάαα! φώναξα και άρχισα να κλαίω.

Η σκηνή αυτή τελείωσε με εμένα και την Έμμα να φεύγουμε από το σπίτι μας κλαίγοντας και να πηγαίνουμε με την γιαγιά και τον παππού στο σπίτι τους. Δεν μπόρεσα να συγκρατήσω τα δάκρυα στα μάτια μου με όλα αυτά που είχα δει. Έπεσα κάτω και άρχισα να κλαίω στο σκοτάδι.

-Αχ μαμά! είπα. Να ήξερες πόσο μου λείπεις! Δεν πρόλαβα να σου πω ούτε αντίο!

Ξαφνικά, μπροστά μου εμφανίστηκε ξανά εκείνο το εκτυφλωτικό φως και έκλεισα και πάλι τα μάτια μου. Όταν τα άνοιξα είδα πάλι τον εαυτό μου. Όμως αυτή την φορά δεν ήμουν μικρός. Είδα τον εαυτό μου όπως ακριβώς είμαι τώρα, να κάθομαι στο κρεβάτι με την Έμμα και να αγκαλιαζόμαστε. Ήταν εκείνη η μέρα που της είχα δώσει το μενταγιόν. Μετά ο χώρος άλλαξε γρήγορα και είδα τον εαυτό μου να κοιμάμαι με την Έβελιν στην αγκαλιά μου κάτω από το φως των άστρων. Πήγα πάνω της και έβαλα το χέρι μου στο κεφάλι της. Δεν μπορούσα όμως να την αγγίξω. Ωστόσο αυτό δεν με εμπόδισε να χαμογελάσω. Το σκηνικό άλλαξε για ακόμη μια φορά, μόνο που αυτή την φορά είδα κάτι διαφορετικό. Είδα τον πατέρα μου να συζητάει με έναν άλλο άντρα μέσα σε ένα μεγάλο σπίτι. Επίσης, είδα και ένα μικρό κορίτσι με κόκκινα μαλλιά να κάθεται σε μια γωνία και να χρωματίζει. Κάποια στιγμή, ο άντρας φώναξε στο κορίτσι:

-Έβελιν, έλα εδώ! Θέλω να συναντήσεις κάποιον!

Το κορίτσι αμέσως σηκώθηκε και έτρεξε δίπλα τους.

-Έβελιν, από εδώ ο κύριος Χένρι Τζόουνς!

-Χάρηκα, Έβελιν! είπε ο πατέρας μου δίνοντας το χέρι του.

Η Έβελιν όμως δεν του έσφιξε το χέρι και κοιτούσε το πάτωμα.

-Συγχώρεσέ την. Είναι λίγο ντροπαλή, είπε ο άντρας.

-Δεν πειράζει, είπε ο πατέρας μου. Λοιπόν, πού είναι η πηγή;

-Ακολούθησέ με, είπε ο άντρας.

Οι δυο τους πήγαν στην βιβλιοθήκη απ' όπου πέρασαν από ένα μυστικό πέρασμα σε ένα υπόγειο εργαστήριο. Στο κέντρο του εργαστηρίου, σε ένα γυάλινο κουτί, βρισκόταν ένα κολιέ. Ένα κολιέ που είχε... τον ήλιο!

-Το κολιέ μου! είπα. Μα πώς...

Η φωνή μου διακόπηκε από αυτή του πατέρα μου.

-Είναι καταπληκτικό! Εξαιρετική δουλειά! Ανυπομονώ να το δώσω στην Αουρόρα!

-Ναι. Λέω να κάνω και ένα για την Έβελιν. Να έχει πάνω ένα μισοφέγγαρο.

-Ωραία ιδέα!

-Και αυτή είναι μόνο η αρχή! Εδώ ξεκινάνε όλα...

Τότε όλα σκοτεινίασαν για ακόμα μια φορά και εγώ προσπαθούσα να επεξεργαστώ όλα αυτά που είχα ακούσει και δει. Μετά από λίγο, άκουσα μια φωνή να μου λέει:

-Άλεξ... Άλεξ! Ξύπνα!

Ξύπνησα απότομα και είδα τον Πίτερ να κάθεται πάνω από το κεφάλι μου.

-Άλεξ! Επιτέλους ξύπνησες!

-Τι θες να πεις;
-Έβλεπες όνειρο και μιλούσες
-Τι έλεγα;
-Κάτι για μισοφέγγαρο, πηγές... Δεν μπορούσα να καταλάβω.
-Πού είμαστε; είπα κοιτώντας για πρώτη φορά γύρω μου.
-Είμαστε στο τζετ.
-Πού βρήκες το τζετ;
-Εκεί που το είχε κρύψει η Έβελιν για να μην το βρει κανείς. Μάρσι, κάνε έναν γενικό έλεγχο.
-Μάλιστα, Πίτερ, απάντησε το τζετ.
Αμέσως μετά ένα πράσινο φως σκάνανε όλο μου το σώμα.
-Ο έλεγχος πραγματοποιήθηκε. Είστε απόλυτα υγιής κύριε Τζόουνς.
-Κάτσε, κάτσε, κάτσε. Κύριε Τζόουνς; Με γνωρίζεις;
-Φυσικά. Είστε ο Αλεξάντερ Άρθουρ Τζόουνς, γιος του Χένρι και της Αουρόρα Τζόουνς. Ο πατέρας σας μαζί με τον Άλφρεντ Ουίλιαμς με δημιούργησαν.
-Τι; φώναξα. Πότε;
-Πριν από πολλά χρόνια, όταν εσείς ήσασταν ακόμα νεογέννητος.
-Με ποιο σκοπό σε δημιούργησαν;
-Ο κόσμος των μάγων από παλιά μέχρι και σήμερα, απειλείται από το ανθρώπινο είδος. Ο Χένρι και ο Άλφρεντ με δημιούργησαν σαν μέσο διαφυγής σε περίπτωση που η κατάσταση χειροτέρευε.
-Τι ξέρεις για τον πατέρα μου;
Τότε ένα ολόγραμμα εμφανίστηκε μπροστά μου. Ένα ολόγραμμα του πατέρα μου. Τότε είπε η Μάρσι:
-Ανοίγοντας την βάση δεδομένων. Αντικείμενο αναζήτησης: Χένρι Τζόουνς. Πλήρες όνομα: Χένρι Ντέιβιντ Τζόουνς. Ημερομηνία γέννησης: 13 Οκτωβρίου. Περισσότερες πληροφορίες: Ο Χένρι Τζόουνς ήταν ο Προστάτης της Γης και ένας από τους δημιουργούς των Αντικειμένων μαζί με τον Άλφρεντ Ουίλιαμς. Οι δυο τους ήταν πολύ καλοί φίλοι και ασχολήθηκαν με την έρευνα των δυνάμεων των Πηγών. Βρήκαν αρκετές πληροφορίες κατά την διάρκεια της έρευνας, αλλά κανένα από αυτά δεν έχει σωθεί.
-Περίμενε, περίμενε. Μάρσι. Τι είναι τα Αντικείμενα;
-Τα Αντικείμενα είναι οι Πηγές οι οποίες πήραν την μορφή απλών αντικειμένων αφού συντέθηκαν από τους δημιουργούς τους.
-Για ποιο λόγο έπρεπε να συντεθούν;
-Η σύνθεση ήταν απαραίτητη καθώς οι κρύσταλλοι που είχαν προηγουμένως τις δυνάμεις των Πηγών ήταν ασταθείς και επικίνδυνοι. Γι' αυτό ο Χένρι και ο Άλφρεντ τα συνέθεσαν, δημιουργώντας έτσι τα Αντικείμενα.
-Πόσα τέτοια Αντικείμενα υπάρχουν;
-Το μόνο γνωστό Αντικείμενο σε ύπαρξη είναι αυτό, είπε και μπροστά μου εμφανίστηκε το κολιέ μου! Το κολιέ με τον ήλιο!
-Θες να πεις ότι αυτό είναι Πηγή;
-Σύμφωνα με τα δεδομένα μου, το κολιέ αυτό περιέχει όλες τις δυνάμεις του Ήλιου. Όμως, περιέχει και κάτι άλλο.
-Τι;
-Δεν το γνωρίζω. Αυτές είναι οι μόνες πληροφορίες που έχω για το κολιέ. Έμεινα για λίγο σκεπτικός και τότε ο Πίτερ είπε:
-Τι θα κάνουμε τώρα;
-Τι εννοείς;
-Πώς θα σώσουμε τους υπόλοιπους; Ποιο είναι το σχέδιο;
Για μια στιγμή είχα ξεχάσει εντελώς τους υπόλοιπους. Στο μυαλό μου ήταν συνέχεια εκείνο το όνειρο. Ξαφνικά, μου ήρθε μια καταπληκτική ιδέα.
-Μάρσι, σκάνανε τον εγκέφαλό μου!
-Μάλιστα, είπε και ένα πράσινο φως έπεσε πάνω μου.
-Ωραία, τώρα θέλω να ψάξεις να βρεις το όνειρο που είδα στον ύπνο μου!
-Μάλιστα. Ψάχνοντας για πρόσφατα όνειρα...Όνειρο βρέθηκε.
-Δείξε το!
-Αναπαραγωγή ονείρου...
Τότε μια οθόνη εμφανίστηκε μπροστά μου και είδα ξανά εκείνο το όνειρο. Δεν ξέρω γιατί, αλλά είχα την εντύπωση ότι μπορούσε να με βοηθήσει. Όμως, ήταν μάταιο. Είδα το όνειρο ξανά και ξανά για να βεβαιωθώ ότι δεν είχα χάσει τίποτα.
-Άλεξ, είναι μάταιο! Το όνειρο δεν μπορεί να μας βοηθήσει σε τίποτα.
Εκείνη ακριβώς την στιγμή, τα λόγια του Άλφρεντ Ουίλιαμς με χτύπησαν σαν αστραπή:
-Και αυτή είναι μόνο η αρχή! Εδώ ξεκινάνε όλα...
-Αυτό είναι! φώναξα.
-Ποιο είναι, Άλεξ;
-Αυτό που είπε ο Άλφρεντ. Εδώ ξεκινάνε όλα. Το ίδιο ακριβώς πράγμα έλεγε και στο...

-Μήνυμα, συμπλήρωσε αυτός. Άρα εκεί πρέπει να βρίσκεται τώρα ο Σάλαζαρ! Μα εμείς δεν ξέρουμε που βρίσκεται αυτό το μέρος...

Ξανακοίταξα το χώρο στον οποίο βρισκόμουν στο όνειρο μέσω της οθόνης, μήπως και ήξερα που βρισκόταν.

-Σου θυμίζει τίποτα; είπε ο Πίτερ.

-Ναι, κάτι μου θυμίζει, αλλά δεν μπορώ να θυμηθώ τι... Μάρσι, πού βρίσκεται αυτό το μέρος;

-Το σπίτι αυτό βρίσκεται στην πόλη του ακέφαλου καβαλάρη και ανήκε στον Άλφρεντ Ουίλιαμς!

-Μα φυσικά! φώναξα και πάλι. Γιατί δεν το κατάλαβα πιο νωρίς; Μάρσι, ξεκίνα να πηγαίνεις προς την πόλη του ακέφαλου καβαλάρη!

-Μάλιστα, κύριε Τζόουνς.

-Μα, Άλεξ ποιο είναι το σχέδιο; είπε ο Πίτερ

-Ποιο σχέδιο;

-Δεν μπορούμε να πάμε απλά εκεί. Είναι πολύ επικίνδυνο.

-Σε αυτό συμφωνώ και εγώ κύριε Τζόουνς, είπε η Μάρσι.

-Ωραία λοιπόν. Τι προτείνετε;

Κανένας δεν απάντησε.

-Αυτό σκέφτηκα και εγώ, είπα. Μιας και δεν έχουμε σχέδιο, θα πάμε εκεί και θα δώσουμε τέλος σε αυτή την ιστορία.

Έπεσε σιωπή μέσα στο τζετ για αρκετή ώρα. Ο Πίτερ καθόταν στο μπροστινό μέρος και χάζευε έξω από το τζάμι ενώ εγώ είχα κάτσει σε μια γωνία και σκεφτόμουν. Σκεφτόμουν όλα αυτά που είχα μόλις μάθει. Αν όντως το κολιέ που μου είχε δώσει η Έβελιν ήταν πηγή. Μου ήταν δύσκολο να το πιστέψω, αλλά ήταν η αλήθεια. Αναρωτιόμουν αν η Έβελιν το ήξερε αυτό. Έβγαλα για λίγο το κολιέ μου και το έσφιξα στο χέρι μου. Το κολιέ, ξαφνικά άρχισε να λάμπει! Το έφερα μπροστά μου να το κοιτάξω και είδα κάτι χαραγμένο πάνω του. Έγραφε: "Πιστεύω σε εσένα"

Παραξενεύτηκα όταν το είδα αυτό, αλλά πριν προλάβω να σκεφτώ τίποτα άλλο άκουσα την Μάρσι να λέει:

-Φτάσατε στον προορισμό σας κύριε Τζόουνς.

Κοιταχτήκαμε με τον Πίτερ και τότε η πόρτα του τζετ άνοιξε. Κοιταχτήκαμε με τον Πίτερ και του είπα για να τον ενθαρρύνω:

-Ήρθε η ώρα. Πάμε να το τελειώσουμε και να πάρουμε πίσω τους φίλους μας!

Εκείνος χαμογέλασε και είπε:

-Ας το κάνουμε!

Εκείνη την στιγμή βγήκαμε και οι δύο από το τζετ, έτοιμοι και αποφασισμένοι για οποιαδήποτε πρόκληση και αν μας περιέμενε.

Η ΣΚΛΗΡΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

Βγήκαμε από το τζετ και απέναντί μας αντικρίσαμε το κάστρο. Δεν είδαμε όμως κανέναν.

-Πού είναι; είπε ο Πίτερ

Πριν προλάβω να απαντήσω, σκοτεινά σύννεφα άρχισαν να μαζεύονται στον ουρανό. Κοιτάξαμε μπροστά μας και είδαμε μια σιλουέτα να βγαίνει από το κάστρο.

-Σάλαζαρ! φώναξα.

-Γεια σου Άλεξ! Χαίρομαι που σε βλέπω επιτέλους!

-Πού είναι η αδερφή μου; Πού είναι οι φίλοι μου; Μίλα!

-Έλα τώρα! Μην γίνεσαι αγενής! Εγώ ήρθα εδώ μόνο για να συζητήσουμε.

-Δεν έχουμε τίποτα να συζητήσουμε! Ήρθα να δώσω τέλος μια και καλή!

-Τέλος; Χε χε χε. Μα εμείς μόλις αρχίσαμε! είπε και άλλη μια φιγούρα εμφανίστηκε πίσω του. Ήταν το τριχωτό τέρας με τα κόκκινα μάτια που μου είχε επιτεθεί στο δάσος και κάτι έσερνε πίσω του. Όταν είδα τι ήταν, σοκαρίστηκα. Το τέρας έσερνε από πίσω του την Έμμα και την Έβελιν, δεμένους με σκοινιά! Ένιωσα και πάλι τον θυμό μου να με συνεπαίρνει και πήρα ξανά την μορφή της φωτιάς. Πέταξα ψηλά και όρμησα με φόρα στον Σάλαζαρ! Πριν όμως τον πλησιάσω, εκείνος με μια κίνηση του χεριού του, με πέταξε πίσω στην θέση μου!

-Τι στο...

-Σε παρακαλώ πολύ. Όντως πίστευες ότι αυτό θα δουλέψει; Είσαι ένα τίποτα μπροστά μου!

-Τέρας, θα πληρώσεις για αυτά που έχεις κάνει! είπα θυμωμένος και όρμησα και πάλι πάνω του.

Εκείνος κούνησε το χέρι του και με σταμάτησε στον αέρα! Δεν μπορούσα να κουνήσω!

-Τι κάνεις; Τι είδους μαγεία είναι αυτό;

Αντί να μου απαντήσει με τίναξε και πάλι πίσω στην θέση μου, αυτή την φορά με πιο πολύ δύναμη.

-Αρκετά! φώναξε. Λοιπόν, μπορώ να σε σκοτώσω πολύ εύκολα αν θέλω, αλλά έχεις κάτι που χρειάζομαι.

Ακούμπησα για λίγο το κολιέ και του είπα:

-Δεν πρόκειται να το πάρεις ποτέ!

Εκείνος ξεφύσησε και είπε:

-Γιατί δεν βάζεις μυαλό; Αν μου το δώσεις μπορούμε να κυριαρχήσουμε μαζί τον κόσμο!

-Να κυριαρχήσεις εννοείς.

-Όχι, να κυριαρχήσουμε, είπε γελώντας. Αν μου το δώσεις, μπορούμε να κάνουμε απίστευτα πράγματα μαζί!

-Μην τον ακούς! είπε ο Πίτερ που ήταν πίσω μου.

Ο Σάλαζαρ του έριξε ένα άγριο βλέμμα και ξαναγύρισε σε εμένα γελώντας.

-Λοιπόν;

-Δεν πρόκειται να έρθω ποτέ μαζί σου! Είσαι ένα τέρας!

Εκείνος με κοίταξε θυμωμένος και έκανε νόημα στο τέρας! Εκείνο όρμησε γρήγορα πάνω μου αλλά ένας δυνατός άνεμος τον τίναξε προς τα πίσω. Γύρισα και είδα τον Πίτερ να πετάει ψηλά και να ετοιμάζεται για επίθεση. Σήκωσα και εγώ τα χέρια μου και άρχισα να ρίχνω μπάλες φωτιάς στο τέρας. Εκείνο όμως, τις απέφευγε με μεγάλη ταχύτητα. Ξαφνικά, άρχισε να τρέχει και πάλι προς το μέρος μου. Εγώ σήκωσα τα χέρια μου και φώναξα << Φέριο! >> χτυπώντας το τέρας και πετάγοντάς το μακριά.

-Χα! Ποιος να το ήξερε ότι και τα απλά ξόρκια πιάνουν! είπε ο Πίτερ.

-Μην βιάζεσαι να μιλήσεις! είπε ο Σάλαζαρ.

Τότε το τέρας σηκώθηκε θυμωμένο από το έδαφος και άρχισε να ουρλιάζει και γρουλίζει. Τότε ο Πίτερ είπε:

-Άλεξ! Η λίμνη!

Κοίταξα προς την λίμνη και του είπα:

-Σκέφτεσαι αυτό που σκέφτομαι;

-Ω ναι, είπε αυτός χαμογελώντας.

Έκλεισα τα μάτια μου να συγκεντρωθώ και να ηρεμήσω. Μετά από λίγο άρχισα να νιώθω την δύναμη του νερού μέσα μου. Τότε σήκωσα τα χέρια μου ψηλά και ένα τεράστιο κύμα νερού σηκώθηκε από τη λίμνη. Είδα το τέρας να ετοιμάζεται για επίθεση και τότε είπα:

-Πίτερ, με το τρία!

-Ένα...

-Δύο...

-Τρία! είπαμε και οι δυο μαζί καθώς εκείνος με την βοήθεια του αέρα με βοήθησε να ρίξω το κύμα πάνω στον Σάλαζαρ και στο τέρας.

-Ναι! φώναξε ο Πίτερ.

Όταν το νερό έφυγε και είδαμε το τέρας να τρέχει να ξεφύγει αφήνοντας την Έμμα και την Έβελιν πίσω του. Ο Σάλαζαρ καθόταν και με κοιτούσε αγριεμένα!

-Τι έπαθες φρικιά; Έχασες το πολύτιμο τέρας σου;

Εκείνος γέλασε δυνατά.

-Χα χα χα χα χα χα χα! Αυτό το άχρηστο πλάσμα δεν μου χρησίμευε πουθενά! Απλά νόμιζα ότι ακόμα και μια τόσο απλή δουλειά θα μπορούσε να την είχε κάνει. Αλλά όπως φαίνεται, θα το τελειώσω εγώ! είπε στρίβοντας προς την Έμμα και βάζοντάς της ένα μαχαίρι στο λαιμό!

-Λοιπόν, είπε. Θα το πω μόνο μία φορά για αυτό άκουσέ με προσεκτικά! Δώσε μου το κολιέ αλλιώς η αδερφή σου πεθαίνει!

-Μην του το δώσεις Άλεξ! είπε η Έμμα που σιγά σιγά άρχισε να ανακτά τις αισθήσεις της. Αν του το δώσεις, τελειώνουν όλα!

-Σκάσε! Φώναξε ο Σάλαζαρ δίνοντάς της ένα γερό χαστούκι!

Εκείνη την στιγμή ένιωσα ξανά το θυμό μου να επιστρέφει. Μόνο που αυτή την φορά η δύναμη που με κυριεύσε δεν ήταν σαν καμία άλλη! Δεν ήταν η δύναμη του Ήλιου, ούτε της Φωτιάς. Δεν ήξερα τι ήταν, πάντως ένιωθα πιο δυνατός από ποτέ. Ξαφνικά, άρχισα να αιωρούμαι στον αέρα και τα μάτια μου έγιναν κόκκινα όπως του Σάλαζαρ! Αυτή η δύναμη ήταν πολύ ισχυρή και μου ένιωθα μια δίψα. Μια δίψα για εκδίκηση! Κοίταξα τον Σάλαζαρ και τον είδα να με κοιτάζει τρομοκρατημένος.

-Αδύνατον! φώναξε.

Τον κοίταξα γελώντας και τον σήκωσα στον αέρα με μια κίνηση των χεριών μου. Εκείνος φώναζε από τον πόνο!

-ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ! Πώς γίνεται αυτό;

-Χε χε χε χε χε χε! γέλασα εγώ.

Όμως, δεν ήμουν εγώ. Ήταν κάτι άλλο μέσα μου που ήθελε να βγει εδώ και πολύ καιρό. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα να το σταματήσω. Συνέχισα να κουνάω πέρα δώθε τον Σάλαζαρ, μέχρι που τον σήκωσα ψηλά και τον έριξα στο έδαφος με δύναμη! Εκείνος με το ζόρι που μπορούσε να σηκωθεί και το πρόσωπό του ήταν όλο αίματα. Όμως, δεν αρκέστηκα σε αυτό. Τον έπιασα από τον λαιμό και τον έσφιξα όσο πιο δυνατά μπορούσα. Το πρόσωπό του είχε μελανιάσει και δεν μπορούσε να ανασάνει. Μετά από λίγο, τον πέταξα στον τοίχο του κάστρου με

τόση δύναμη που έσπασε. Είχε σταματήσει να κουνιέται. Ξαφνικά άκουσα μια φωνή πίσω μου:

-Άλεξ;

Ήταν η Έμμα. Είχε παγώσει από τον φόβο της και έκλαιγε.

-Άλεξ, εσύ είσαι; είπε κλαίγοντας.

Εγώ της χαμογέλασα διαβολικά και σε κλάσματα δευτερολέπτων ήμουν δίπλα της. Εκείνη είχε παγώσει από τον φόβο της.

-Μην φοβάσαι, κοριτσάκι, είπα πιάνοντάς την από τον λαιμό. Δεν θα νιώσεις τίποτα...

-Σταμάτα! φώναξε ο Πίτερ στέλνοντας ριπές ανέμου και στέλνοντάς με μακριά. Άλεξ, δεν είσαι ο εαυτός σου! Σταμάτα!

Πόσο πολύ ήθελα να σταματήσω, αλλά δεν μπορούσα. Ότι και αν ήταν αυτό που με κυριεύε ήταν πολύ δυνατό. Κούνησα τα χέρια μου και ο Πίτερ τινάχτηκε πίσω αναίσθητος.

-Άλεξ, σε παρακαλώ, σταμάτα! Φώναξε η Έμμα. Είμαι η αδερφή σου, η Έμμα! Με ξεχ...

Αλλά πριν τελειώσει την φράση, εγώ την είχα είδη πιάσει και πάλι από τον λαιμό και την έσφιγγα. Όμως, μετά από λίγο, ένα τεράστιο κύμα έπεσε πάνω μου και με πήρε μακριά. Σήκωσα το κεφάλι μου και είδα ότι και η Έβελιν είχε ξυπνήσει και με κοιτούσε στενοχωρημένη.

-Άλεξ, τι έπαθες;

-Δεν με λένε Άλεξ! Το όνομά μου είναι... ΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!

Ούρλιαξα από τον πόνο μου καθώς κάτι μεταλλικό έσφιγγε τον λαιμό μου και πήρα ξανά την κανονική μου μορφή. Έπεσα κάτω εξαντλημένος.

-Ααααα...Τι συμβαίνει; είπα γυρνώντας.

Μπροστά μου στεκόταν η Ρωξάνη και από δίπλα της ήταν ο Σάλαζαρ που με το ζόρι στεκόταν όρθιος.

-Τι συμβαίνει; φώναξα. Τι είναι αυτό; Ρωξάνη...

-Τι έγινε, Άλεξ; Παραξενεύτηκες; είπε ο Σάλαζαρ. Η Ρωξάνη είναι μαζί μου!

-Όχι... Όχι! Δεν σε πιστεύω! Ρωξάνη, πες μου ότι λέει ψέματα!

Εκείνη όμως δεν απάντησε. Είχε μια κρούα έκφραση στο πρόσωπο, σαν να ήταν ρομπότ.

-Ρωξάνη, πες μου ότι λέει ψέματα! φώναξα αλλά μάταια.

Εκείνη ήταν όντως με το μέρος του. Δεν μπορούσα να το πιστέψω!

-Ρωξάνη, δέσε τους! Είπε ο Σάλαζαρ.

Ξαφνικά, αλυσίδες εμφανίστηκαν από το μεταλλικό αντικείμενο που βρισκόταν τυλιγμένο γύρω από τον λαιμό μου, και καρφώθηκαν με δύναμη στο έδαφος. Η Ρωξάνη πήγε και έδεσε τους υπόλοιπους με σκοινιά. Κάτι όμως, δεν πήγαινε καλά. Δεμένοι ήταν μόνο ο Πίτερ, η Έμμα και η Έβελιν. Ο Φοίνιξ έλειπε.

-Χα! Ο Φοίνιξ είναι ακόμα εκεί έξω και θα έρθει να το τελειώ...

Δεν πρόλαβα να τελειώσω, όταν είδα τον Φοίνιξ να εμφανίζεται από το πουθενά και να στέκεται δίπλα στην Ρωξάνη και τον Σάλαζαρ.

-Τι έλεγες; είπε χαμογελώντας ο Σάλαζαρ.

Τους κοίταξα για μια ακόμη φορά και χαμήλωσα το βλέμμα μου.

-Αυτό σκέφτηκα και εγώ. Πρέπει να το παραδεχτώ Άλεξ, με έχεις εντυπωσιάσει με τις ικανότητες Αίματος που έχεις!

-Ε;

-Όχι! φώναξε η Έβελιν. Δεν έχει ικανότητες Αίματος!

-Αλήθεια το πιστεύεις αυτό; Κοίτα αυτό το μέρος, κοίτα τι έκανε σε εμένα! Είχε δίψα για εκδίκηση!

-Εεε, θα μου εξηγήσετε και εμένα; είπα

-Δεν ξέρεις τίποτα για τις δυνάμεις σου ε;

-Ξέρω αρκετά!

-Τότε θα ξέρεις ότι έχεις ικανότητες Αίματος ε;

-Τι;

-Την ικανότητα να ελέγχεις το Αίμα, να κάνεις τους άλλους να κάνουν ό,τι θες εσύ!

Έμεινα να τον κοιτάζω με ανοιχτό το στόμα.

-Πες μου Άλεξ, αυτό το ήξερες; είπε ο Σάλαζαρ.

-Όχι! Φώναξα. Δεν είναι αλήθεια! Λες ψέματα! Είσαι ένα τέρας!

-Ποιος είναι τέρας; είπε εκείνος χαμογελώντας. Εγώ ή εσύ που παραλίγο να σκοτώσεις την αδερφή σου και τους φίλους σου;

-Όχι, όχι, όχι, όχι! Δεν μπορεί να είναι αλήθεια!

-Α ναι; Κοίτα γύρω σου Άλεξ! Όλα αυτά είναι δικό σου φταίξιμο!

Κούνησα το κεφάλι μου με δυσπιστία. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι ήμουν ικανός για κάτι τέτοιο. Έριξα το βλέμμα προς τους φίλους μου. Η Έμμα έκλαιγε ακόμα από τον φόβο της, ο Πίτερ ήταν ακόμα αναίσθητος και η Έβελιν με κοιτούσε λυπημένη. Ήμουν τόσο θυμωμένος και πάλι, αλλά αυτή την φορά δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω τις δυνάμεις μου.

-Ωωω, τι κρίμα! Φαίνεται πως δεν μπορείς να χρησιμοποιήσεις τις δυνάμεις σου!

-Τι μου έκανες; είπα με δάκρυα στα μάτια.

-Το μεταλλικό αντικείμενο γύρω από τον λαιμό σου είναι Περιοριστής Δυνάμεων και σε εμποδίζει να χρησιμοποιήσεις μαγεία. Αλλά για να είμαστε σίγουροι...

Τότε κούνησε τα χέρια του και δύο ακόμα αλυσίδες βγήκαν από το έδαφος δένοντας τα χέρια μου.

-Ωραία! Τώρα είμαστε σίγουροι!

-Θα το πληρώσεις αυτό Σάλαζαρ! Φώναξε η Έβελιν.

Εκείνος γύρισε και της χαμογέλασε.

-Συγγνώμη! Παραλίγο να ξεχάσω ότι βρίσκεστε εδώ! Πώς νιώθετε που πλησιάζει το τέλος σας;

-Το δικό σου τέλος πλησιάζει! Όταν καταφέρω να λυθώ, θα σε σκοτώσω με τα ίδια μου τα χέρια!

-Σε παρακαλώ! Κάνε το! Θέλω να σε βλέπω να το δοκιμάζεις! Είπε γελώντας.

Λοιπόν, όσο ευχάριστο και αν είναι όλο αυτό, έχω έναν κόσμο να κυβερνήσω!

-Μην βιάζεσαι τόσο πολύ!

Ο Σάλαζαρ γύρισε και αμέσως ο Φοίνιξ του έδωσε μια γερή γροθιά στο σαγόνι ρίχνοντάς τον κάτω.

-Ναι! Φώναξα

Ο Φοίνιξ συνέχισε να του επιτίθεται με γροθιές και κλωτσιές μέχρι που ο Σάλαζαρ είχε σωριαστεί κάτω από τον πόνο. Τότε ο Φοίνιξ πήγε από πάνω του και κρατώντας μια μικρή μπάλα φωτιάς στο χέρι του του είπε:

-Πες τα τελευταία σου λόγια!

-Χα χα χα χα χα χα χα χα χα!

-Πού είναι το αστείο;

Μόλις τελείωσε την φράση του ο Φοίνιξ, ένα κύμα νερού τον πλάκωσε και τον πέταξε μακριά. Γύρισα και είδα την Ρωξάνη να πετάει ακόμα έναν Περιοριστή Δυνάμεων στον Φοίνιξ. Εκείνος έπαθε ηλεκτροπληξία και έχασε τις αισθήσεις του.

-Όχι! Ρωξάνη, τι έκανες; φώναξα

-Αυτό που έπρεπε, απάντησε εκείνη ψυχρά βοηθώντας τον Σάλαζαρ να σηκωθεί.

-Το ήξερα ότι μπορώ να στηριχθώ πάνω σου, είπε γελώντας ο Σάλαζαρ.

Συνέχισε έτσι και θα ενωθείς σύντομα με την αδερφή σου.

-Τι; φώναξα. Τι εννοείς;

Εκείνος γύρισε προς εμένα και είπε:

-Αυτό που άκουσες, Άλεξ! Η Ρωξάνη δουλεύει για μένα και μου δίνει πληροφορίες για το τι κάνετε!

-Δηλαδή τόσο καιρό μας κατασκοπεύεις; είπα στην Ρωξάνη.

-Φυσικά, είπε ο Σάλαζαρ. Πώς νομίζεις ότι σας βρισκανε συνέχεια τα τέρατά μου; Σε παρακολουθούσαμε συνέχεια! Είσαι το ίδιο προβλέψιμος και άχρηστος με την μητέρα σου!

-Σταμάτα! Δεν ξέρεις τίποτα για την μητέρα μου!

-Α ναι; Δεν μου λες Άλεξ, πώς ένιωσες όταν της μίλησες στο Σέντραλ Παρκ;

-Πώς ξέρεις ότι...

-Ήταν όλα μέρος του σχεδίου, καλό μου αγόρι. Αυτή δεν ήταν η μητέρα σου!

-Τι εννοεί...

Πριν προλάβω να τελειώσω, η αλήθεια με βάρωσε κατακέφαλα. Η Ρωξάνη ήταν αυτή που μου είχε μιλήσει τότε! Γύρισα προς το μέρος της και της είπα:

-Εσύ ήσουν! Όλο αυτό τον καιρό! Προσποιήθηκες ότι ήσουν φίλη μας! Και εγώ νόμιζα...

-Τι νόμιζες; με διέκοψε ο Σάλαζαρ. Ότι σε αγαπούσε; Χα χα χα. Σε παρακαλώ πολύ, ποτέ δεν σε αγάπησε πραγματικά!

-Ωστε, είναι αλήθεια... Δεν μπορώ να το πιστέψω!

Τότε το πρόσωπό της άλλαξε έκφραση και είπε:

-Άλεξ, εγώ....

-ΑΡΚΕΤΑ! την διέκοψε ο Σάλαζαρ θυμωμένος. Ήρθε η ώρα να δώσω τέλος σε όλο αυτό! Πες τα τελευταία σου λόγια Άλεξ!

Κοίταξα την Ρωξάνη στα μάτια και της είπα:

-Όλο αυτό τον καιρό, ειλικρινά ήλπιζα να με συγχωρέσεις για ό,τι σου έκανα. Η Έμμα είχε δίκιο. Όντως σε είχα ερωτευτεί. Άλλωστε πως να μην σε ερωτευτώ. Το μόνο που ήθελα ήταν να σε κάνω ευτυχισμένη, αλλά η Έβελιν είχε δίκιο. Ποτέ δεν πρέπει να εμπιστεύεσαι κανέναν εκτός από τον εαυτό σου και εσύ μου το απέδειξες αυτό. Επιτέλους, κατάλαβα ποια πραγματικά είσαι. Πότε δεν σε ένοιαζε για τους υπόλοιπους. Το μόνο που σε νοιάζει είναι το συμφέρον σου!

-Το έκανα για την αδερφή μου! φώναξε εκείνη με δάκρυα στα μάτια.

-Όχι Ρωξάνη! Η αδερφή σου δεν θα ήθελε ποτέ να προδώσεις τους φίλους σου για εκείνη!

-Πού το ξέρεις; Ούτε καν που την ήξερες!

-Το ξέρω επειδή είδα το βλέμμα στα μάτια της, την ημέρα που σε έσωσε! Είδα

πόσο νοιάζεται για εσένα και κατάλαβα τι άνθρωπος είναι!

-Και τι άνθρωπος είναι;

-Καλύτερος άνθρωπος απ' ό τι θα μπορούσες ποτέ εσύ να είσαι! Είδα και άλλες αναμνήσεις εκείνη την ημέρα Ρωξάνη, και είδα ότι η Βικτώρια ήταν ευγενική, καλόψυχη και νοιαζόταν για τους άλλους! Εσύ είσαι διπρόσωπη, εγωίστρια και πάνω απ' όλα προδότρια! Όμως, δεν φταις εσύ! Εγώ φταίω που σε εμπιστεύτηκα και νόμιζα ότι θα μπορούσαμε να είμαστε μαζί, αλλά έπεσα πολύ έξω. Τώρα είμαι εδώ, στα χέρια του Σάλαζαρ με μεγάλη πιθανότητα να μην ξαναδώ το φως του ήλιου ή τους φίλους μου. Όλα αυτά, εξαιτίας σου. Ελπίζω να είσαι χαρούμενη τώρα...

-Πολύ συγκινητικό, είπε ο Σάλαζαρ. Αντίο Άλεξ, είπε παίρνοντάς μου το κολιέ και δίνοντάς μου μια γερή γροθιά στο πρόσωπο.

Ξαφνικά, όλα γύρω μου σκοτεινίασαν. Δεν μπορούσα να δω τίποτα, όταν άκουσα μια φωνή να με φωνάζει από μακριά. Έκλεισα τα μάτια μου και συγκεντρώθηκα στην φωνή.

-Άλεξ! Για μου!

-Μαμά; Εσύ είσαι;

-Ναι Άλεξ! Μου έχεις λείψει πάρα πολύ!

-Πώς ξέρω ότι είσαι στα αλήθεια η μητέρα μου;

-Το ξέρω ότι έχεις κάθε λόγο να μην με πιστεύεις μετά από όσα σου έκαναν εκείνοι οι άθλιοι, αλλά εγώ είμαι Άλεξ! Η μητέρα σου! Σε παρακαλώ, πίστεψέ με!

-Μαμά;

-Ναι, Άλεξ;

-Πού ήσουν τόσο καιρό; Γιατί δεν επικοινωνήσες μαζί μου νωρίτερα;

-Άλεξ, το ήθελα πάρα πολύ, αλλά δεν μπορούσα! Δεν είναι πάντα εύκολο...

-Γιατί τώρα; Είναι πολύ αργά. Ο Σάλαζαρ νίκησε...

-Γι' αυτό είμαι εδώ γιε μου! Ήρθα για να σου πω ότι δεν είσαι μόνος σου σε αυτή την μάχη. Έχεις τους φίλους σου, έχεις εμένα και τον πατέρα σου, έχεις την Έμμα. Πιστεύουμε σε εσένα!

-Τι νόημα έχει; Όλοι με μισούν μετά από αυτό που έκανα. Νόμιζα ότι μπορούσα να τους προστατέψω, ότι ήμουν ο Προστάτης του Ήλιου...

-Άλεξ, είσαι ο Προστάτης του Ήλιου και μπορείς να τους προστατέψεις όλους.

-Πώς θα το κάνω αυτό; Αν αφήσω τις δυνάμεις μου να με κυριεύσουν ξανά, μπορεί να τους σκοτώσω όλους...

-Άλεξ, από την μέρα που γεννήθηκες ήξερα ότι ήσουν ξεχωριστός. Ήξερα ότι είχες δυνάμεις που κανείς άλλος δεν έχει. Δεν είσαι απλά ο Προστάτης του Ήλιου, Άλεξ. Είσαι πολύ περισσότερα από αυτό. Έχεις δυνάμεις που δεν μπορείς να φανταστείς Άλεξ, αλλά πάνω από όλα είσαι γιος μου. Πιστεύω σε σένα και ξέρω ότι θα τα καταφέρεις. Μην φοβάσαι να χρησιμοποιήσεις τις δυνάμεις σου Άλεξ. Δεν είναι οι δυνάμεις σου που προσδιορίζουν ποιος είσαι, αλλά το τι επιλέγεις να κάνεις με αυτές.

-Έχεις δίκιο μαμά. Τόσο καιρό, προσπαθούσα να ελέγξω τις δυνάμεις μου και φοβόμουν να τις χρησιμοποιήσω. Φοβόμουν πως θα πληγώσω τους ανθρώπους που αγαπώ. Όμως, τώρα ξέρω τι πρέπει να κάνω. Οι δυνάμεις αυτές μου δόθηκαν για κάποιο λόγο και θα τις χρησιμοποιήσω για να σώσω τους φίλους μου!

-Το ήξερα ότι θα το καταλάβεις, Άλεξ! Έχεις μεγαλώσει τόσο πολύ από τότε που σε άφησα! Ποτέ όμως, δεν έπαψα να σας αγαπώ, εσένα και την Έμμα. Θα είμαι πάντα δίπλα σας, ακόμα και αν δε με βλέπετε! Θα σας φροντίζω πάντα! Τώρα, πήγαινε και δείξε σε όλους ποιος είσαι πραγματικά! Ξέρω ότι θα με κάνεις περήφανη! Σας αγαπώ, Άλεξ!

-Και εμείς σε αγαπάμε, μαμά! Σε ευχαριστώ για όλα!

Τότε, επανήλθα στην πραγματικότητα. Άνοιξα τα μάτια μου και είδα τον Σάλαζαρ να απορροφάει την δύναμη του κολιέ μου. Την ίδια στιγμή, οι φίλοι μου με φωνάζανε, ακόμη και ο Φοίνιξ:

-Σήκω, Άλεξ!

-Σταμάτησέ τον!

-Μπορείς να το κάνεις αυτό!

Τότε η Έβελιν με μια αποφασιστική φωνή είπε:

-Άλεξ, πιστεύω σε σένα!

Με το που το άκουσα αυτό, ένιωσα μια τεράστια δύναμη μέσα μου! Το κολιέ μου άρχισε να λάμπει στα χέρια του Σάλαζαρ.

-Τι στο...

Πριν τελειώσει την φράση, το κολιέ έφυγε από τα χέρια του και ήρθε σε εμένα. Έσπασα τα δεσμά μου και άρχισα να αιωρούμαι ψηλά στον αέρα.

-Αδύνατον! Τι είδους μαγεία είναι αυτή;

Η δύναμη που ένιωθα μέσα μου ήταν απίστευτη. Ένιωθα την δύναμη του Ήλιου, της Φωτιάς, του Αέρα, του Νερού, της Γης και της Σελήνης ταυτόχρονα! Κοίταξα προς τα κάτω και είδα τον Σάλαζαρ, την Ρωξάνη και τους φίλους μου να με

κοιτάνε με ανοιχτό το στόμα. Τότε είπα στον Σάλαζαρ με βροντερή και διαπεραστική φωνή:

-Σάλαζαρ, για πολύ καιρό τώρα έχεις απειλήσει και έχεις σκοτώσει αθώους ανθρώπους. Έχεις καταστρέψει οικογένειες και έχεις κυριαρχήσει στον κόσμο των μάγων σκορπώντας φόβο και θάνατο παντού. Όχι πια! Η μέρες της τυραννίας και της κυριαρχίας σου τελειώνουν εδώ! Δεν θα σε αφήσω να βλάψεις κανέναν άλλο ποτέ πια! Σάλαζαρ! Με την δύναμη των στοιχείων της φύσης και την πίστη των φίλων μου σε εμένα, ΕΓΩ, Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ, ΣΕ ΕΞΟΡΙΖΩ ΑΠΟ ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ!

Χτύπησα τα χέρια μου δυνατά και ένα εκτυφλωτικό φως κάλυψε όλη την περιοχή. Όταν μπόρεσα να δω, ο Σάλαζαρ είχε γίνει σκόνη και οι φίλοι μου είχαν απελευθερωθεί. Κατέβηκα στο έδαφος και πήρα την κανονική μου μορφή. Γύρισα και είδα τους φίλους μου να τρέχουν προς το μέρος μου. Όταν πλησίασαν, είπα:

-Παιδιά, πρέπει να σας πω...

Αλλά πριν προλάβω να ξεκινήσω αυτά που ήθελα να πω, η Έμμα με διέκοψε και με αγκάλιασε σφιχτά.

-Δεν είναι ανάγκη να πεις τίποτα. Χαίρομαι που είσαι καλά.

Την αγκάλιασα και εγώ και την κράτησα κοντά μου όσο πιο πολύ μπορούσα. Μετά, ο Φοίνιξ ήρθε μπροστά και μου έδωσε το χέρι του.

-Συγγνώμη για ό,τι έχω κάνει, Άλεξ. Έκανα λάθος για σένα. Δεν έπρεπε να σου είχα φερθεί έτσι. Θα μπορέσεις να με συγχωρέσεις ποτέ;

Αφού το σκέφτηκα λίγο, του έδωσα το χέρι και είπα:

-Φυσικά! Είμαστε φίλοι τώρα! Οι φίλοι συγχωρούν ο ένας τον άλλο!

Εκείνος μου έδωσε το πιο μεγάλο χαμόγελο που είχα δει ποτέ.

-Ωραία αν τελειώσατε, μπορώ να πω και εγώ πόσο τέλειο ήταν αυτό που έκανες; Όλοι γελάσαμε ενώ ο Πίτερ έκανε κάτι αστείες κινήσεις και χοροπηδούσε. Μετά το βλέμμα μου έπεσε πάνω στην Έβελιν η οποία δεν γελούσε. Με κοιτούσε επίμονα στα μάτια. Πήγα κοντά της.

-Έβελιν, προτού πεις οτιδήποτε θέλω να ξέρεις ότι αυτός προηγουμένως δεν ήμουν εγώ. Δεν έκανα ποτέ κάτι για να σας πληγώσω. Ζητώ συγγνώμη για...

Εκείνη με διέκοψε δίνοντάς μου ένα φιλή. Στην αρχή ξαφνιαστήκα, αλλά μετά έβαλα τα χέρια μου γύρω από την μέση της, τραβώντας την πιο κοντά. Μετά από λίγο αποχωριστήκαμε και την κοίταξα χαμογελώντας:

-Αυτό σημαίνει ότι με συγχωρείς;

-Όχι ακόμα. Θα πρέπει να το ξανακάνεις.

-Ευχαριστώ, είπα φιλώντας την ακόμα μια φορά.

-Τώρα σε συγχωρώ, είπε χαμογελώντας.

-Ευχαριστώ που πίστεψες σε μένα, Έβελιν.

-Δεν αμφέβαλλα ούτε για μια στιγμή ότι θα τα καταφέρεις.

Τότε έβγαλα κάτι από την τσέπη και της το έδωσα.

-Τι είναι αυτό;

-Δώρο. Για εσένα.

Το δώρο ήταν ένα κολιέ που είχε ένα μισοφέγγαρο πάνω.

-Μα γιατί;

Την κοίταξα βαθιά μέσα στα μάτια και της είπα:

-Γιατί ο ήλιος δεν μπορεί να επιβιώσει χωρίς το φεγγάρι, όπως και εγώ δεν μπορώ να επιβιώσω χωρίς εσένα.

Εκείνη έβαλε το κολιέ, μου χαμογέλασε και με αγκάλιασε σφιχτά.

Ύστερα, γύρισα και είδα την Ρωξάνη να έρχεται προς το μέρος μου θυμωμένη:

-Εσύ φταις! φώναξε. Εσύ φταις! Τώρα δεν θα ξαναδώ ποτέ την αδερφή μου!

-Ρωξάνη, έκανα αυτό που έπρεπε να κάνω. Ο Σάλαζαρ δεν θα σου έδινε την αδερφή σου, ακόμα και αν το σχέδιό του είχε πετύχει...

-Δεν το ξέρεις αυτό!

-Το ξέρω! Ο Σάλαζαρ δεν ήταν άξιος εμπιστοσύνης, ούτε εσύ.

-Και τώρα τι πρέπει να κάνω; είπε κλαίγοντας.

Σκέφτηκα και της είπα:

-Εγώ θα βρω την Βικτώρια, Ρωξάνη. Θα την βρω και θα την φέρω πίσω.

-Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό!

-Μπορώ και θα το κάνω! Αν η Βικτώρια είναι αυτή που νομίζω ότι είναι, τότε πρέπει να σωθεί. Αλλά σε προειδοποιώ. Την επόμενη φορά που θα μπλέξεις με τους φίλους μου, θα έχεις να κάνεις μαζί μου.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΛΟ, ΟΛΑ ΚΑΛΑ

Στο τέλος, όλα πήγαν καλά. Νικήσαμε τον Σάλαζαρ και φέραμε την ειρήνη στον κόσμο των μάγων. Όλοι μας ήξεραν πλέον. Έτσι, εγώ, η Έβελιν, η Έμμα, ο Πίτερ και ο Φοίνιξ πήγαμε ξανά στο κάστρο στην Σκωτία και ορκιστήκαμε όλοι πως όποια απειλή και αν υπάρξει θα την αντιμετωπίσουμε μαζί. Εξάλλου, είμαστε Προστάτες. Είναι η δουλειά μας να προστατεύουμε τον κόσμο. Επίσης, συμφωνήσαμε όλοι πως πρέπει να σώσουμε την Βικτώρια, όπου και αν

βρίσκεται. Η Ρωξάνη δεν ξέρουμε τι απέγινε. Κάποιοι λένε ότι την είδαν στην Αμερική, άλλοι στην Ασία. Όμως δεν πιστεύω στις φήμες. Είμαι σίγουρος πως ψάχνει απεγνωσμένα την αδερφή της. Όπως είναι φυσικό, ήμουν σε επικοινωνία με την γιαγιά μου και της έλεγα συνέχεια που είμαι και τι κάνω. Δεν είναι καλό να την αφήσω να ανησυχεί.

Πάντως, έμαθα πολλά από αυτό το ταξίδι. Έμαθα επιτέλους να χρησιμοποιώ σωστά τις δυνάμεις μου. Γνώρισα καινούριους φίλους. Έκανα σίγουρα καινούριους εχθρούς. Έμαθα περισσότερα για τον εαυτό μου. Έμαθα τι θα πει αγάπη και εμπιστοσύνη. Έμαθα να εκτιμώ την κάθε στιγμή που περνάω με τους ανθρώπους που αγαπώ σαν να είναι η τελευταία γιατί ποτέ δεν ξέρεις πότε όντως θα είναι η τελευταία. Αγάπησα και αγαπήθηκα, πλήγωσα και πληγώθηκα, χτύπησα και χτυπήθηκα, αλλά αυτή είναι η ζωή. Προσπαθεί συνέχεια να σε ρίχνει κάτω. Το σημαντικό όμως είναι να μην τα παρατάς ποτέ όσο δύσκολο και αν είναι αυτό που θες να πετύχεις. Πάντα θα έχεις ανθρώπους γύρω σου που θα σε αγαπάνε και θα σε στηρίζουν σε κάθε στάδιο της ζωής σου. Δεν είσαι μόνος σου σε αυτό τον κόσμο. Όλοι είμαστε εδώ για κάποιο λόγο και όλοι είμαστε ξεχωριστοί με τον τρόπο μας. Μην αφήσεις ποτέ κανέναν να σου πει το αντίθετο.

Όσον αφορά εμένα, δεν νομίζω να σταματάνε εδώ οι περιπέτειές μου. Σίγουρα κάπου, κάποτε, κάποιος θα χρειαστεί την βοήθειά μας και εγώ μαζί με τους άλλους Προστάτες θα είμαστε εκεί να βοηθήσουμε. Μέχρι τότε...Λούμινους Σολάρις!

Επιμέλεια έκδοσης: Αλεξάνδρα Μυστακίδου ΠΕ02
Με την πολύτιμη βοήθεια από τις συναδέλφους: Ταξιαρχούλα Καβέτσου ΠΕ02
Αθηνά Λυρώνη ΠΕ02

